Strada Ficțiunii

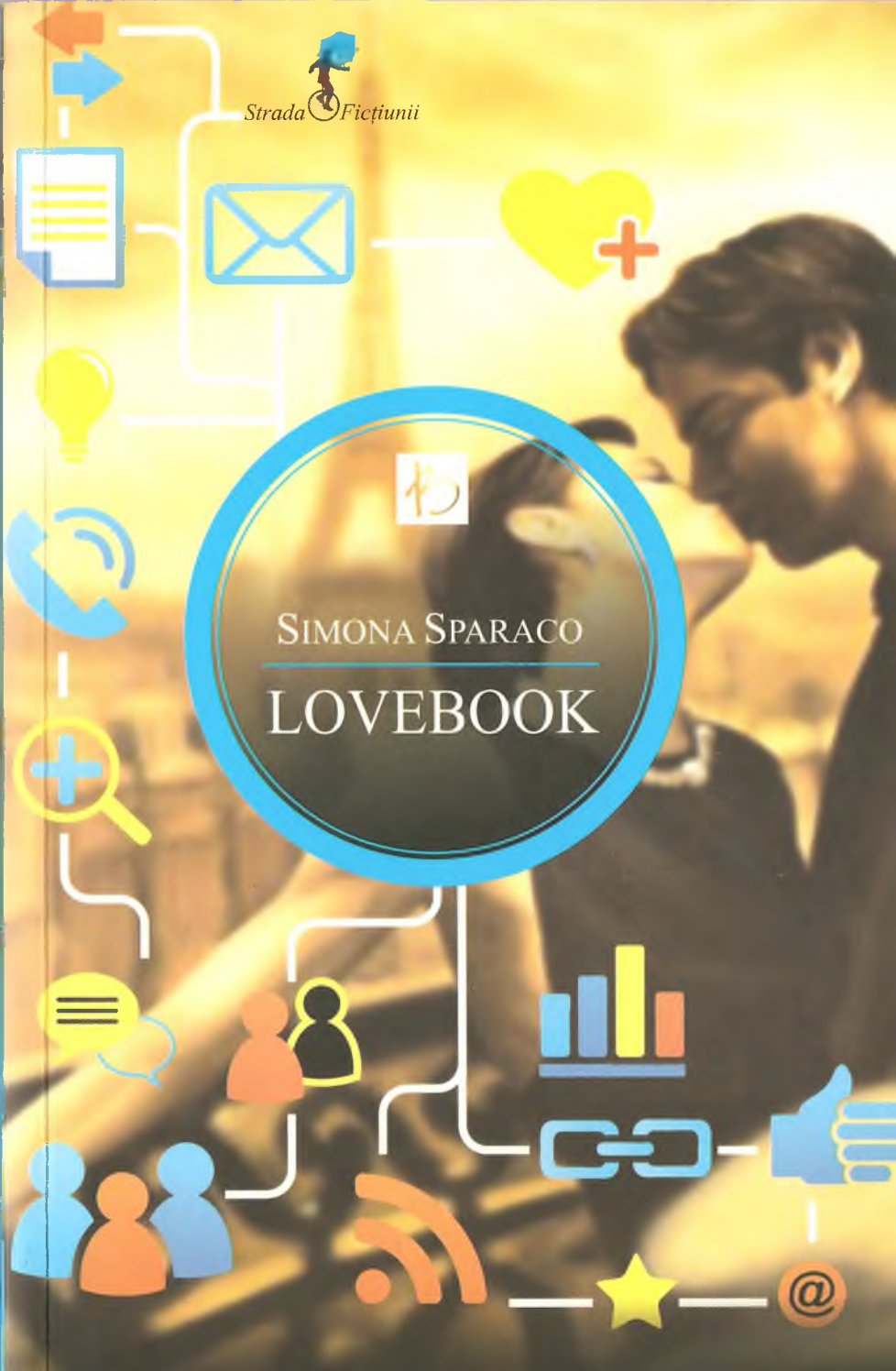

SIMONA SPARACO

LOVEBOOK

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Solidea îl întâlnește pe Edoardo pe băncile școlii și se îndrăgostește iremediabil, fără a ajunge să aibă o relație adevărată. Cinci-sprezece ani mai târziu, după ce este părăsită în mod umilitor de Matteo, Solidea are brusc revelația propriei situații: fără iubit, fără studii superioare, fără slujbă sau carieră de succes (lucrează ca vânzătoare în papetăria familiei). Totuși, speranța renaște odată cu descoperirea Facebook-ului și a posibilităților oferite de vasta rețea. Grație acesteia, vechea sa iubire își face apariția din nou, aducând cu sine un final neașteptat.

Vocea editorului Stilul unic al Simonei Sparaco pendulează cu succes între comic și romantic. Combinația este savuroasă, iar personajele cât se poate de autentice. Cititorul se lasă cu ușurință captivat de intriga amoroasă palpitantă, a cărei rampă de lansare o constituie un fenomen media de o amploare nemaiîntâlnită până acum: rețeaua de socializare Facebook.

„Romanul acesta, scris pe două voci, demonstrează că iubirea, chiar și atunci când este ajutată de tehnologie, urmează întotdeauna căi foarte încurcate."

Panorama

„Chiar și în epoca Facebook-ului e greu să te îndrăgostești și să îl faci și pe celălalt să se îndrăgostească."

La Repubblica

www.all.ro

ISBN 978-973-724-351-5

9 789737 243515

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Străniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

SIMONA SPARACO

Scriitoare și scenaristă în domeniul televiziunii, Simona Sparaco s-a născut la Roma, unde locuiește și în prezent. A absolvit științele comunicării în Anglia, a lucrat timp de șase luni într-o prestigioasă agenție de presă din Paris, apoi s-a întors în Italia și s-a înscris la Facultatea de Litere și Filosofie. Ulterior, a urmat diverse cursuri de tehnici narative. Cărțile care au consacrat-o sunt *Anime di carta* (2004), ***Lovebook*** (2009), care a cunoscut un foarte mare succes, și *Bastardi senza amore* (2010).

Vocea autoarei

„Pot spune că romanele frumoase sunt asemenea poveștilor de dragoste; scriitorii de care m-am îndrăgostit sunt aceiași pe care am încercat cu disperare să-i imit, dar fără succes. Acum cred că mi-am găsit propria voce; nu mă mai las influențată prea mult."

Simona Sparaco

SIMONA SPARACO

LOVEBOOK

Traducere din limba italiană şi note de
Camelia Zara

EDITURA ALLFA

LOVEBOOK
Simona Sparaco
Copyright © 2009 Newton Compton editori s.r.l.

LOVEBOOK
Simona Sparaco
Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARACO, SIMONA
Lovebook / Simona Sparaco; trad.: Camelia Zara. - București: Allfa, 2012
ISBN 978-973-724-351-5

I. Zara, Camelia (trad.)

821.131.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside Romania, without the written permission of **ALLFA**, is strictly prohibited.
Copyright © 2012 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Ioana Opaiț
Tehnoredactare: Niculina Ionescu
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Tatălui meu,
pentru că n-a încetat niciodată să creadă în fetița lui,
așa cum nici eu n-am încetat vreodată să cred în el

SOLIDEA

— Solidea?

— ...

— Solidea, te rog!

Mă strigă mama. Avem un client care așteaptă, iar eu am rămas ca fermecată, uitându-mă la stradă, la mașinile care trec de colo-colo, dincolo de vitrină.

— Solidea, cât trebuie să plătească doamna Marcella pentru stilourile acelea?

Blestemata aia de Matita, cățelușa mea, traversează în goană intersecția ca să-l întâmpine pe fostul ei stăpân, fostul meu iubit. El, neîndurător, trebuie că a chemat-o de la vitrină scuturând cutia cu biscuiții ei preferați. E un lucru pe care-l face des, ticălosul. Iar ea cade în plasă de fiecare dată, mizerabila.

— Solidea, te rog frumos, poți să-i faci doamnei chitanța?

De parcă n-ar ști. De parcă n-ar ști că povara mea de fiecare zi constă tocmai în a-mi imagina că nu există acel magazin de animale de cealaltă parte a străzii, că Matteo nu se află înăuntru să vândă hamsteri și biscuiți și că nu am fost nouă ani împreună, ca mai apoi să ne despărțim pentru că el a vândut într-o zi un pui de ciobănesc de Maremma uneia care intrase în magazinul lui din greșeală, confundând intrarea cu cea a coaforului de lângă. Și care trebuie să fi rămas înăuntru datorită privirii lui, aia care spune: „Nu pleca, riscăm să pierdem ocazia vieții noastre." Cunosc bine privirea aia. Și încă cum!

Poate că singura victimă în toată povestea asta e ciobănescul ăla buimăcit, care își dorea orice în afară de o stăpână zăpăcită și cu părul tapat, care să-l uite peste tot. Bună treabă. Adevărul e că Matteo ar fi în stare să le vândă un frigider eschimoșilor și să te convingă că și tu, până la urmă, ai nevoie de un frigider nou, și poate și de un eschimos.

— Deci, Solidea, te ocupi tu de doamna Marcella?

Bineînțeles că mă ocup eu. Suntem trei persoane în magazinul ăsta, dar când avem un singur client mă ocup eu de el, în mod obligatoriu. Iar dacă clientul în chestiune e plictisitoarea aia de doamna Marcella, care are mereu ceva de zis despre orice, nici nu mai încape vorbă.

Când am început să lucrez, nu-mi închipuiam că într-o zi mă voi întreba de ce o fac. Bacul l-am luat printr-un miracol și dacă mai vedeam vreo carte deschisă îmi venea să vomit. În prima zi de lucru, îmi amintesc că i-am spus mamei: „La cărți pot să suport numai coperta, și, din fericire, în magazinul ăsta nici nu sunt prea multe." Ea a zâmbit cu indulgență, poate fiindcă știa că într-o zi o să vreau din nou să le deschid.

Și chiar așa a fost. Numai că, atunci când mi-a venit cheful, n-am mai avut timp pentru lectură. Mi se pare că nu am niciodată destul timp, sunt atâtea romane importante pe care vreau să le citesc, și mi-ar plăcea să și scriu, să fac ceva semnificativ, cu alte cuvinte. Am oribila senzație că m-am trezit cu întârziere, că am pierdut o întâlnire importantă.

„Aș fi putut." Verbul ăsta îmi zbârnâie în cap de când m-am despărțit de Matteo. De când ușuratica aia tapată și-a cumpărat puiul de ciobănesc și, odată cu el, toate visurile mele, toate planurile și dragostea aceea care nu trebuia să se sfârșească niciodată. Nu credeam că toate aceste lucruri au un preț, că nefericirea cuiva se poate cumpăra cu nouă sute cincizeci de euro cu reducere. Și când mă gândesc că poate tocmai pentru Matteo am început să lucrez. Voiam să mă simt independentă, să locuiesc singură, să fac dragoste cu el fără coșmarul părinților noștri și al acelor pereți subțiri care separau intimitatea noastră nesățioasă de dezamăgirile lor frigide.

Înainte să moară, bunicul meu i-a lăsat mamei un apartament nu departe de magazin, pentru primul copil care avea să se căsătorească, aceasta era dorința lui. Eu sunt cea mai mare dintre frați, evident nu m-am căsătorit încă, dar acum stau acolo cu Matita și, la douăzeci și cinci de ani, nu am mai puține probleme decât unul de cincizeci, supărat pe viață, cu taxe și facturi de plătit. Fratelui și surorii mele mai mici, în schimb, nu le pasă de

independență și de toate bătăile astea de cap nici cât negru sub unghie: Clotilde are optsprezece ani, e prima din clasă și visează să devină medic; Luca, la cincisprezece ani, împliniți luna trecută, va fi expediat la universitate fără discuții, tocmai pentru că e un mic huligan zbuciumat. Mama l-ar vrea avocat, măcar așa într-o zi își va da seama câte ne-a făcut să îndurăm.

Cât despre mine, mă aflu aici, în papetăria-librăria mamei și a mătușii, nici mai mult, nici mai puțin decât pe post de vânzătoare.

„Papetărie-librărie" stă scris și pe firma cu alb și albastru dinspre stradă, dar în realitate vindem cam de toate. Până acum câțiva ani, aveam și jucării pentru copii, pușți cu apă și paturi gonflabile. Astăzi suntem mai serioși, magazinul a fost și renovat. Mătușa spune că așa este mai șic, fără îndoială, însă mama nu pare prea convinsă. De când am renovat, tata n-a pus deloc piciorul aici, își alege dinadins alt drum când se duce la muncă. Cincisprezece ani de trai separat nu au aplanat divergențele dintre ei. Din fericire, acum mama e mai senină, nici nu știu dacă intenționează să-și găsească pe altcineva; la urma urmei, noi îi suntem de ajuns. Și, în plus, atâta timp cât trăiește bunica noastră, care locuiește la etaj, ar fi de neconceput să-l înlocuiască pe tata cu un alt bărbat. Bunica este habotnicia în persoană și vorbește numai în parabole: ne amintește cuvântul lui Isus la fiecare pas, chiar și acum, când se deplasează cu ajutorul unui cadru. Da, fiindcă acum două luni și-a rupt șoldul pentru a doua oară și i-au pus o proteză.

Matita s-a întors în magazin și se gudură toată pe lângă mine. Are o privire hoțomană care miroase a biscuit oferit pe furiș. Când mă gândesc că tocmai i-a lins degetele, îmi vine rău. A fugit jos în magazie, e destul de inteligentă ca să înțeleagă că în momentul ăsta prezența ei mă deranjează.

— Solidea, îmi aduci două pachete de hârtie pentru imprimantă?

Bineînțeles, mătușă.

Hârtii, pixuri, agrafe, penare, agende și enciclopedii: sunt închisă în locul ăsta care miroase a gumă de șters, agonizez în spatele unui zid de hârtoage și cărți poștale, pe care nimeni nu-l va

putea dărâma. Nimeni n-ar reuși s-o facă, nici ca să mă elibereze, nici ca să mă distrugă, ceea ce înseamnă cam același lucru.

Am ridicat privirea și am aruncat-o din nou dincolo de vitrină. Știu, îmi promisesem să n-o mai fac pe ziua de azi, dar n-am putut rezista, fiindcă știam că se uită la mine. Îmi zâmbește cu fața aia de nerușinat, iar eu mă străduiesc să rămân indiferentă, dar în sinea mea îmi doresc să izbucnească al treilea război mondial și bombardamentele să înceapă exact cu magazinul lui. Bin Laden în persoană ar trebui să intre acolo, căptușit cu trotil, ca să sară în aer, eventual cu gândul că un magazin de animale ar putea fi considerat emblema exploatării și a capitalismului occidentale, cine știe. Dacă s-ar întâmpla așa, mi-ar părea rău doar pentru pisoiașii din vitrină, tot restul poate să se ducă naibii.

Eram îndrăgostiți. Eu eram ceva mai mult decât o copilă, iar el un băiețaș plin de tatuaje, care organiza petreceri în discotecă. Întregul cartier îi cunoștea numele. La vârsta aia e tot ce contează. Mă simțeam femeia șefului, sau ceva de genul ăsta, prietenele mele salivau de invidie, iar eu eram a lui, a lui și a nimănui altcuiva.

Dintotdeauna am considerat că bărbatul meu ideal ar trebui să știe totul despre muzică, să meargă la teatru, să fie expert în filme, să scrie poezii, să picteze, să vorbească cel puțin două limbi străine, eventual japoneza, și, bineînțeles, să fie și un om de afaceri cu un cont gras în bancă. Putem spune că timp de nouă ani m-am pretat la compromisuri penibile, fiindcă Matteo nu e altceva decât un dobitoc care vinde animale, dar trebuie adăugat și că, la șaisprezece ani, faptul de a intra gratis în discotecă fără a mai sta la rând avea o anumită importanță. Acum, când îl văd acolo, de cealaltă parte a tejghelei, printre toate cuștile și pungile alea de crochete, nu reușesc să văd un dobitoc care vinde animale, și nici nenorocitul care mi-a distrus viața, ci doar pe acel Matteo care mă ținea strâns în brațe, și eu, cu ochii închiși, cu fiori pe spinare, îmi spuneam: „Așa va fi paradisul. Asta se va întâmpla dacă vom fi cu toții mai buni."

Nu mă voi mai coborî niciodată la compromisuri. Următorul meu iubit o să vorbească japoneza la fel de fluent ca italiana, iar în călătoriile lui de afaceri, în aeroport, mă va lua de mână și mă

va duce cu el în celălalt capăt al lumii, departe de strada asta, de hârtoagele și gumele de șters, de vitrina magazinului de vizavi, de pisoiașii din cușcă și de biscuiții Matitei. Dar pe ea o vom lua cu noi, deși, mare și durdulie cum e, va trebui să călătorească în cală, așa o să se-nvețe minte să mai mănânce ca porcul.

— Solidea, ai adus hârtia pentru mătușa?

— ...

— Solidea?

Mă întorc încet, fără grabă.

— Spune-mi, mamă, îi zic nepăsătoare.

— Cum adică „spune-mi, mamă"? Unde ți-e capul?

— Ce vrea să zică „unde ți-e capul"?

— La ce te gândeai?

— La nimic, îi răspund, aproape dezamăgită. La ceva prostesc și fericit.

Pe chipul mamei mele reprosul lasă locul unor licăre de neliniște. Acum aruncă și ea o privire dincolo de vitrină. Știu la ce se gândește, și știu și ce anume e pe cale să-mi spună: „Poate că ar fi mai bine dacă azi ai termina mai devreme. Ia-ți câteva ore de odihnă și vezi să nu întârzii diseară, că luăm cina acasă la bunica."

Am două ore de libertate și o mare poftă să-mi cumpăr o pereche de pantofi.

Mă plimb împreună cu Matita, cu privirea lipită de vitrine, în sfârșit nu gândesc, nu-mi amintesc, doar contemplu. Îmi sar în ochi sumele exorbitante scrise pe etichetele de preț: o pereche de sandale cu strasuri, patrusutecincizecișinouăvirgulăzerozero. Și să nu vă așteptați la reduceri. Lumea a luat-o razna de tot. Mai bine să n-ai cine știe ce câștiguri decât să lași trecătorii cu buzele umflate și casa goală ca o tobă, așa spune mama mereu. În ritmul ăsta, vom ajunge la revoluție, pe cuvânt de vînzător.

De altfel, scenariile pe care le prevede profesorul Bonelli nu sunt deloc liniștitoare: el se întoarce în timp, la secolele trecute, la marile epidemii, la perturbările climatice și demografice, dar știe o grămadă de lucruri și, când vorbește despre ciclicitatea

istoriei, o face în cunoștință de cauză, nu trage concluziile așa, la întâmplare.

Profesorul Bonelli este singurul adult de peste cincizeci de ani cu care reușesc să vorbesc despre orice, chiar și despre sex, dacă e nevoie, fără să-l tutuiesc. Mă cunoaște de zece ani, era profesorul meu de istorie și este, de asemenea, un client fidel, adoră ilustratele desenate de mână pe care le vindem în exclusivitate.

Este un scriitor, deși nu știu dacă cineva care n-a publicat nimic niciodată poate fi considerat scriitor. În orice caz, mi-a plăcut întotdeauna profesorul Bonelli, mai ales când face fețișoara aia dulce, gen Moș Crăciun, cu părul ăla cărunt și ciufulit și cu ochii mici, mici, care atunci când râde îi dispar sub sprâncenele dese. E autoironic, inteligent, un bărbat din alte timpuri, dar care a învățat să trăiască bine și în cele actuale. În tinerețe a fost corespondent de război, asta înainte de a găsi un post de profesor la școala în care am învățat toți din familie, unde creta nu e niciodată destulă și bureții sunt luați acasă de elevi. Este un loc deprimant, total lipsit de stimuli; singurul merit pe care îl are este că se află la doi pași de magazinul nostru și, prin urmare, ne furnizează majoritatea clienților.

Când trece pe la noi, profesorul Bonelli îmi amintește mereu că puțini dintre foștii săi elevi i-au dat satisfacții din punct de vedere profesional. El mă sfătuise să merg la facultate, îmi spusese: „Ți s-ar potrivi Literele, dragă Solidea." Dar eu nu l-am ascultat, iar acum nici nu mai vorbim despre asta. Trecutul e trecut. Acum aduce vorba numai de sora mea, ne spune mereu că e ageră la minte și că o așteaptă un viitor strălucit. Ferice de ea că-l are pe tot dinaintea ei.

Diseară luăm cina la bunica. Miercurea trecută a fost ziua ei, a împlinit nouăzeci și unu de ani. Unii au curajul să afirme că se ține bine la vârsta ei, pentru că se duce în fiecare dimineață la biserică și încă mai gătește, dar, dacă o vezi, zici că-i o mumie, mai ales acum, de când merge cu cadrul. E o pacoste a-ntâia, iar lipsa ei de toleranță este direct proporțională cu trecerea anilor. O maniacă a ordinii, mai ales în bucătărie: cratițele sunt ali-

niate la perfecție în ordinea mărimii, iar serviciul de porțelan imaculat nu se folosește nici măcar la ocaziile speciale. Corpușorul ei osos și necoordonat, atât de nepotrivit cu energia pe care o conține, își petrece zilele mergând înainte și-napoi pe hol, de la dormitor la bucătărie, mereu același traseu, ca roata unui hamster. Dacă sunt observate cu atenție plăcile de faianță ale pardoselii, se poate chiar întrezări urma lăsată de papucii ei în toți acești ani.

Am cunoscut-o așa, bătrână și văduvă. Când eram mică mă îndopa cu ouă bătute, spunându-mi că trebuie să mă îngraș pentru a înfrunta mai bine perioadele de foamete, și nu era prea diferită de bunica de astăzi, cea cu botul ostil și cu proteza dentară instabilă, care rămâne absorbită cu orele în fața televizorului uitându-se la telenovele, iar cu mâna tremurândă, emblemă a bolii, face semn restului lumii s-o lase în pace. Este bunica mea. Pentru toată familia – una și trinitară, ca semnul crucii: bunica și cele două mari iubiri ale ei, una se numește Isus, iar cealaltă este bunicul, care nu mai e.

De fapt, o altă constantă în amintirile mele cu privire la bunica este prezența, câteodată de-a dreptul incomodă, a *bunicului care nu mai e.* De fapt, *bunicul care nu mai e* se află mereu cu ea. O însoțește de-a lungul holului, printre oalele din bucătărie, pe canapeaua din fața televizorului și în scrisorile ascunse în cutia de bijuterii din dormitor. Scrisori pe care n-a încetat niciodată să i le scrie, ca și cum el le-ar putea citi cumva. Și continuă să-i vorbească, să pălăvrăgească cu el, dând impresia că-i merge întotdeauna alături. Mi s-a întâmplat de mai multe ori s-o surprind în genunchi, la picioarele patului, spunând rugăciunea de seară și incluzându-l în ea și pe *bunicul care nu mai e,* convinsă că se află și el acolo, împreună cu Isus, ascultând-o amândoi.

În afară de Isus și de *bunicul care nu mai e,* cu bunica mai locuiesc mătușa și Federica, verișoara mea, și ele demobilizate după un trist divorț. Mama, sora mea și fratele meu stau la etajul inferior, dar e practic ca și cum am fi locuit mereu împreună, cu toții: o familie numeroasă, de tip matriarhal, dispusă pe două etaje ale unei clădiri modeste din cartierul Prati, cu adaosul fratelui meu, care, mai mult decât noi toți, mai ales în primii ani de

viață, făcea naveta între o casă și cealaltă și, din când în când, era uitat în lift. Nu ne putem plânge că a devenit un huligan, dar măcar a rămas heterosexual.

Cu ocazia zilei de naștere a bunicii, toate neamurile au venit în capitală. Bunica s-a hotărât să ne ghiftuiască cu obișnuita cină copioasă pe bază de ravioli, risotto și panzerotti[1], iar între un toast și altul nu lipsesc privirile pline de compasiune aruncate în direcția mea: „Săraca Solidea", probabil că-și spun, „a fost părăsită după nouă ani de relație. Și când te gândești că mai avea puțin și ajungea la altar." Șoaptele se irosesc. Da, chiar așa, fiindcă la mine acasă ori se urlă, ori se vorbește în șoaptă, și lucrurile spuse cu voce joasă nu sunt cu mult mai bune decât cele deșănțate, aruncate între un hohot de râs și un altul. Între timp, bunica îmi tot umple farfuria. Cât o să mai dureze chinul ăsta? Pe unde-or fi sora și verișoara mea? Cu pretextul că anul ăsta au bac, reușesc mereu să ajungă cu câteva ore întârziere.

Într-adevăr, când ele ajung, noi suntem deja la desert, un Mont Blanc adus de mătușa Margherita, sora bunicii.

Un salut general și o scurtă trecere în revistă a vieții fiecăreia. Mamei și mătușii li se amintește întâlnirea săptămânală cu directorul și profesorii, se vorbește despre școală și despre examenele care bat la ușă, după care, în sfârșit, program de voie pentru toată lumea: cei tineri îi lasă pe cei bătrâni la masă și se retrag în camerele lor. Fratele meu fuge la etajul de dedesubt cu verișorii, să se joace la Playstation, în timp ce eu, Federica și Clotilde ne furișăm în camera Federicăi să vorbim de-ale noastre. Matita ne urmează molcomă, cu burta plină de ravioli.

Odată intrate în cameră, eu și Matita ne ghemuim în pat, Federica începe să scotocească prin șifonier în căutarea a nu știu ce, iar Clotilde se așază la birou.

Ne despart șapte ani ca vârstă, dar acum nici nu se mai simte diferența asta, am început să vorbim aceeași limbă și trebuie să recunosc că, dacă stau prea mult timp departe de casă, prezența lor îmi lipsește.

---

[1] Plăcinte prăjite în ulei și umplute cu diferite ingrediente: mozzarella, șuncă, ciuperci, roșii, parmezan etc.

Sunt atât de diferite. Clotilde este o mică femeie, serioasă și liniștită, cu fața rotundă și pașnică și cu păr blond, drept, ordonat. Federica, în schimb, e un dezastru, o gazelă brunetă, cu ochii de culoarea sticlei, lungi și vicleni, ca de pisică. Pare puternică, dar în realitate e fragilă, asemenea tuturor fetițelor forțate să crească prea repede luptând cu greutățile vieții. Acum a ajuns la o răscruce, după bac nu trebuie să renunțe, altfel o să ajungă și ea la magazinul mamelor, întrebându-se ce altceva ar fi putut face. Din păcate, fusta aia mini și bluza mulată, care parcă stau să crape pe ea, nu promit nimic bun.

Și-a cumpărat un Tesmed, un aparat care presupun că folosește la stimularea mușchilor sau ceva de genul ăsta, și tocmai și l-a aplicat pe brațe. Râde și spune:

— Ia uite, Sole, zici că am Parkinson, ca bunica! Mișto, ai văzut?

Clotilde își ridică ochii spre cer și deschide computerul:

— Încetează, Fede. Nu ești amuzantă.

— Tu, în schimb, ești plictisitoare, mai plictisitoare decât fraiera aia de Macchioni! Nu-ți face bine să studiați mereu împreună.

— Cel puțin eu o să ajung undeva.

— Haideți, fetelor, terminați.

Toată povestea asta cu examenul le-a făcut irascibile.

— Las-o să spună, continuă Federica, de când are prieten s-a urcat pe un piedestal. Dacă înainte nu exista decât școala, acum există și Alessandro. Școala și Alessandro, ce plictiseală mortală.

Clotilde este una dintre puținele cunoștințe ale mele care cu greu reacționează la provocări. Și în cazul de față rămâne calmă, în fața monitorului, așteptând să se încheie faza de aprindere. Are mai mult echilibru interior decât un călugăr tibetan, oare cu cine o fi semănând?

Între timp, cealaltă continuă:

— Mai devreme sau mai târziu o să explodezi, îi spune, ca femeile alea reprimate care la cincizeci de ani dau totul naibii și încearcă să recupereze timpul pierdut.

Se uită la mine și râde, căutând sprijin, în timp ce Tasmedul îi zgâlțâie brațele ca pe niște budinci.

— Nu e vina mea că te-ai culcat cu toată școala și că n-ai găsit pe nimeni care să te satisfacă, ripostează Clotilde serafică, în timp ce se conectează la rețea.

— Dacă este cineva nesatisfăcut aici, cu siguranță nu sunt eu aceea...

— Acum încetați, serios, intervin din nou, în timp ce Matita ne privește căscând. Mai avem puțin și adormim.

Clotilde izbucnește în râs, din senin:

— Ia uitați-o pe Matita cu ochii pe jumătate închiși! O vedeți?

Expresia caraghioasă a boticului ei ne amuză îndeajuns cât să lăsăm imediat deoparte tonul polemic.

— Acum îi fac o poză și o pun pe Facebook, propune Federica, luându-și celularul.

Matita nu se mișcă, ba din contră, parcă scrutează obiectivul.

— Ciufulește-i un pic bretonul, așa îi iese în evidență latura de Grifon.

Cățeaua se lasă coafată ca o jucărie de pluș. Federica îi face poza, apoi izbucnește iar în râs.

— Ce figură e câinele tău! E prea tare, ia uite aici!

Clotilde scoate un cablu din sertarul biroului și îl conectează la computer, cealaltă extremitate este conectată la celular, și într-o clipită apare pe ecranul calculatorului poza în mărime naturală. Ce puse la curent cu tehnologia sunt fetele astea; eu nici n-aș ști de unde să încep.

— O descarc în contul meu, îi spune Clotilde, și apoi îți dau tag, OK?

Când folosesc termenii ăștia mă ia durerea de cap. Tehnologia evoluează cu repeziciune și astfel generația următoare este tot mai avantajată în comparație cu precedenta, nu se poate face nimic în privința asta.

— Tu ai cont de Facebook? Îți dau și ție tag? mă întreabă Clotilde, dar e ca și cum ar vorbi în altă limbă.

— E deja prea mult că am descărcat Skype pe calculatorul de la magazin și că reușesc să fac câte un video call din când în

când, îi atrag eu atenția. Eu nu sunt așa de absorbită de internet ca voi.

În acest moment, Federica zâmbește entuziastă, de parcă i-aș fi propus cine știe ce aventură.

— Pe Facebook trebuie neapărat să te înscrii, îmi zice, se poate spune că practic eu și Clò trăim acolo.

Nu mă așteptam la atâta entuziasm. Imediat se grăbesc să-mi arate pagina de întâmpinare. Îmi explică în mare cum funcționează, trecând în revistă poze, discuții, evenimente. Fiecare are câte o imagine de referință, cea a Federicăi este un fund în prim-plan, care nu lasă loc de interpretări. Ea glumește pe seama asta, dar Clotilde o dezaprobă vehement. Închipuiți-vă, ea, pe de altă parte, a ales o poză care n-ar putea fi mai castă decât dacă ar fi îmbrăcat o uniformă de cercetaș, iar asta are o anumită importanță, având în vedere că sora mea nu are nici jumătate din prietenii Federicăi. De altfel, tocmai a decis să ignore o nouă cerere de prietenie.

— De ce? bombăne Federica. Ăla era drăguț.

— Atunci agață-l tu, eu habar n-am cine e.

— E prieten cu Giorgio Chiesa, ăla din a XII-a B.

— Tocmai, e prietenul lui, eu nu-l cunosc.

— Doamne, ce bigotă mai ești.

— Tot mai bine bigotă decât să am un fund în locul feței.

— Gata, fetelor, altfel o iau pe Matita și plec acasă!

Sunt atât de entuziaste de ideea de a mă ghida în acest nou cyberspațiu, încât încetează imediat cearta și încep să-mi arate din nou minunățiile lui: mesajele, părerile, actualizările statusului, chatul cu prietenii care sunt conectați la site. Mi se pare o comunitate prea complicată pentru gusturile mele, dar îmi trezește curiozitatea pentru că este vorba despre lumea lor, despre tot ce ține de viața lor, lucruri pe care eu nu le cunoșteam încă.

Dintr-o singură privire pot să aflu ce vorbesc, ce gândesc, ce fac atunci când nu sunt lângă mine. Văd pozele celor mai buni prieteni ai lor, de la petreceri, din vacanțe, și – în mod paradoxal – totul este atât de aproape, atât de la îndemână. Aproape că mă sperie ideea de a intra în lumea asta.

— Toți suntem într-un fel conectați, continuă Federica, de parcă s-ar referi la vreo sectă zen. Pot să văd cine sunt prietenii prietenilor mei, să descopăr dacă recunosc pe cineva și să decid să-l contactez, sau pot să-mi fac noi prieteni, să-i regăsesc pe cei cu care am pierdut legătura. Cum e posibil să nu-l cunoști? Toată lumea e înscrisă. Vrei să facem o probă?

— Cum adică să facem o probă?

— Tu îmi spui numele unei persoane pe care nu ai mai văzut-o de mult și vedem dacă reușim s-o găsim.

Trebuie să recunosc că încep să mă entuziasmez și eu. Ridic privirea în aer în căutarea unui nume.

— Nu știu ce să-ți spun... vrei un nume oarecare?

— Da, un nume oarecare, al cuiva pe care-l cunoști, dar cu care ai pierdut legătura.

Clotilde vine cu o sugestie:

— Chiar și un coleg din școala primară, de exemplu? Și imediat îmi apare în minte o panoramă de copii cu uniforme albastre, așezați în băncile lor și ținuți în frâu de o învățătoare neconvingătoare... oare cum o chema? Martinelli. Da, Martinelli, cine știe pe unde-o fi.

— Erica Martinelli, anunț eu hotărâtă.

Clotilde tastează numele într-o fracțiune de secundă.

— Cine e?

— A fost învățătoarea mea în clasele primare, dar nici nu apuc să-i răspund, că monitorul ne lasă cu buza umflată: multe nume de Erica, dar niciuna cu numele de familie pe care-l căutăm. S-o lăsăm baltă.

— Păi, normal, comentează sardonic Federica, cine știe câți ani o avea acum... Facebook-ul nu e pentru boșorogi.

O precizare e obligatorie:

— Să știi că nu sunt un personaj din *Cuore*, clasele primare nu le-am făcut în secolul trecut... și, în plus, Erica era o învățătoare tânără, acum ar avea maxim patruzeci de ani, nu mai mult.

— Atunci are sufletul bătrân, altfel ai fi găsit-o.

— Încearcă cu un coleg de clasă, intervine Clotilde, mai mărinimoasă. Se poate să nu-ți vină nimeni în minte?

Continuă panorama, acum atenția se îndreaptă spre primele bănci, se oprește la cea din mijloc. Lângă un copil cu nasul care curge se conturează figura celei mai frumoase fetițe pe care mi-o amintesc: Sara Carelli, cea pe care toți o voiau ca prietenă.

— Încearcă s-o cauți pe Sara Carelli.

Clotilde tastează numele și de data asta calculatorul ne sprijină: apare fotografia unei frumoase fete blonde, cu un zâmbet cât se poate de alb și buze roz. Ea e. Astăzi pare Barbie, dar are aceiași ochi ai celei mai frumoase fetițe din clasă.

— Senzațional... cât timp a trecut.

Federica îmi spune că, dacă mă hotărăsc să mă înscriu, aș putea s-o contactez. Având în vedere că nu sunt prietene, Clotilde nu are permisiunea de a-i accesa pagina, și totuși îi pot vedea prietenii.

Observ că a ținut legătura cu unii din clasă, îl găsesc și pe fostul ei coleg de bancă, căruia îi curgea veșnic nasul. A devenit bărbat și, în poza de la profil, el și Sara sunt împreună, îmbrățișați, iar între ei e un copilaș blond care seamănă un pic cu el și un pic cu ea. Ca să vezi. Se pare că au un copil împreună.

Începe să-mi placă. Memoria se dilată, încerc să pescuiesc pe altcineva. O clipă mai târziu regăsesc un vechi prieten de la mare, fiul vecinei noastre de umbrelă, și Clotilde și-l amintește, e cel care mi-a furat primul sărut pe buze la jocul cu sticla. Să dea naiba, ce-a îmbătrânit, e aproape tulburător. Federica o sfătuiește să-l adauge la prieteni, dar Clotilde nu e de acord.

— Spre deosebire de tine, eu fac o oarecare selecție, îi explică liniștită. Ai cinci sute de prieteni, dar la școală nu saluți pe nimeni și ieșim mereu cu aceiași patru imbecili. De ce n-o înscriem mai bine pe Sole și devenim numaidecât prietene?

Ideea e atrăgătoare. Cât ai zice pește, ne trezim completând un formular cu toate datele mele personale și căutând o poză printre cele din albumul Federicăi, pe care s-o punem la profilul meu. Găsim una care ne înfățișează pe mine și pe Matita pe plaja din Ansedonia. Nu e rea.

În câteva secunde sunt și eu o cetățeană în toată regula a Facebook-ului: pe pagina încă goală ne ivim eu și Matita, iar lângă noi, un câmp text ne cere să descriem primele noastre im-

presii. Mă întorc să caut aprobarea cățelușei mele, dar ea s-a tolănit pe patul Federicăi și a început să sforăie.

— Asta e actualizarea statusului, îmi explică Clotilde. Poți să scrii ce vrei, toți prietenii tăi vor putea vedea și decide dacă să-ți trimită un mesaj sau să publice ceva pe peretele tău.

— Senzațional! subliniez ironică. Și care-or fi toți prietenii ăștia?

— Deocamdată, să începem cu mine și cu Federica.

Fetele se grăbesc să intre pe contul lor pentru a mă contacta și cererile lor de prietenie îmi ajung în timp real. Pot să hotărăsc dacă să le accept sau să le ignor, dar, desigur, nu sunt în măsură să fac pe grozava din moment ce căsuța mea de prieteni e goală ca o cutie de rezonanță.

Clotilde se întoarce la pagina ei și îmi arată că pe perete a apărut o nouă consemnare care anunță evenimentul zilei: eu și sora mea am devenit prietene. Acum știu toți lucrul ăsta, presupun că se vor duce la culcare mai liniștiți.

— Poți să adaugi câte poze vrei și să le ordonezi într-un album, continuă să-mi explice Clotilde. Dacă cineva îți dă tag, adică dacă te semnalează într-o poză, acea poză va fi adăugată automat la cele pe care le ai deja în arhivă, și toți o vor putea vedea.

— Habar n-am cum se face un album.

— Așa cum ai încărcat poza de profil poți s-o faci și cu alte imagini sau înregistrări video, dacă vrei. Să-ți dau un exemplu: cina din seara asta. Albumul îl putem numi... să zicem... „Familia".

Și Clotilde conectează numaidecât aparatul foto la calculator. În câteva secunde apar pe ecran pozele cinei de neuitat, abia încheiate: chipurile noastre zâmbitoare, atmosfera de voie bună, delicatesele bunicii, Matita care le înfulecă lacomă și mama care strânge masa cu obișnuita expresie à la Annie Sullivan din „Miracol în Alabama". Văzuți în felul ăsta, chiar părem o gașcă veselă.

— Acum nu-ți mai rămâne de făcut decât să te duci în căutarea altor prieteni, mă sfătuiește Federica, socotind acest aspect scopul fundamental al întregii chestiuni. Analizând datele

tale, site-ul îți sugerează toate persoanele pe care e posibil să le cunoști. Aruncă o privire... în două săptămâni, vei avea și tu o viață socială intensă pe net.

În acest moment, Clotilde mai are o întrebare:

— Îți mai vine în minte cineva pe care putem să-l căutăm? Și iată că-mi apare din nou în gând fața aia de nerușinat pe care în fiecare zi încerc cu greu s-o alung.

— Încearcă cu Matteo, spun eu cu o expresie mai gravă.

Federica și Clotilde își aruncă o privire tulburată. Degetele surorii mele paralizează pe tastatură.

— De ce continui să-ți faci rău?

Eu încerc să minimalizez:

— Doar din curiozitate, îi răspund. Vreau să văd ce poze și-a pus pe profil.

Sora mea nu înghite minciuna, pe de altă parte ea a stat lângă patul meu când încercam cu disperare să-mi sufoc suspinele în pernă.

— Sole, te rog, mai bine nu, aproape că mă imploră.

Federica, în schimb, mă privește șovăitor. Apoi, brusc, se avântă la butoanele tastaturii:

— La naiba, comentează, o cunosc bine pe sora ta, dacă își pune ceva în minte, nimeni n-o poate opri.

Trec trei secunde și nerușinatul apare pe ecran.

Are o țigară în gură și zâmbește în felul lui obișnuit, cel care-mi spune că o duce nemaipomenit și fără mine. Un fior îmi mușcă stomacul. Nu reușesc să-mi iau ochii de la el. În aceeași clipă, Federica remarcă un detaliu care mie îmi scapă, și rămâne interzisă. I se adresează surorii mele, cu un aer de reproș:

— Ce caută Matteo în lista ta de prieteni?

Clotilde pare încurcată, dar nu are o expresie vinovată.

— Îl cunoaștem de-o viață, se justifică ea, e aproape ca un frate mai mare, nu puteam să ignor o cerere de prietenie din partea lui.

— Asta înseamnă că putem intra pe pagina lui? întreb respirând agitat, cee ce îmi trădează emoția.

În punctul ăsta, fetele nu mai au de gând să mă sprijine.

— Ieși din contul meu, îi ordonă Clotilde Federicăi, pe un ton autoritar. Nu-i permit să-și mai facă rău.

— Dacă ieși de pe pagina aia, înseamnă că nu ai înțeles nimic, îi spun. Încă am nevoie să conștientizez ce s-a întâmplat, chiar nu înțelegi?

— Tu ai nevoie doar să întorci foaia, Solidea. Trebuie să privești înainte și, dacă tragi cu ochiul la viața lui, asta sigur nu te ajută.

Are dreptate cât cuprinde, dar mă cunosc și știu că nu voi avea liniște până n-o fac.

— Te rog, Clò. Am nevoie, insist eu. Probabil că ochii mi-au devenit brusc umezi, fiindcă simt cum se ivesc lacrimile. Clò nu rezistă să mă vadă așa, și știu că pot să profit și de asta.

Între timp, Federica a rămas tăcută; parcă pentru prima oară, nu are curajul să se amestece. Până la urmă, nu a ascultat de ordinele surorii mele, fiindcă pe ecran încă se mai vede Matteo, care ne zâmbește.

Dintr-odată, iau în stăpânire mouse-ul și, fără ca nimeni să mă împiedice, dau clic pe țigară. Apoi, în puținele clipe care mă despart de lumea lui, simt cum inima dă să-mi iasă din piept. Pe de o parte din neputință și pe de alta dintr-o curiozitate sadică, nu mai reușesc să opresc procesul de pornire.

Primul lucru pe care-l aflu de pe Facebook este că Matteo s-a îngrijit să comunice restului lumii că a trecut de la statutul de „singur" (bine că am fost împreună numai nouă ani) la cel de „cuplat", și acum se declară „îndrăgostit nebunește". Am început bine.

Are nu mai puțin de cinci sute de prieteni și patru albume de poze. Când eram împreună nu-și lua niciodată cu el aparatul foto și mergeam să mâncăm mereu în aceeași pizzerie, unde vedeam aceleași fețe.

Primul album, înzestrat cu comentarii oportune pe deasupra, înfățișează memorabila călătorie în Peru din iarna asta: prima pe care au făcut-o împreună. Și când mă gândesc că în nouă ani de relație am reușit să mergem o singură dată la Londra și o săptămână la Barcelona, în excursie cu școala, când cea mai mare dorință a mea a fost dintotdeauna de a petrece o noapte de dragoste la Paris, și nu mi se părea o cerere imposibilă. Nu ca aceea

de a vinde un ciobănesc unei necunoscute pentru ca, după mai puțin de o lună, să zboare cu ea două săptămâni în Peru. Poza care îi înfățișează împreună la o școală de copii din Machu Picchu e cea mai josnică lovitură pe care am primit-o în viața mea.

În al doilea album avem o plimbare a trioului la terenul de joacă: el, tapata și ciobănescul care ar vrea să se spânzure cu lesa. Îmi vine să vomit. Ca și cum n-ar fi de ajuns, al treilea album este o ședință foto care se concentrează numai pe ea, în versiune bikini, și toate comentariile lui despre cât e de frumoasă și bla-bla-bla. Vreau să mor.

Al patrulea album este un reportaj despre foarte intensa lor viață mondenă: ea stând lângă el la platane, în timp ce pune discuri la petreceri private (nu m-a dus la așa ceva de mai mult de două ori); ei dansând pe ring (când era cu mine, mă trimitea mereu să dansez singură), și chiar o petrecere pe plajă, cu toți vechii noștri prieteni.

Într-un fel, e ca și cum lumea lui a rămas intactă, numai că în locul meu și al dolofanei de Matita se află acum o tapată cu niște țâțe enorme și un ciobănesc slăbănog ca o capră. Pe de altă parte însă, ceea ce văd nici măcar nu mai pare a fi Matteo al meu; râsul vechilor noștri prieteni sună ca niște ecouri îndepărtate a ceva ce, în fond, nu mi-a aparținut niciodată. Am fost dată deoparte, trebuia să mă aștept la asta, dar acum mă întreb cum am putut să rămân în cercul lor atâta amar de vreme.

Timp de nouă ani prietenii mei au fost ai lui. Timp de nouă ani, zilele mele începeau cu el și se sfârșeau cu el, credeam că nu-mi mai doresc nimic altceva. Iar acum, dintr-o bucată atât de importantă din viața mea, dintr-un bărbat care a fost înăuntrul meu în toate felurile posibile, nu mai rămâne aproape nimic. Dacă n-ar fi fost familia mea, m-aș fi simțit pierdută. Trebuie s-o iau de la capăt, și sora mea are dreptate: dacă mai privesc mult înapoi, nu fac decât să-mi pierd timpul.

Fără să vreau, am lăsat lacrimile să-mi curgă pe obraji și am rămas încremenită în fața ultimei fotografii: un minunat sărut de-al lor în fața unui foc de tabără de martie.

— Nu poți să mai suferi așa, mă compătimește Federica.

Clotilde se întoarce la pagina de întâmpinare, iar Matteo și tapata dispar de pe ecran.

— Trebuie să-ți revii, Sole, mă încurajează cu o mângâiere pe obraz. Știi că poți s-o faci.

Nu e așa. Câteodată mi se pare că nu am forța necesară. Și magazinul ăla, unde sunt obligată să-mi petrec toată ziua, mă împiedică să-mi reconstruiesc viața. Nu știu de unde să încep, știu doar că n-ar fi trebuit să-mi întrerup studiile și să le permit mamei și mătușii să mă îngroape acolo. Urăsc hârțoagele alea, atât de demodate în comparație cu restul lumii, mirosul ăla de hârtie îngrămădită și de cerneală proaspăt tipărită, și zăngănitul pe care-l face casa de marcat când bat chitanțele, privirile clienților mai tineri, ale elevilor atât de plini de speranțe. Aș vrea să mă întorc în timp, înainte de întâlnirea noastră, și să am puterea să rezist tentației săruturilor sale, care m-au învățat pas cu pas jocul dragostei, dar mi-au răpit tot restul.

— Trebuie neapărat să-ți facem cunoștință cu cineva, propune Federica, reintrând în posesia calculatorului.

— Prietenii voștri sunt prea tineri pentru mine.

— Prietenii Clotildei, poate, îmi zice, dar eu am atâtea contacte, încât aș putea să deschid o agenție de casting. Apoi începe să-și facă de lucru pe net, și modul în care o face reușește să ne smulgă un zâmbet. După câteva minute, anunță convinsă: uite, Giulio Tini. Este consultant financiar, are treizeci și unu de ani și tocmai a fondat pe Facebook un grup pentru cei singuri, în căutarea sufletului-pereche.

— Un tip cu adevărat grozav, comentez ironic, privind poza unui individ cu părul gelat și în postură de star. Dar nu ți se pare un pic cam în vârstă pentru a face parte din lista ta de prieteni?

— În privința asta, Federica acceptă și bărbați de cincizeci de ani, mă informează Clotilde, cu un amestec de reproș și neliniște. Eu m-aș îngrijora mai mult de fundul ăla în tanga pe care l-a ales drept bilet de vizită decât de cunoștințele ei. Ca să nu mai vorbim de conținutul mesajelor pe care le schimbă cu jumătate de mapamond.

— Tu vezi-ți de viața ta plictisitoare și de iubitul tău la fel de plictisitor și nu te mai lua de mine, ripostează Federica. Sunt

în căutarea unui tip pe care să-l prezint surorii tale. După cum vezi, întotdeauna e nevoie să-ți extinzi propriile cunoștințe.

— S-o lăsăm baltă, îi spun, combinațiile de genul ăsta, mai ales oarbe, nu mi-au plăcut niciodată.

— Dar nici nu mai există întâlnirile oarbe, insistă ea, cu Facebook poți să afli de la început tot ce te interesează.

— Nu mă interesează nimic, serios. Voi știți bine, am gusturi dificile, nu mă îndrăgostesc așa ușor. Nu degeaba mi s-a întâmplat o singură dată și mă tem că n-o să se mai repete.

— Ba nu-i adevărat! intervine prompt Clotilde. Ai mai avut o mare iubire în viața ta înainte de Matteo. Poate chiar mai mare, de vreme ce este prezentă în aproape toate amintirile noastre din copilărie.

— Chiar așa! exclamă Federica. Edoardo Magni! Ai zăpăcit întreaga familie cu povestea aia timp de secole!

Edoardo Magni.

Mi-l amintesc bine și eu, numele „Edo" în mijlocul inimilor pe care le desenam peste tot. Din clasa a treia până într-a opta. Și nu cred să fi schimbat cu el mai mult de cincizeci de cuvinte în total.

Prima oară când l-am văzut eram în mașina mamei mele, în fața intrării în școală, cu uniforma albastră și ghiozdanul Hello Kitty încă în spate. El, în schimb, se urca pe un scuter al unui prieten pentru a se duce acasă. Pe atunci se pregătea pentru examenele din clasa a opta și-mi amintesc că în ziua aia eram bucuroasă că voi ajunge și eu în generală, așa măcar aș fi avut ocazia să-l întâlnesc mai des. Nu puteam să-mi închipui că voi petrece șase ani din viață urmărindu-l. Da, pentru că eu ajungeam în generală, iar el era deja la liceu, pe urmă intram eu la liceu, iar el zbura la facultate. În toți acei ani n-am făcut altceva decât să mă gândesc la el. Apoi a apărut Matteo. Doamne. Ce viață intensă, plină de lovituri de scenă.

Edoardo era mai mare decât mine cu șase ani și avea un zâmbet care vorbea toate limbile din lume. Frumos, inteligent, educat. În privința gusturilor, nu se poate spune că n-am început bine. Cum am ajuns după aia la dobitocul care vinde animale, asta nu se știe.

— Era mișto Edoardo, părea un lord în mijlocul unei bande de infractori, comentează sora mea, un pic visătoare.

— Dar pe vremea aia voi erați prea mici ca să vi-l aduceți aminte.

— Nu uita că am crescut citindu-ți jurnalele și urmându-ți exemplele.

— Vorbește în numele tău, o corectează Federica, cu obișnuitul sarcasm. Eu refuz să iau drept exemplu una care la douăzeci și cinci de ani a avut doar doi bărbați, dintre care unul clar platonic.

Recunosc că Federica are și ea dreptate și las să-mi scape o grimasă de aprobare, în schimb sora mea își dă ochii peste cap și o roagă să schimbe subiectul:

— Cum se face că pentru tine totul trebuie să se rezume la sex?

— Avem timp să ajungem ca mamele noastre, Clò. Eu vreau să mă distrez.

— Dacă pentru tine distracția înseamnă să agăți un ratat oarecare folosind ca momeală un fund care nici măcar nu e al tău, atunci mă declar bătută.

— Te-ai gândit că poate fundul ăla e doar o modalitate ca oricare alta pentru a-mi asigura anonimatul?

— Sigur, asta până când ajungi în pat, ceea ce se întâmplă în nouăzeci la sută din cazuri. Ți se pare un lucru normal?

— Fetelor, vă rog, mă văd eu nevoită să intervin din nou. Ce v-a apucat? Vă face rău bacalaureatul ăsta.

— Clotildei, cu siguranță, accentuează Federica, reluându-și navigarea pe net. Pe mine nu mă interesează câtuși de puțin bacul, după ce scap de el mă duc un an în Jamaica, de capul meu. Mai degrabă... Edoardo Magni ăsta, nu ești curioasă să afli pe unde-o fi? Vrei să-l căutăm pe Facebook?

În clipa în care Federica pronunță aceste cuvinte, mă cuprinde o ciudată senzație de amețeală. Îmi vin în minte ani și ani de vise și fantezii nesatisfăcute.

Când Edoardo a terminat liceul, l-am văzut dispărând pentru ultima oară pe scuter, cu geaca lui de piele de culoare închisă, în spatele porții de la intrarea școlii. Îmi amintesc că am așteptat

câteva minute cu respirația tăiată, sperând să-l văd întorcându-se dintr-o clipă în alta. Eram sigură că se va întoarce să mă salute, chiar dacă eu eram o copilă, iar el un bărbat în toată puterea cuvântului, care se pregătea să-și întâmpine viitorul. Minutele acelea de așteptare zadarnică au fost atât de sfâșietoare, încât parcă aveam un ghimpe înfipt în piept.

La treisprezece ani, când o iubire ia sfârșit, parcă ți se prăbușește cerul în cap. Știam totul despre el, îi fotografiasem în minte până și cea mai neînsemnată expresie a feței, felul în care vorbea, în care gesticula, mersul semeț dar liniștit; în timp ce el abia dacă știa cum mă cheamă. În zilele bune, îmi dăruia un zâmbet, câteodată chiar și un salut, dar numai pentru că eu rămâneam înțepenită de admirație, și era atât de evident că îmi plăcea, încât cred că îl înduioșam. Dar în acea ultimă zi de școală nu am avut parte nici de zâmbete, nici de salutări; strada l-a înghițit și orașul nu mi-a mai îngăduit niciodată să-l văd. De câte ori mi-am imaginat că se va întâmpla, în cele mai romantice și bizare feluri, în toate combinațiile posibile. Nici nu mai știu de câte ori mi s-a părut că-l văd în mijlocul mulțimii, iar acum mi se oferea posibilitatea să-i tastez numele și să-l pescuiesc de pe internet, ca și cum ar fi cel mai normal lucru din lume. E paradoxal. Oriunde-ar fi el, chiar și în seara asta, dacă vreau l-aș putea găsi, într-un fel chiar prea simplu. Dar cum rămâne cu destinul, cu surprizele în genul *Serendipity*? Cu atmosfera romantică a unei după-amiezi de iarnă, când ochii noștri se întâlnesc – ce știu eu – în mijlocul unui muzeu sau al unui vernisaj de pictură flamandă? Asta ca să dau un exemplu.

— Nu vreau să-l caut, declar convinsă. Prefer să rămână o fantezie. E un lucru care aparține trecutului, mi-ar da senzația că-l pângăresc.

— Minunat, mă ironizează Federica. Singurul bărbat cu care ai putea în sfârșit să ți-o tragi și ți-e frică să nu-l pângărești? Poți să mi-o traduci într-un răspuns care să aibă sens?

— Întâmplător, eu am înțeles foarte bine, intervine prompt în apărarea mea Clotilde. Înseamnă că sora mea știe să dea valoare sentimentelor.

— Desigur, insistă Federica, menținându-și ironia intactă, atât de mult le prețuiește, încât le ține congelate într-un seif, ca să nu le deterioreze trăindu-le!

La această ultimă acuză, Matita se oprește dintr-odată din sforăit și deschide ochii.

Am impresia că nu mai suportă pălăvrăgeala noastră. Întocmai: se ridică și dintr-un salt ajunge la ușă, după care se întoarce spre mine și îmi aruncă o privire care parcă spune: „Nu ți se pare că s-a făcut cam târziu?"

Matita are dreptate. Plus că n-aș mai putea suporta a nu știu câta ciorovăială între Clotilde și Federica.

— Fetelor, gata cu polemicile, rezum. Eu și Matita plecăm acasă.

— Și Edoardo Magni?

— Rămâne acolo unde e, răspund, din ce în ce mai convinsă. În amintirile mele de copil.

EDOARDO

Un zgomot de chei răsucindu-se în broască și vocea stridentă și inconfundabilă a mamei mele, care întreabă:

— Deranjez?

Dacă m-aș afla în toiul unei copulații cu o necunoscută, n-aș avea timp nici să-mi dreg vocea ca să bolborosesc o scuză. Din fericire, nu-mi stă în obișnuință. Nici scuza, și cu atât mai puțin sexul cu o necunoscută. Asta și pentru că, în spatele trăncănelii mamei mele și al foșnetului nenumăratelor ei pungi se află Claudia, iubita mea, care a ajuns s-o urmeze peste tot. De la coafor la shopping, încep să devină inseparabile.

La început, mama a fost cea care a prins-o în mreje, în felul ei acaparator, care mi s-a părut întotdeauna insuportabil. Așa a făcut cu toate celelalte, iar acum o face și cu ea: este forma ei de control maniacal. Claudia nu înțelege, crede că îmi face plăcere, poate e convinsă că alianța cu mama mea va întări relația noastră. În realitate, ca de obicei, acest lucru mă deranjează, și nu numai deoarece cheile de la casă, pe care i le-am dat Claudiei, ajung automat în mâinile mamei mele, care profită pentru a-și înmulți vizitele, dar și fiindcă iubita mea a început s-o imite în privința stilului, a felului de a fi, de a gesticula, de parcă una ca ea nu era deja mai mult decât de ajuns.

— Edoardo, dragule, tocmai ne întoarcem de la o plimbare cât se poate de plăcută în centru, mă informează mama, răsturnându-și toate pungile multimarcă pe canapea și rugând-o pe Claudia să-i toarne un pahar cu apă. Dumnezeule, ce căldură... Roma devine pe zi ce trece tot mai de nelocuit... Dar te deranjăm? Lucrezi și duminica?

Stau așezat pe canapeaua din salon, citind câteva e-mailuri cu laptopul pe genunchi. Casa e în dezordine, e ziua liberă a menajerei. Nu e chiar o situație care să ceară intervenția protecției

civile, dar din felul dezgustat în care mama mea privește în jur deduc că dezordinea va dispărea în curând.

Imediat ia geaca de pe fotoliu, pentru ca apoi să i-o întindă Claudiei, cu un comentariu subînțeles: o femeie gospodină știe întotdeauna când este cazul să intervină. Uite cine vorbește. Ea, care n-a vărsat nici măcar un strop de apă într-un fierbător; acasă avem un alai de filipinezi instruiți, gata s-o servească. Și Claudia execută ordinele, îi place să-și facă de lucru în prezența ei. Când mama mea spune ceva, un lucru oarecare, Claudia îi ascultă cuvintele ca și cum ar savura o pastilă de înțelepciune. Se află sub vraja ei, pe de altă parte e și normal, mama are o personalitate carismatică, uneori detestabilă, dar nimeni nu o poate refuza. Știe cum să obțină ce vrea, să-și facă loc în orice situație și să facă în așa fel încât să i se acorde atenția cuvenită.

În tinerețe era o femeie extrem de frumoasă, înaltă, slabă, foarte seducătoare, chiar și numai prin ținută. Astăzi are puțin peste șaizeci de ani, dar parcă s-a oprit la o vârstă nedefinită, din meritul sau din vina continuelor retușuri chirurgicale. Dacă n-ar avea gâtul zbârcit și mâinile pătate și scorojite, ar fi imposibil să-i stabilești vârsta. Pielea feței îi este atât de întinsă, încât nu mai are niciun rid, doar că ochii, după atâtea operații, s-au alungit înspre tâmple. În unele zile abia o recunosc. Dar în anumite seri, când trebuie să participe la vreun eveniment monden, știu că mulțimea încă s-ar opri s-o admire. Orice bijuterie sau rochie ar avea, pe ea devine întodeauna unică și veșnic la modă.

Tata a fost primul care i-a căzut în plasă. În casă, ea e cea care comandă, și nu numai pentru că familia ei este cu mult mai bogată și tot ce avem ne-a fost lăsat moștenire de către bunicul meu matern; e mai degrabă o chestiune de caracter: tata nu face decât să rabde, până și la firmă, unde este președinte, dar numai cu numele. E de ajuns să asiști la oricare reuniune a consiliului de administrație pentru a-ți da seama de asta. Mama are, fără îndoială, capacitatea de a-i determina pe oameni să facă tot ce dorește ea, este un adevăr incontestabil. Așa cum se întâmplă acum cu Claudia, care a sărit imediat să facă ordine în salon. Adună de pe masă farfuria cu firimiturile sandvișului pe care tocmai l-am mâncat și cutia goală de Coca Cola. Dacă eram singuri, n-ar fi

făcut-o niciodată. Acum, dacă tot s-a apucat de treabă, pot să profit și să-i predau și șervețelul murdar de ketchup.

Între timp, mama a început să-și facă vânt cu broșura unui institut de frumusețe.

— Dumnezeule, ce căldură insuportabilă... repetă, trecându-și degetele prin coafura vaporoasă de culoarea mahonului, ca să-i mai dea un pic de volum. Claudia deschide fereastra. Mama se îndreaptă lenеș spre oglindă. Apoi își mângâie bretonul, îl turtește delicat cu palma pe frunte, ca pentru a-l îmblânzi. Se întoarce și se uită la mine, afișând obișnuitul zâmbet de plastic, viclean preludiu pentru o cerere incomodă. Eu și Claudia vorbeam despre căsătorie, îmi spune, știind că pune din nou degetul pe rană.

Claudia se face că n-a auzit și se îndepărtează spre bucătărie cu farfuria în mână.

— Și ce-i cu asta? Încerc să-mi ascund iritarea, mai mult din respect pentru Claudia decât din alte motive.

— Mi-a adus la cunoștință faptul că se mută aici, îmi comunică mama, cu o seriozitate ambiguă.

— Încă ne mai gândim.

— Părinții ei sunt de modă veche, știi și tu, nu cred că se vor bucura să afle că singura lor fată pleacă de-acasă înainte de a fixa o dată...

De ce nu spune adevărul? Și anume că unicul ei fiu a depășit treizeci de ani și, deci, ar putea să se gândească să întemeieze o familie și să-i dăruiască un nepoțel pe care ea să-l zăpăcească bine de tot?

— Și mai trebuie spus că apartamentul ăsta nu e potrivit pentru un cuplu, ai putea lua unul mai mare. Nu ești de acord, dragule?

— Astea sunt hotărâri care ne privesc pe mine și pe Claudia, mamă.

În sfârșit, expresia feței i se schimbă, acum i se vede nemulțumirea. Poate se gândește să se predea, sunt singurul în fața căruia de multe ori e constrânsă s-o facă. Dar de data asta mă înșel, decide doar să schimbe strategia și vine să se așeze pe canapea. Din nou zâmbetul ăla de plastic. Iar acum, și o mângâiere ușoară pe umăr. Încearcă să mă îmbuneze, dar eu nu sunt bretonul ei.

— Am treabă, îi spun. Peste puțin timp trebuie să vină Andrea să ne uităm la meci.

Se uită în jur, încercând să mai câștige timp. Chiar nu are chef să se întoarcă acasă, este atât de evident. O umbră de nefericire tocmai i-a întunecat privirea. Când e așa, nu există strategii, este doar latura ei mai slabă care preia conducerea. Acasă trebuie să se confrunte cu o căsnicie care nu mai funcționează de ani de zile, cu o atmosferă care a devenit irespirabilă. În astfel de cazuri, simt doar nevoia s-o protejez.

— Plec, dragule. Altfel, întârzii la turneul de Buraco, îmi spune, întorcându-se să se ascundă.

Părăsește apartamentul aproape în grabă, o salută pe Claudia cu un sărut distant și își adună toate pungile.

— Sună-l pe Antonio, îmi ordonă apoi grăbită, referindu-se la șofer. Am nevoie să-mi vină în întâmpinare la lift, nu reușesc să duc singură toate pachetele astea.

Și, o clipă mai târziu, dispare în spatele ușii, lăsându-mă cuprins de o supărătoare senzație de neputință.

După câteva minute trebuie să o înfrunt și pe Claudia.

În timp ce-și periază părul lung, blond, îmi amintește că în seara asta va avea loc un eveniment la Casina Valadier, pe care nu intenționează să-l rateze.

— Azi e meci, știi bine. Trebuie să vină Andrea.

— Și eu?

— Du-te, dacă vrei.

Îmi aruncă o privire veninoasă.

— Dar eu vreau să merg cu tine. Începe să alunece într-o palidă imitație a mamei mele, dar fără a avea talentul ei. Eu ce fac dacă vine Andrea? continuă să se plângă. În seara asta dorm aici, știi bine, dar nu vreau să mă uit la meci cu voi.

— Ești liberă să faci ce dorești.

— Vreau să merg la Casina cu tine, insistă ea bătând din picior ca un copil.

— Termină, Claudia, știi bine că nu-mi place genul ăla de petreceri, și în plus trebuie să vină Andrea, ți-am spus deja.

Claudia suspină. Apoi hotărăște să schimbe tonul și să ajungă direct la subiect.

— Îmi explici care sunt intențiile tale?

— La ce te referi?

— Știi foarte bine.

— Nu cred.

— Ne învârtim în jurul problemei. Ce suntem noi doi? Un cuplu cu intenții serioase sau doi adolescenți care se joacă la nesfârșit?

Mă așteptam la asta. Iar începem cu pretențiile pe termen lung.

— Știi foarte bine ce părere am.

— Ba nu, nu știu, altfel n-aș sta aici să te întreb pentru a mia oară.

— Ținând cont de faptul că suntem împreună de un an și jumătate, nu are cum să fie chiar „a mia oară". Dacă te referi la căsătorie, ți-am mai spus, Claudia, mi se pare prea devreme pentru un pas de genul ăsta, nu suntem pregătiți...

— Dar vrei să locuiesc aici.

— Vreau ca tu să faci ceea ce simți...

— M-ai făcut să-mi aduc aici lucrurile, în fiecare seară mă rogi să rămân peste noapte; îmi explici cum ar trebui să interpretez toate astea?

Niciodată să nu-i îngădui unei femei să-și uite o pereche de chiloți printre cearșafuri, fiindcă acei chiloți ajung automat într-unul din sertarele tale și, cât ai zice pește, te trezești cu alții, apoi cu alte lucruri, o dată un ciorap, altă dată un sutien, până când colonizează întregul sertar și, din ziua aia, devin „lucrurile ei în casa ta". Practic, e ca și cum ai declanșa o reacție în lanț.

— Ți-am spus doar că nu-mi place să te întorci singură acasă la două noaptea.

— Sigur, pentru că tu nu vrei niciodată să mă însoțești.

— Trebuie să lucrez, Claudia, mă trezesc în fiecare dimineață la șapte, nu pot să te însoțesc acasă de fiecare dată. Să rămâi peste noapte era doar o chestiune practică.

— Chestiune practică?! începe să-mi urle în față, cu ochi sălbatici, ca și cum ar fi posedată de diavol. Îți dai seama, Edoardo,

de ceea ce spui? Nu sunt proastă, am mai vorbit despre asta, ți-am explicat ce părere am despre conviețuire și poziția ta în această privință mi se pare cu totul alta!

Niciodată să nu abordezi anumite subiecte când ea se dezbracă și începe să se joace cu daraverile tale, tot ce spui va fi folosit împotriva ta când te aștepți mai puțin.

— Claudia, te rog, calmează-te. Mi se pare exagerat să numești conviețuire faptul că dormi aici câteva nopți pe săptămână...

— Ce tot zici acolo?! începe iar să țipe, și mai isterică decât înainte, destul cât să mă facă să iau serios în considerare intervenția unui exorcist. N-a fost niciodată vorba de câteva nopți pe săptămână! Am vorbit despre a locui împreună! Ticălos egoist, vrei să mă faci să par nebună?!

A început să se învârtă prin salon, trântind pe jos tot ceea ce, cu câteva minute mai devreme, în prezența mamei mele, pusese cu sârguință la loc. E de nerecunoscut, cu fața vânătă de furie și cu gâtul umflat de indignare. Nu e prima oară când își pierde controlul în felul ăsta.

— Ai auzit ce-a spus mama ta, nu? continuă să zbiere. Crezi că părinții mei sunt mulțumiți de situația asta? Se scufundă într-o mocirlă deloc respectabilă și nici măcar nu-și dă seama. Niciodată n-a fost mai departe de a-și atinge obiectivele ca în momentul de față. Deci? Nu-mi răspunzi? De ce faci fața aia indignată?! Crezi că eu mă distrez? Așa, acum începe să plângă. Lacrimile îi curg șiroaie, e expertă în plânsetele cu hohote și, dacă ar exista un curs în materie, ar putea foarte ușor să-și ia licența. Își dă înapoi părul cu mâinile, își schimonosește fața într-o strâmbătură de disperare. Ești un ticălos, scâncește, nu-ți pasă câtuși de puțin de mine, că mă vezi în starea asta. Aș zice că aproape începe să-ți placă.

De obicei, într-o situație de genul ăsta, în momentul în care apar lacrimile, eu mă înmoi și încerc s-o liniștesc, ea opune un pic de rezistență, după care îmi cade în brațe și mă roagă s-o iert. De data asta însă, nu simt nici cel mai mic impuls să acționez. Scenariul se oprește, rămân nemișcat, așteptând să-i treacă. Și, bineînțeles, situația se înrăutățește.

Dacă ar vedea-o mama în starea asta, poate că ar înceta să mai facă presiuni în privința viitorului: credincioasa ei tovarășă de shopping, preschimbată într-o zgripțuroaică de necontrolat, cam ca vrăjitoarele din povești când le sunt demascate planurile malefice.

Uite că vine și prima farfurie trântită de pământ, așa, doar pentru plăcerea de a o sparge, și un avertisment implicit: „Vino să mă calmezi, altfel distrug tot."

Chiar nu-și dă seama că în felul ăsta nu face decât să mă îndepărteze? Îmi alimentează toate îndoielile și suspiciunile pe care le-am avut mereu în privința ei.

De fiecare dată, la începutul unei relații – și cu ea mi s-a întâmplat la fel ca și cu celelalte –, ceva îmi spune că nu pot avea încredere, că în spatele comportamentului gingaș și seducător s-ar putea ascunde ceva putred, poate un calcul sumbru al posibilităților de câștig, ca și cum ai comanda o sticlă de Barolo dintr-o excelentă recoltă și ți-ar fi frică să nu miroasă a dop. Și, până la urmă, timpul îmi dă aproape întotdeauna dreptate. Claudia, de exemplu, e o păpușa blondă, în stare să te facă să-ți pierzi capul, și în același timp o fetiță fragilă și nesigură pe ea, care abia așteaptă să se așeze la casa ei pentru a-și găsi în sfârșit o identitate: doamna măritată cu tânărul vlăstar respectabil. Și când mă gândesc că de data asta era cât pe ce să mă păcălească. Din fericire, niciodată n-a fost așa de evident gustul de dop în toate sorbirile pe care mi le-a oferit din ea însăși.

— Deci? Intenționezi să mai rămâi mult acolo și să mă ignori?

Pe cât e de furioasă, pe atât e de frumoasă, și, în ciuda crizei de isterie, încă îi mai rămâne acel ceva irezistibil. Zâmbesc.

— Te rog, Claudia, scena pe care o faci ți se pare rezonabilă?

Mai rău ca niciodată. Pentru simplul fapt că mi-am permis să-i zâmbesc, merit o altă farfurie zdrobită de podea.

Din fericire, destinul îmi vine în ajutor, și, înainte ca bucătăria să rămână fără veselă, cineva sună la ușă.

Andrea a fost întotdeauna de o punctualitate extraordinară, încă din anii de liceu. Iar în seara asta sunt fericit că este prietenul meu cel mai bun. Claudia, mai puțin.

Cei doi schimbă o privire stânjenită. Claudia își șterge obrajii cu mâneca puloverului și își aranjează părul.

— Poate că e mai bine să vin altădată, cutează Andrea, rămânând pe loc în prag.

— Ba nu, ce spui acolo? Meciul trebuie să înceapă, iar Claudia era pe picior de plecare.

Ea mă străpunge cu o privire arzătoare, apoi, fără o vorbă, se face nevăzută. Andrea își strâmbă gura într-o grimasă de stupoare. După câteva secunde, Claudia reapare cu o geantă pe umăr, pregătită alandala, și se îndreaptă spre ușa de la intrare. Acolo îl salută nepoliticos pe Andrea și dispare înghițită de lift. Mă întreb dacă nu cumva, din greșeală, printre lucrurile ei s-a strecurat și ceva de-al meu.

Când Claudia se află prea departe ca să ne mai audă, Andrea pufnește în râs:

— Să dea naiba, ce înfuriată era, comentează, închizând ușa.

— S-o lăsăm baltă.

— Cred că te-ai obișnuit de-acum cu scenele ei isterice, continuă Andrea, aruncând o privire la cioburile de pe jos.

— Ce vrei, nu le poți avea pe toate.

— Normal, și apoi, cu fundul ăla rotund și tare pe care-l are, trebuie să te facă să plătești cumva.

— Ai și tu o obsesie, zâmbesc.

— Lupul își schimbă părul dar năravul ba, îmi răspunde ridicându-și sprâncenele într-o expresie șmecherească.

Ar putea să mă întrebe ce fac, să-mi dea vreun sfat prietenesc, dar n-a făcut-o niciodată în cincisprezece ani de prietenie, de ce ar trebui să înceapă tocmai în seara asta? Lui Andrea nu-i plac cuvintele și detestă să le folosească atunci când nu trebuie.

Și-a adus laptopul și s-a așezat la masă, ca să-l pornească. Nu poate să se lipsească de tehnologie și de internet nici măcar în momentul ăsta. La școală îl porecliserăm „publicitarul bagă tare", pentru că dacă era un afiș de conceput sau fluturași de tipărit, le rezolva el, magicianul graficii și al petrecerilor. Nu degeaba lucrează acum în domeniu și și-a deschis o firmă care organizează evenimente. Are mereu chef de sărbătorit. A rămas

același bandit din liceu, îi plac femeile frumoase și tărăboiul. Punct.

— Cât mai e până la meci?

— Juma' de oră.

— Avem timp să comandăm o pizza. Îmi dai parola de acces la rețeaua ta?

Ca de obicei, începe să navigheze pe internet. Și, pentru a comanda o pizza, chiar le știe pe toate.

Între timp adun ciōburile Claudiei și mă duc să văd ce lucruri a luat cu ea.

În baie, periuța ei de dinți continuă să simpatizeze cu a mea. Au sfârșit într-un tandru joc de împletire a perilor, din fața căruia mă îndepărtez.

— Ai primit invitația la inaugurarea localului lui Gianni? îmi strigă Andrea din salon. De promoție mă ocup eu. Ai putea să-l suni să-i vorbești despre vinurile tale? I-am promis.

Mă întorc la el; problema Claudiei și a periuței le voi înfrunta mai încolo.

— Am primit ceva pe Facebook, dar nu m-am uitat prea bine.

— De parcă o faci vreodată? subliniază ironic. Cum e posibil să intri pe Facebook doar ca să trimiți invitații la degustările pe care le organizează renumita ta firmă vinicolă și să ignori tot restul? Mai existăm și noi, muritorii de rând, care ne străduim să găsim noi clienți, ai putea să ne dai și nouă satisfacție din când în când!

Între timp, profită să dea o raită pe Facebook și să mâzgălească prostii pe pereți. A ajuns să trăiască acolo, mereu are ceva de descărcat, cineva cu care să vorbească pe chat.

— Nici acum n-ai încărcat o poză la profilul tău? mă dojenește în glumă. Ești de luni de zile pe Facebook, ai o infinitate de contacte, dar nu și o față care să te reprezinte! Edoardo Magni e un contur alb cu albastru, ce rușine. Și când mă gândesc că mai ții și cu Roma.

— Dacă aș petrece pe Facebook chiar și numai jumătate din timpul pe care îl petreci tu acolo, firma familiei mele, cea pe

care tu o lauzi atât, s-ar scufunda, îi atrag atenția, înainte de a mă prăvăli nepăsător pe canapea, butonând telecomanda.

— Cu gluma asta ai câștigat o caricatură în Photoshop! Ți-o fac și după aia ți-o încarc ca poză de profil! mă amenință în glumă, începând să caute o fotografie de-a mea.

După câteva minute sosesc pizzele. Ce punctualitate. Andrea se mândrește cu asta. Și, încă și mai satisfăcut, îmi arată opera de artă pe care tocmai a terminat-o: o caricatură a mea în care cântăresc o sută cincizeci de kile și mi-am pierdut toată podoaba capilară.

La asemenea oroare reacționez cu o urmă de condescendență.

— Ăsta e rezultatul a ani și ani de invidie ascunsă, îl tachinez, înșfăcând o felie de pizza.

— Nu mă crezi în stare să o fac?

— Fă cum vrei, dacă te distrează așa de mult, îi răspund cu nepăsare și cu dumicatul în gură, convins că nu va avea curajul să-și ducă planul până la capăt.

Andrea chicotește amuzat, ca și cum și-ar fi pus ceva în gând. Apoi îmi spune că Facebook-ul este invenția secolului, că tocmai s-a înscris în grupul vechii noastre școli și i-a regăsit pe aproape toți foștii colegi de clasă. Miercurea viitoare va avea loc o cină de revedere.

— Vii și tu sau ai treabă?

— Cred că vin, oricum, o să te anunț. Vezi că în cinci minute începe meciul, ai face bine să închizi laptopul.

— Stai așa, Edo, stai așa... m-am conectat cu o tipă prea tare, face parte din grupul vechii noastre școli. Nu-ți spun decât că poza ei de profil este un fund în tanga.

— Cu alte cuvinte, femeia vieții tale.

— Ascultă aici: are optsprezece ani, e din Roma și o cheamă Federica Guidi. Ca să vezi, copilița!

— Păi nu ziceai că e din grupul vechii noastre școli?

— În sensul că ea încă se mai duce la vechea noastră școală.

— Ah, bine. Îți amintesc că riști să te trezești cu cătușe.

— Te înșeli, e majoră. Și mai mult decât doritoare, judecând după actualizarea statusului ei. Zice: „Vreau un bărbat care să

se lase torturat cum se cuvine și, dacă ajung pe YouTube, înseamnă că-mi era predestinat." Îți dai seama? Tare!

— Are optsprezece ani, Andrea, e un copil. Cu sau fără cătușe, sunt aproape cincisprezece ani diferență între voi. Ne aflăm la limita pedofiliei.

— Oh, ce cuvânt mare! mă ia el în derâdere. N-aș vrea să fiu nevoit să-ți amintesc porecla pe care o aveai tu în liceu, îmi spune aluziv, arătându-mă zeflemitor cu degetul.

Rămân stupefiat:

— La ce poreclă te referi?

— Cum? Nu-ți mai aduci aminte? Fetița aceea care rămânea încremenită ore întregi privindu-te și tu, care te duceai să vorbești cu ea de câte ori puteai... Nu de alta ți-ai câștigat porecla „Pedo", de pedofil ce păreai.

Mda, auzi la el ce poveste s-a apucat să dezgroape. Mi-o amintesc bine pe fetița aceea, privirea ei care emana iubire de fiecare dată când mă întâlnea. Avea un nume aparte – Solidea, dacă nu mă înșel. Ea și codițele ei brunete, cu pampoane roșii, păreau desprinse dintr-un cadru al unui film neorealist.

— Ia te uită ce ți-ai adus aminte! Că o fetiță se îndrăgostise de mine. Iar faptul că eu, din amabilitate, eram drăguț cu ea nu poate fi comparat cu nebunia ta de a ademeni puștoaice pe net!

— Nu prea e puștoaică! Are două țâțe bestiale. Fundul din poză nu e al ei, dar te asigur că nu o duce rău nici la capitolul caroserie.

Încerc să-i atrag atenția la echipele care urmează să intre pe teren.

— Vezi că începe meciul.

— După poze, s-ar spune că și prietenele sunt interesante... ne-am putea distra.

— Îți las ție plăcerea de-a ajunge închis într-o dubă de poliție.

Jucătorii se încălzesc câteva minute înainte de a-și lua fiecare locul în teren. Andrea continuă să citească de pe monitor.

— Vorbește deschis despre toți cei cu care s-a culcat și dă răspunsuri tăioase oricui o atacă.

Mingea în centrul terenului, arbitrul se pregătește să fluiere începutul meciului.

— Hai, grăbește-te, doar nu vrei să pierzi derby-ul?

În sfârșit, se ridică de la masă, înșfacă două beri și aruncă o ultimă privire provocatoare monitorului.

— Ne socotim mai târziu, fetiță rea, îi zice, înainte să vină lângă mine pe canapea. Crezi că n-o să te pedepsesc? încheie cu un râs sarcastic.

— Ești de-a dreptul îngrijorător, îl iau peste picior. Un caz patologic.

În seara asta echipa Romei o duce mai rău ca mine, ia mai multe pe spinare decât mi-a dat mie Claudia. Suntem două epave, eu și Roma. Andrea, ca un susținător înfocat al lui Juventus, are măcar bunul-simț să nu jubileze, având în vedere că, dacă Lazio câștigă, Juventus urcă în clasament; cu alte cuvinte, o conspirație de infractori.

Arbitrul fluieră sfârșitul meciului și mâhnirea îi însoțește pe galben-roșii până la vestiar. Acum e publicitate. Andrea se ridică de pe canapea cu fața unuia care încearcă să o șteargă cu prada.

— Atunci ne auzim în timpul săptămânii, îmi spune vag, lăsându-mă să mă zvârcolesc în urma înfrângerii. Să nu uiți de cina cu foștii colegi de miercuri și dă-i un telefon lui Gianni pentru treaba cu vinurile din restaurantul lui. Încearcă s-o faci mâine dimineață.

— OK, doamna secretară, încuviințez rămânând inert, cufundat în canapea.

— Mă duc să dau o raită la Casina Valadier. La ce față ai, nici nu-ți propun să mergi... și bine fac, nu?

— Du-te pe unde ai chef.

— N-are importanță, spune Andrea și dispare pe ușă.

Nu există nimic mai rău decât un suporter al lui Juventus în casă după ce Roma a pierdut derby-ul cu 3 la 1 și a alunecat mai jos în clasament. Aș face bine să mă gândesc la ceva plăcut, înainte ca pesimismul să mă facă ferfeniță.

Cine știe de ce, îmi vine din nou în minte fetița din liceu.

Ochii ei mari, verzi, frumoși foc, ațintiți asupra mea, m-au urmărit ani întregi. Când mă așteptam mai puțin, o vedeam răsă-

rind de undeva. Avea o forță extraordinară; dacă nu era iubire, era ceva care îi semăna foarte mult. E imposibil să găsești o femeie adultă capabilă să te privească în același fel. Ce simțea ea era admirație pură. Onestă, limpede, tenace.

Îi ajungea să mă privească și să-mi zâmbească, dacă îi zâmbeam eu primul. Însă când o salutam își cobora imediat privirea: pe cât de îndrăzneață era în a mă căuta, pe atât de timidă se arăta în a mă privi față în față. În clasa a XI-a, prietenii mă luau peste picior pentru că tuturor le era evident că fetița se îndrăgostise de mine. Fetele cu care ieșeam o țineau sub observație. Nu fiindcă erau geloase, dar era atât de adorabilă, încât reușea să mă înduioșeze, iar asta le deranja uneori.

În fiecare an am văzut-o devenind un pic mai femeie. Cred că am plecat din școală cu o clipă înainte să dea în floare. Ultima oară când am vorbit cu ea avea părul despletit. Îmi aduc aminte că am complimentat-o, îi stătea bine, părea mai matură.

— Te muți la Paris? Își amintea că ultima oară când ne întâlniserăm îi spusesem că trebuie să plec în Franța cu ocazia excursiei de o sută de zile până la bac.

— Nu, rămân pe-aici.

— Și nu mă aștepți? Anul viitor intru și eu la liceu.

— Voi veni să te văd.

— Și mergem împreună la Paris în excursia pentru cele o sută de zile ale mele?

Parcă îi promisesem că așa o să facem, iar ea, dacă nu mă înșel, s-a îndepărtat cu un zâmbet gigantic. Am văzut-o alergând spre scări, cu părul în vânt. S-a întors de vreo două ori, ca să controleze dacă mă mai uit la ea.

Două luni mai târziu, m-am înscris la universitate și nu m-am mai întors niciodată s-o văd. Probabil o abandonasem printr-un cotlon al memoriei, până în seara asta, când Andrea a scos-o la lumină din întâmplare. Fetița din liceu și ochii ei mari, verzi, ațintiți asupra mea.

Cineva sună din nou la ușă. Să sperăm că nu e el cu vreo prietenă de-a lui, poate cu intenția de a mă distra.

Nu, e Claudia. Cu spatele rezemat de zid, purtând o rochie cu strasuri, vertiginos de scurtă, bărbia ridicată, privirea languroasă și rimelul ușor întins pe pleoape.

— Mi-ai făcut vreo vrajă, îmi spune. Nu reușesc deloc să mă distrez fără tine. Se apropie de mine, ca și cum și-ar fi studiat dinainte toate mișcările. Postura și privirea au ceva cinematografic în ele, îmi atinge ușor buzele cu ale ei, respirația îi miroase a gin și a țigară. Nu reușesc să mi te scot din cap, continuă Claudia, cu fața cuiva care ar merita o bătaie la fund și ar vrea atât de mult ca eu să i-o dau.

Nu pare satisfăcută de reacția mea, știe că poate să facă mult mai mult. Și, într-adevăr, îmi ia o mână și și-o duce între picioare, vrea să mă facă să-i simt excitația. Își dă chiloțeii într-o parte și îmi spune că în seara asta nu s-ar da înapoi de la niciun fel de cerință. De data asta nu rămân indiferent. Intru în intimitatea ei și o sărut pe gură violent, cum îi place ei. E ca și cum aș aprinde un fitil.

Începe să-mi desfacă pantalonii, pe casa scărilor. O fac cu greu să intre în casă, îmi caută cu disperare zona intimă, poate ca să-i iert scena pe care mi-a făcut-o înainte să plece. Cum ar fi s-o vadă în momentul ăsta părinții, atât de preocupați de conviețuirea noastră, sau mama mea, care poate mâine se va întâlni cu ea într-o parfumerie să-i recomande un ruj nou? Nu vă spun unde a ajuns cel pe care-l are în seara asta.

Continuă să se zbată ca o posedată. Ceva îmi spune că nu se va mulțumi prea ușor și că va fi o noapte foarte lungă. Important e să nu pretindă după aia să o escortez până la ușa de-acasă. Până la urmă, a făcut bine că și-a lăsat periuța de dinți în baia mea.

SOLIDEA

Pe ușa de la intrarea apartamentului meu este agățată o tăbliță pe care scrie *Maison de ma vie*. „Casa vieții mele." E din fier forjat, vopsit în alb, ruginit de timp. Am dibuit-o acum câțiva ani la un târg de antichități. Cel care mi-a vândut-o mi-a povestit că manufactura a fost comandată de o franțuzoaică nobilă, pe la sfârșitul secolului al XIX-lea. Uneori îmi place să cred că și eu am fost o franțuzoaică nobilă, într-o viață anterioară. Altfel nu se explică atașamentul meu patologic față de un oraș pe care nu l-am văzut niciodată, Parisul.

Stilul pe care l-am ales pentru casa mea este francez. Câte un pic peste tot, lemnul decojit domnește suveran. Câteva piese de mobilă sunt din casa bunicii, eu cu mâinile mele le-am șlefuit cu șmirghelul, pentru a le da un aer mai rustic. În bucătărie, pe sertarele unui vechi bufet, am scris cu pensula, într-un cursiv clasic, cuvintele *journaux*, *plats*, *recettes*. Bineînțeles, înăuntru se găsește orice altceva în afară de ziare, farfurii și rețete. De fapt, îmi plăceau cuvintele acelea.

Culcușul Matitei e un pătuț din fier forjat de la începutul secolului, ruginit, dibuit și el într-un târguleț. E un pic cam complicat să se urce acolo, deseori se lovește cu botul de brida de susținere unde am introdus voalul. Se leagănă, sau poate ar fi mai bine să spun că scârțâie, cred că e și foarte incomod, dacă e să judec după privirea încărcată de ură pe care mi-o arunca Matita la început, când o obligam să doarmă acolo, și numai dintr-un motiv estetic, pentru că îmi plăcea ideea de-a o vedea încolăcită într-un pătuț antic. Ce prostuță eram. Din fericire, până la urmă Matita s-a obișnuit și acum nu doarme decât acolo.

Ultima piesă de anticariat, cea mai prețioasă, cea din a cărei cauză nu mi-am reînnoit garderoba un sezon întreg, este o cadă de baie cu piciorușe, din 1912. În baie nu avea loc, așa că am

așezat-o în salon, în fața ferestrei, și i-am cerut instalatorului să facă în așa fel încât să-mi ajungă totul până acolo, inclusiv apa caldă. Chestia grozavă e că acum, în timp ce fac baie, pot să văd în același timp stația de autobuz din piața Mancini și televizorul. Când a văzut-o, mama mi-a spus că sunt un caz disperat și că, dacă ar fi știut mai devreme, ar fi dat casa bunicului spre închiriat.

Pe pereții salonului și ai micii bucătării albastre se află o înșiruire continuă de vechi postere de filme franțuzești din anii '50 și '70 și de fotografii celebre ale lui Robert Doisneau. Deasupra canapelei din salon, vizibil și din cadă, excelează posterul gigantic al memorabilului film *Sărut la Hôtel de Ville.* Sărutul pe care într-o zi i-l voi da bărbatului vieții mele. Dacă îmi va fi dat să-l găsesc vreodată, în ziua aia îl voi obliga să poarte aceeași haină ca a protagonistului, cu fularul bej care iese dezinvolt, iar eu îmi voi pune un pulover negru, scurt, o fustă largă în genul anilor '50 și îmi voi aranja părul în exact același stil ca al protagonistei. Și fix în fața Hotelului de Ville. În realitate habar n-am unde se află, dar lângă primul bistrou care ne va ieși în cale, el mă va săruta, iar eu mă voi preface că am fost luată prin surprindere, obligând evident un trecător să imortalizeze totul cu o fotografie. Și atunci acela va fi „Sărutul Meu la Hôtel de Ville", și-l voi înrăma în locul originalului, pentru a-l oferi pe tavă invidiei lumii.

Întorcându-ne la amenajare, dormitorul este cu siguranță punctul forte al casei, cel cu care mă mândresc cel mai mult. Da, pentru că pe pereți, în locul tencuielii colorate sau al unui tapet oarecare, am ales să lipesc panorame ale orașului. Practic, îți dau impresia că te afli chiar în centrul Parisului și că îl admiri de la ultimul etaj al unui zgârie-nori. Fiecare perete are o perspectivă diferită: deasupra patului, de exemplu, tronează Turnul Eiffel. Când mă duc la culcare, e ca și cum m-aș urca la bordul unui elicopter suspendat deasupra orașului. Nu e ceva pentru toată lumea. Marea majoritate a celor care au intrat în camera asta, inclusiv Matteo, au avut impresia că suferă de vertij. Cu atât mai bine, măcar îmi păstrez felia asta de paradis numai pentru mine.

Lipsește o încăpere de la apel, o încăpere care acum este goală pentru că tot ce era important în ea a fost luat. Era camera lui Matteo, sau, mai bine zis, cea în care dormeam împreună când el rămânea aici peste noapte. Acolo își ținea lucrurile, îmbrăcămintea, parfumul. Din când în când, mă duc să deschid dulapul gol și inspir profund, sperând că voi mai simți încă o dată acel miros inconfundabil, un amestec de mâncare pentru animale, canari, tabac și șampon de urzici. Clotilde are dreptate, trebuie să-mi revin, nu pot să mor după un dobitoc care vinde animale.

M-am instalat în salon, am deschis laptopul și astfel am profitat să mă conectez la rețeaua wireless a vecinei, un lucru de-a dreptul reprobabil.

Alungând sentimentele de vinovăție, mă duc să controlez dacă între timp s-a mișcat ceva pe Facebook.

Nimic, liniște absolută.

Pentru a oferi un fundal muzical dezamăgirilor mele, aleg un CD al lui Yael Naim, o cântăreață israeliană care îmi place mult, și deschid ultima cutie de iaurt cu malț rămasă în frigider. Sunt gata să închei cu demnitate și această zi dificilă când, pe neașteptate, cineva sună la ușa mea.

Nici nu apuc să mă întreb cine ar putea fi la ora asta, că imediat sunt lovită de o furie de nestăpânit.

E vorba de David, prietenul meu cel mai bun. Dă buzna în casă cu toate bagajele.

— Sole, Sole, Sole! mă strigă pe un ton cât se poate de agitat. Nu-ți poți închipui ce mi s-a întâmplat! Își face vânt cu mâna, încercând să-și recapete suflul. Are o gesticulație teatrală, languroasă, de primadonă. Rodrigo m-a dat afară din casă!

Mai lipsea doar amicul gay părăsit de iubit. Doar nu se gândește să se mute aici?

Nici nu apuc să formulez ipoteza, că Schopenhauer, oribilul lui pincher, răsare de după ușă. Din voalul culcușului se ivește boticul Matitei, care își ciulește urechile și se pregătește să sară de-acolo ca să-i ureze bun-venit.

Dar Schopenhauer o tratează cu indiferență, Matita nu face parte din lumea sa, este femelă și, pe deasupra, fără pedigree. Cu alte cuvinte, o jignire.

Între timp, David, bulimic și în cuvinte, și în fapte, mi-a cerut în această ordine: o votcă, o felie de tort și să folosească telefonul (de patru ori), toate astea în timp ce o înlocuiește pe Naim cu un album din 1982 al Madonnei, fără ca măcar să-mi dea timp să deschid gura.

Acum își leagănă șoldurile prin salon pe ritmul melodiei *Holiday,* vărsând stropi de votcă pe canapea. Ce-am făcut atât de rău încât să merit și asta?

S-ar părea că Rodrigo, sătul să tot fie comparat cu Ewan McGregor și să se trezească în fiecare dimineață cu *Your song* urmat de toată coloana sonoră din *Moulin Rouge*, s-a revoltat cu trei ore în urmă împotriva dominației uterine a lui David și a pus piciorul în prag, dându-l afară din casă cu tot cu Schopenhauer și conservele lui de mâncare mirositoare, care au început deja să-mi împută frigiderul.

Evident, David a reacționat la afrontul lui Rodrigo în cel mai rău mod cu putință, spune că nu va putea trăi fără el, și cu același ton melodramatic al lui Scarlett O'Hara la picioarele scării, jură că va găsi o modalitate pentru a-l recuceri; mai devreme sau mai târziu, va reuși să-i obțină iertarea.

Pentru o clipă, furia pare că a luat sfârșit, David își recapătă suflul și începe să privească în jur. Din nefericire, numai ca să-mi repete că toată panorama asta grețoasă de iubire pariziană îl îmbolnăvește de diabet. Și începe iar să se agite, vrea să se ducă numaidecât să-și aranjeze lucrurile în camera lui Matteo și să-și răcorească fața.

Nu apuc să găsesc o scuză, că odaia lui Matteo este deja invadată de impetuozitatea lui David, până la a-și pierde complet identitatea. Camera lui Matteo devine într-o clipită, incontestabil, camera lui David. Cu tot cu posterul tizului său, David Beckham, la bustul gol, agățat pe peretele din fața patului.

Mă întorc resemnată în salon, la laptopul meu, încercând să mă conving că așa a fost să fie, că venise momentul să demontez mitologia acelui sanctuar acum abandonat. Și apoi, nu pot să nu ajut un prieten la ananghie, trebuie să las deoparte fanteziile și să-mi fac curaj.

Pe David l-am cunoscut pe vremea când încă mai locuiam cu tata în Villa Riccio, un cartier de locuințe de stat. Era fiul vecinilor noștri. Chiar dacă mai mare decât mine cu câțiva ani, a fost tovarășul meu de joacă din copilărie, cel care într-o zi a transformat Monopoly în Fashionopoly, asta ca să vă fac să înțelegeți personajul. Când ai mei s-au despărțit și am plecat să locuim în blocul bunicii, eu și David nu am pierdut legătura. Acum mă cunoaște mai bine ca orice altcineva, deci să-i pun casa mea la dispoziție e cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face pentru el.

După câteva minute, David apare înfășurat într-un halat bordo și cu un prosop pe cap, gata să lase votca pentru a trece la un pahar de rom.

— Îți dai seama, scumpo? îmi zice. Eu și Schopenhauer suntem puțin spus șocați.

Atât de șocați, încât Schopenhauer s-a băgat în culcușul Matitei și acum nu-i mai permite să se apropie. Ea îmi cere ajutorul din priviri. Biata mea dolofană va trebui să doarmă acum pe canapea.

Sunt șocați, Matita, înțelege-i.

— Poți să rămâi aici cât timp vrei.

— Mulțumesc, scumpo, apreciem mult.

Dacă măcar ar înceta să mai vorbească la plural și să-l includă pe oribilul pincher în orice conversație, poate că Rodrigo ar lua în considerare posibilitatea de a-l primi înapoi.

— Ce-mi văd ochii? îmi spune, schimbând din senin tonul și arătând cu degetul spre ecranul laptopului. Minune! Ești și tu pe Facebook!

— Îl știi?

— Iubito, nu există să nu-l știi!

— Eu nu-l cunoșteam, Clotilde și Federica s-au ocupat de tot...

— Slavă Domnului! Dar faptul că pentru asta a trebuit să aștepți intervenția a două adolescente de optsprezece ani spune multe despre relațiile tale cu lumea!

— Doar pentru că nu știam de Facebook?

— Nu de asta, draga mea, ci pentru că toată viața ta se concentrează într-o stradă: începe cu magazinul tău și se termină cu cel de vizavi, al lui Matteo. Poate e timpul să încetezi să te mai joci de-a fetița cu chibrituri! Trebuie să privești în jurul tău, scumpo! Lumea trebuie descoperită, nu poți să stai așa, să ți-o imaginezi. Îți place Parisul? Atunci du-te să-l vezi! *Tour du monde!* Nu-i nevoie să te ducă cineva acolo! Și dacă acel cineva mai trebuie să fie și bărbatul vieții tale și să-și dea osteneala să te sărute în fața hotelului nu știu care, poți să aștepți mult și bine, scumpo!

În seara asta aș fi putut foarte bine să mă lipsesc de răbufnirea lui neobrăzată. Cu pretextul că are nevoie să intre pe pagina lui de profil pentru a comunica facebook-iștilor nenorocirile sale, își permite chiar să-mi smulgă din mână tastatura computerului. Răspunde la vreo douăzeci de cereri de prietenie, controlează nenumăratele notificări, anunță că va asista la două evenimente, și mai are timp să și fondeze un nou grup cu numele de „Save Rodrigo!" Ei drăcie, e dus cu capul.

Pe pagina lui de profil, sub o poză în care zâmbește la o petrecere, cu un Long Island în mână și un boa din pene de struț înfășurat în jurul gâtului, e scris: „Get into the groove... love profusion, we can get together. Give it 2 me to la isla bonita. Hang up me like a virgin or a material girl. Open your heart like a prayer! Nothing really matters. This is not american life or hollywood!!! tic tac tic tac."[1]

Las posterității dificila sentință de a-l judeca.

Peretele lui David este o înșiruire continuă de reflecții și citate. Când sunt culte sau abordează teme de un anumit nivel, se semnează cu pseudonimul William Scuturăpere (pentru cine nu s-a prins, este traducerea *ad litteram* a numelui William Shakespeare), în schimb, pseudonimul pentru temele pop este David Le Bon: cu siguranță nu putem spune că duce lipsă de imaginație. Printre pozele lui se mai găsesc unele de la petreceri și festinuri puțin recomandabile, și o vilă somptuoasă cu vedere

[1] Amalgam de versuri și titluri de melodii aparținând cântăreței pop Madonna (en. în original).

abruptă spre mare, într-o localitate neprecizată, extrasă probabil dintr-un catalog pentru amatori, cu un singur comentariu, foarte lung: „Visul meu de fericire este să am o casă pe o stâncă deasupra mării, un bărbat ca Ewan McGregor care să-mi deschidă ușa purtând un pulover alb pe gât cu împletituri și o pereche de blugi Edwin decolorați, neapărat în picioarele goale, și care îmi întinde un pahar de Southern Confort, spunându-mi: «Pe Schopenhauer l-am scos deja la plimbare.» În fond, mă mulțumesc cu puțin." Și se mai plânge că Rodrigo a fugit mâncând pământul.

Apropo de Rodrigo, este și o poză de-a lui în ținută de jogging, cu un comentariu al lui David: „Când îl întâlnești, te gândești că nu există o melodie mai adevărată decât aceea în care Battisti zice «două buze roșii pe care să mori». Redă perfect ideea."

În orice caz, lumea lui David nu e chiar așa de delirantă și pop-fericită cum v-ați putea imagina. Într-una dintre actualizările sale de status afirmă că *L'animale*, de Battiato, este cea mai frumoasă melodie a secolului. Numai pentru declarația asta i s-ar putea ierta o grămadă de lucruri, ca de exemplu faptul că în lista lui de prieteni sunt opt sute de indivizi ciudați, ba chiar Madonna, Britney Spears și Kylie Minogue.

— Tu chiar crezi că Madonna a avut timp să te accepte ca prieten? simt nevoia să menționez. Nu sunt persoane reale.

— Nu mă interesează să fie reale, îmi răspunde David cu naturalețe, fără să-și desprindă ochii din monitor. Sunt la fel ca insignele cu Oasis, doar mici trofee. Dar ești un nimeni dacă nu ai măcar un prieten VIP pe Facebook.

Deci, se confirmă. E dus cu capul.

— Mai bine ia spune-mi, tu... îți lărgești cercul de cunoștințe? se interesează el în sfârșit și de mine, și îmi trimite o cerere de prietenie. Am urcat la cota trei.

— Mi-a fost de ajuns să văd pagina lui Matteo, îi răspund emanând mâhnire, și să descopăr că viața lui continuă nemaipomenit de bine și fără mine.

— Iată, știam eu că o să-mi aluneci în cele mai elementare greșeli! mormăie David, luându-mi fața în mâini. Crezi că Britney ar fi de acord?

— Ce legătură are Britney?

— Are. Pentru că ea cade, dar apoi se ridică, și-i dă dracului când e timpul să-i dea dracului. Lucru pe care tu, scumpo, nu-l faci.

Mai lipsea o predică despre Spears.

— Privește înainte, continuă prietenul meu. Bea un Long Island și ia-ți viața în mâini. Ca-u-tă-ți pe alt-ci-ne-va!

De-ar fi așa ușor. David știe cât sunt de refractară la ideea de a lua totul de la capăt. O să treacă un secol până când o să apară o nouă iubire. Dar iată că, din senin, gândul meu pleacă de unul singur la plimbare și decide să se întoarcă în trecut, la inima unei copile care bătea nebunește. Și atunci mă încumet să cer un sfat:

— Clò și Fede mi-au arătat că pe Facebook poți să regăsești persoane cu care ai pierdut legătura...

— Evrica! exclamă David, ager ca întotdeauna. Te cunosc, când începi cu introduceri dintr-astea lungi, înseamnă că ai în minte ceva sau pe cineva!

— Ar trebui să ți-l amintești bine. Marea mea dragoste din copilărie...

Nici nu apuc să termin propoziția, că David începe să urle țopăind prin sufragerie.

— Doamne Dumnezeule, Edoardo Magni!!

Astea sunt satisfacțiile vieții. Să știi că toate cuvintele alea rostite în curtea din Villa Riccio nu erau aruncate în vânt.

— Lowell al tău! continuă David, aducându-și aminte și că, atunci când ne uitam împreună la desenele animate *Lady Georgie*, comparația cu Făt-Frumosul protagonistei ne venea în mod spontan. Și l-ai găsit?

— Nu, n-am avut curajul să-l caut... Cine m-o fi pus să-i spun asta? David parcă a înnebunit, se întoarce la tastatură, e pornit să acționeze fără să mă consulte măcar. Încerc să-l îndepărtez de acolo. Oprește-te, David, lasă-mă să-ți explic!

— Nu e nimic de explicat! Încerc să-l împiedic, dar el tot reușește să tasteze câteva litere. Ai alergat zece ani după el, îmi zice continuând să scrie, era cel mai frumos băiat din școală,

avea și ceva din Ewan McGregor, iar acum tu nu ai curajul să afli pe unde e?

Numele a fost completat. Încerc să-l opresc, dar e prea târziu. David a dat curs căutării.

Eu mă îndepărtez de ecran, fug pe canapea ca un copil, acoperindu-mi urechile.

După nici două secunde, fața lui David își schimbă culoarea. Capătă același aer funest pe care-l avea în ziua în care a văzut pe internet pozele prințesei Diana, imediat după accident.

— Ce te-a apucat? îl întreb, însă fără să mă îndepărtez de canapea.

Nu răspunde. Dacă ar fi aflat că Beckham a mai primit un fiu de la Victoria, poate că ar fi reacționat mai bine.

— Deci? Ce s-a întâmplat? A murit?

— Și mai rău, îmi răspunde după o altă gură de rom. Pare fratele gras al lui Jim Belushi. Și și-a pierdut tot părul din cap.

— Glumești?

— Aș vrea eu, scumpo. E chiar aici, în fața ochilor mei. Și e el, fără nicio îndoială. Lăsând deoparte kilele în plus și absența totală a părului, a rămas neschimbat.

— Mulțumesc, David, îi spun pe un ton glumeț de reproș, ca de obicei, știi cum să mă consolezi.

— Ce vrei de la mine? E vina mea dacă a petrecut cincisprezece ani îndopându-se cu Nutella?

Nu puteam să-mi imaginez un sfârșit mai teribil.

Posteritatea va scrie: „Și astfel luă sfârșit o minunată iubire platonică ce a durat zece ani." Adio priviri intersectate în mulțime, adio întâlnire-ciocnire în mijlocul unui aeroport sau, mai știi, într-o stație de autobuz, ca într-un atroce, romantic și întâmplător sărut al lui Doisneau. Și vernisajul picturii flamande? Ce s-a ales de tot ce mi-am imaginat și am îmbogățit cu detalii ani de zile? Nu e dramatic că toate acele fantezii s-au spulberat pe internet, unde o imagine digitală îmi comunică prăbușirea lui Edoardo Magni? Chiar mai catastrofică decât cea a Bursei de pe Wall Street.

Știam eu că trebuia să-l las acolo unde era, în amintirile mele de copil: frumos și atletic, cu părul puțin lung și ciufulit, cu

geaca de piele neagră și ghiozdanul pe umăr. Fetița din mine n-o să mi-o ierte prea ușor. Cu toate astea, nu se dă bătută, o simt trepidând. „Du-te să-l vezi!" îmi strigă în cap. „Doar am dreptul să-l întâlnesc din nou, nu? Nu-mi pasă cum a ajuns, pentru mine rămâne tot Edoardo al meu."

Îți îngădui. Trebuie să privim în față realitatea. Cu toate kilele ei în plus.

Mă apropii de computer și mă uit la ecran aproape cu dezgust, mai ceva ca la o targă de morgă. David dă la o parte lințoliul și iată-l acolo, Edoardo Magni al meu, cu toate tonele de Nutella acumulate.

Ce ți s-a întâmplat de ai ajuns în halul ăsta? Ultima oară când te-am văzut eram sigură că o să rupi lumea în două. Și tu, în schimb, ți-ai rupt ficatul.

Simt nevoia să mă descarc cuiva, iar David pare că e aici special pentru așa ceva:

— Îți aduci aminte cum era? Vreau să zic, ne dăm seama? Știam eu că nu trebuia să-l căutăm, e numai vina internetului și a celui care a inventat mașinăria asta infernală...

În timp ce eu vorbesc, David, bineînțeles, începe să schimbe mesaje cu cineva pe telefon. El și altruismul lui punctual.

— Te ascult, continuă, îmi spune, ducându-se spre camera lui Matteo.

Îl urmez, continuând discursul:

— Ce Lowell? Îți amintești cum era la optsprezece ani? Și ochii... îți aduci aminte ce ochi avea?

David se îmbracă la loc. Acum celularul a început să sune, difuzând în încăpere inconfundabilele note ale melodiei *Give it to me* a Madonnei. David răspunde:

— Am înțeles, de acord, și apoi râde ca o știoarfă bătrână.

— Ce se întâmplă? Mă asculți?

Închide imediat telefonul.

— Da, scuze, scumpo, continuă... mă liniștește, redevenind serios.

— Avea niște ochi magnetici, așa-i? Avea totul de la viață... ce i s-o fi întâmplat?

David încuviințează, în timp ce-și tapează părul cu foenul.

— Mă asculți?

— Trebuie să plec, Sole. Ai un alt rând de chei?

— Da' unde te duci la ora asta? Era Rodrigo?

— Nici vorbă, doar un *fucking friend.* Nu mă aștepta.

— Un ce?... Dar de-abia ai venit!

— Sufăr, scumpo, îmi zice cu o privire rătăcită de la votcă și rom. Mi-e dor de Rodrigo.

— Am înțeles, dar...

Nu-i nimic de făcut, iese din încăpere cu geanta pe umăr.

— *See you later,* știu că tu mă înțelegi.

Ba nu prea. Ca să fac o comparație care să-l satisfacă, în momentul ăsta zici că e Britney Spears în seara premiilor Video Music Awards, când s-a prezentat șleampătă și clătinându-se pe cataligele ei instabile.

Cu aceeași violență cu care a intrat, David pleacă și mă lasă singură, să dau piept cu imaginea unui Edoardo practic de nerecunoscut și cu privirea epuizată a Matitei, care încă se mai întreabă ce-a făcut așa rău ca să fie nevoită să renunțe la culcușul ei. Între timp, Schopenhauer doarme dus, nepăsător la faptul că el și stăpânul lui tocmai ne-au dat viața peste cap.

Nu-mi rămâne decât să termin iaurtul cu malț și s-o iau pe Matita în pat cu mine.

Într-o seară ca asta, cu farmecul Senei care îți explodează în fața ochilor și Podul Artelor care se întrezărește în depărtare, nu e ușor să adormi. Nici nu știu pentru cât timp, înainte să mă abandonez somnului, mă gândesc la Edoardo și la iubirea noastră neconsumată. Până și gras și decadent, tot reușește să mă tulbure.

EDOARDO

Povestea firmei noastre vinicole începe cu jumătate de secol în urmă, într-un sătuc din zonele piemonteze Langhe. Când bunicul meu s-a hotărât s-o preia, probabil nu-și imagina că într-o zi va deveni atât de importantă. Astăzi deține peste șase sute de hectare de vie doar în Piemonte și Toscana, iar vinul nostru Barolo este printre cele mai premiate din sector. Ținuturile Adinolfi, de unde își ia numele grupul, sunt acum faimoase în toată lumea și dețin proprietăți imobiliare unice prin istoria și valoarea lor. Birourile legale și administrative au sediul la Roma, pe o stradă de lângă Via Veneto[1]. De când mi-am luat licența, în aceste birouri mă duc în fiecare dimineață.

Expusă în acești termeni, viața mea pare într-adevăr de invidiat, însă nimeni nu-și imaginează ce se află dincolo de suprafață. Nu sunt genul care face confidențe, și anumite senzații neplăcute le țin pentru mine, ca de exemplu faptul că de multe ori mă simt un jongleur în echilibru pe o sfoară care începe să învârtă un număr infinit de sticle. Încerc din toate puterile să țin în picioare ceea ce a fost construit cu greu în atâția ani, și sunt singur în această luptă, tatăl meu mă privește fără să reacționeze, e ca și cum mi-ar fi cedat titlul și ar fi decis că mă pot descurca și fără el.

Altădată nu era așa. Când bunicul din partea mamei se afla la cârma firmei, tatăl meu muncea alături de el cu zel și dăruire. Poate că mama are dreptate, n-a avut niciodată controlul în unele situații, dar întodeauna a avut inima, experiența și mintea de partea sa. De când bunicul ne-a părăsit, s-au schimbat multe lucruri. Mama și tata au început să se războiască, la muncă și în

[1] Una dintre cele mai faimoase și scumpe străzi din Roma.

intimitate; sunt pe puțin doi ani de când totul pare pe punctul de a se prăbuși dintr-un moment în altul.

Întotdeauna au avut idei diferite cu privire la viitorul firmei. Mama nu muncește, își petrece zilele făcând cumpărături, dar deciziile importante îi revin ei, ca aceea de a transfera pe numele meu acțiunile societății și a face din mine asociatul de referință. Când am început să lucrez, eram de acord cu ea asupra faptului că am fi putut să ne diversificăm interesele și să creștem producția, pentru a cuceri noi piețe, în timp ce ideile tatălui meu au fost mereu mai conservatoare – menținerea calității în primul rând. Inutil să mai spun că, deși tatăl meu este președinte, consiliul de administrație a sprijinit întotdeauna alegerile mamei, și că, din această cauză, în final el s-a simțit dat deoparte, până la a-și pierde complet interesul pentru firmă.

Uite-l acolo, în spatele biroului său masiv, plin de nimicuri. De ceva timp nu face decât să colecționeze obiecte curioase, pe care le folosește ca hobby: de la biliardul în miniatură la o sferă de cristal animată de mici descărcări electrice colorate, nici n-ai ști ce să alegi. Ca de obicei, mintea îi zboară în altă parte.

— Bună, tată.

Îmi zâmbește. În jurul său, pe lângă premiile acumulate în timpul anilor și cele mai semnificative sticle, se află și o cantitate stânjenitoare de fotografii care mă înfățișează în diferite momente din viața mea: la bordul unei triciclete, când aveam abia trei ani; ca elev, cu ghiozdanul în spate; cu costum și cravată, în ziua licenței. S-ar zice că sunt centrul intereselor lui, singurul lucru care contează, și totuși are privirea distantă, veșnic în căutarea unui lucru ce nu are nimic de-a face cu biroul ăsta sau cu viitorul fiului său. Se joacă cu unul din fleacurile lui, de data asta o matrice de cuie metalice care își schimbă forma în funcție de obiectele care se nimeresc prin preajmă. Pare să-l amuze faptul de-a o putea plăsmui.

— Vrei să-mi spui ceva anume?

Nu-și mai tunde de câteva luni părul puțin rărit, iar nodul de la cravată este aproximativ, așa cum sunt de altfel toate răspunsurile lui. Avem o problemă cu unul dintre cele mai importante proiecte, construirea unui hotel de lux într-unul dintre ținuturile

noastre valoroase din Toscana, și sper ca tata să-și vină în fire și să mă ajute s-o rezolv, dar mă întreb dacă mai merită să-mi pun încrederea în acel comportament plictisit și distrat.

— Afacerea de la Château Relais ne costă mult mai mult decât am prevăzut noi, îi spun. Am convocat o ședință peste circa o oră cu Martelli, șeful proiectului. Vii și tu?

Tata oftează. De la început n-a fost de acord cu această idee „opulentă" și ar putea foarte bine să mă facă să mă simt vinovat.

— Cred că da, îmi răspunde apatic, aruncând o privire pe agendă, rămasă deschisă de cine știe cât timp într-un colț al biroului.

Mi-ar plăcea să-l scutur din toropeala aia ranchiunoasă și să-i amintesc că am nevoie de el, chiar și pentru a-mi recunoaște greșelile. Noi doi ar trebui să formăm o echipă, să ne sprijinim reciproc, fără să abandonăm niciodată terenul, nu poate să se predea așa curând. Nu suport să mă trateze cu aceeași condescendență pe care i-o rezervă mamei mele. A ajuns să nu-i mai pese de nimic, nici de ședințele noastre, și ceva îmi spune că nici de data asta nu se va prezenta.

— Atunci, ne vedem mai încolo.

Încuviințează fără să mă privească, îl distrează să-și miște mâna pe matrice pentru a o vedea transformată într-o enormă mână metalică, păstrând doar forma din original. Parcă e un copil cu riduri și păr alb. Și este tatăl meu.

Anna, secretara, intră în biroul meu aducându-mi cafeaua și ziarul, îmi amintește ședințele și întâlnirile, apoi mă lasă singur să-mi pun ordine în gânduri.

Încăperea asta este o copie în miniatură a biroului tatălui meu, același birou din lemn de nuc și pereții galben-ocru. Nu lipsesc decât nimicurile, premiile, sticlele și fotografiile, în rest e amenajată exact în același fel, după gustul bunicii mele. Odată, aici lucra tatăl meu, iar dincolo bunicul. Aparent, totul a rămas ca pe vremuri. Pe birou domnește singura ramă de fotografie pe care reușesc s-o tolerez: eu, cu bunicul și cu tata lângă unul din standurile noastre, la o expoziție de acum mulți ani. Suntem

zâmbitori și aparent fericiți. În spatele aparatului foto se afla Consuelo, secretara și amanta bunicului meu. N-aveam decât pasiprezece ani pe atunci, dar înțelesesem deja totul, și în momentul ăla zâmbeam, dar nu din cauza expoziției, și nici pentru premiul pe care tocmai îl primiserăm, zâmbeam deoarece în perioada aceea Consuelo avea privirea îndrăgostită, la fel ca cea a bunicului, și eram de părere că nu era nimic rău în a iubi pe cineva în felul acela, chiar dacă, foarte probabil, bunica murise nefericită pentru că le descoperise legătura. Dragostea intră în viețile noastre pentru a le zgudui, și are tot dreptul să o facă. Aș vrea să găsesc și eu o Consuelo care să mă facă să zâmbesc așa cum zâmbea bunicul în ultimii ani de viață. În mod sigur mă voi ține departe de ideea de a infesta cu ură viața celor care îmi sunt aproape, așa cum au făcut cu mine tata și mama în toți acești ani.

E-mailul mă informează că profilul meu de Facebook meu explodează de mesaje. Intru să văd despre ce e vorba.

Dar înainte să apuc să deschid căsuța cu mesaje, îmi dau seama că până la urmă Andrea chiar a avut curajul să-mi pună ca imagine de profil acea oribilă caricatură făcută în Photoshop. Ce ticălos. Pe perete găsesc un șir de proteste, printre care și o prietenă care zice: „Știm că întotdeauna ai fost sigur pe tine, dar nu ți se pare că exagerezi un pic?" Ar fi mai bine să iau măsuri și să elimin caricatura aia înainte ca cineva să mă invite să mă înscriu în vreun grup de sprijin împotriva obezității morbide.

Sistemul Facebook e gata să decupeze un prim-plan de-al meu dintr-o poză în care am fost taguit, fără să știu, de o PR-istă romană pe care nici măcar n-o cunosc: a fost făcută în ziua în care am însoțit-o pe Claudia la acel vernisaj care îi plăcuse atât de mult. Din moment ce știe cât mă deranjează anumite violări ale intimității și că are interdicția absolut de a publica pozele noastre pe profilul ei, acum poate e mulțumită să ne vadă măcar o dată înfățișați împreună pe Facebook. Cu toate astea, din nefericire pentru ea, această bucurie va dura puțin: sistemul decupează fața mea pentru a oferi profilului meu un chip, dar imediat după aia șterg tag-ul de la poză, pentru a scoate acel vernisaj din

banchetul bârfelor virtuale. Și iată că prmiesc un mesaj de la Claudia pe chat: „De data asta eu n-am avut nicio legătură ;-)"

Îi zâmbesc, folosindu-mă de emoticonul galben specific.

— Ești la serviciu? continuă. Abia aștept să te văd diseară...

Oi fi eu un ticălos, dar până la un anumit punct. În astfel de ocazii, simt nevoia să clarific lucrurile cât mai repede posibil, pentru a face cât mai puțin dureros momentul despărțirii. Dar Claudia mi-o ia înainte și face un pas înapoi: „Știu că avem probleme", îmi zice, „dar azi-noapte mi-ai luat mințile... poate încercăm să ne relaxăm și să reîncepem de la lucrurile care ne ies cel mai bine, fără paranoia despre viitor. În momentul ăsta aș vrea doar să te tăvălesc puțin."

N-am ce zice, Claudia e expertă în manevre de recuperare, și știe cum să mă excite până și pe chat. Dar la nouă și jumătate dimineața nu prea am chef de jocurile ei, așa că intru la setări și fac în așa fel încât să apar *offline*. Problema e că, în cazul anumitor femei, când încerci să te eschivezi e și mai rău, nu se mai dezlipesc de tine.

Căsuța mea poștală debordează de invitații, în mare parte sunt evenimente organizate de firma lui Andrea, la care mai devreme sau mai târziu va trebui să mă hotărăsc să particip, măcar din prietenie dacă nu din alt motiv. Găsesc și un mesaj de la el, în care îmi spune că s-a întâlnit cu puștoaica aia, Federica, cea cu fundul în tanga, fund care nici măcar nu e al ei. Îmi mărturisește că l-a scos literalmente din minți. Începe cu survolări pindarice despre țâțe explozive și o minte care merge strună, pentru ca mai apoi să redimensioneze totul: „Dar nu e ceva serios, ai dreptate tu, e doar o puștoaică, și mai are și bacul pe cap. Îți dai seama cât de pedofil pot să mă simt în momentul ăsta?"

Măcar de-ar fi numai asta problema. În ziua în care lui Andrea o să-i vină mintea la cap și va găsi pe cineva în stare să-l facă să se conformeze, jur că mă rad în cap, Dumnezeu mi-e martor. Și nu glumesc deloc, Andrea știe bine, m-am săturat să-l văd hoinărind prin baruri, fără o femeie alături. La douăzeci de ani de ani, comportamentul ăsta poate să pară șmecher, dar după treizeci inspiră numai tristețe. Și apoi, tot mai bine pedofil decât singur ca un câine în mijlocul unei haite de cocote.

La urma urmei, să nu exagerăm, „pedofil" e un cuvânt mare. Federica are optsprezece ani, nu mai e o copilită. Cea de la liceu... da, ea chiar era un copil în adevăratul sens al cuvântului. O situație foarte diferită.

Iar îmi vin în minte ochii aceia mari și verzi care se scurgeau de admirație. Solidea. Solidea și mai cum? Aș putea să-i tastez numele și s-o găsesc pe Facebook. Nu e un nume comun, n-ar trebui să fie prea greu.

Mă simt ciudat la gândul de-a o revedea femeie.

Solidea.

Există una singură. Și o recunosc imediat.

Numele de familie este Manenti, și în poza de profil se află pe malul mării, îmbrățișând un câine cu bot simpatic. O pereche de blugi deschiși la culoare și o eșarfă lejeră în jurul gâtului, părul lung, ciufulit de vânt.

E fermecătoare. În simplitatea ei, a devenit o femeie cu adevărat fermecătoare. Oare câți ani are acum? Ar trebui să aibă cel puțin douăzeci și cinci.

E prima oară când mă apuc să caut pe cineva pe Facebook. Dacă nu mă înșel, de obicei în astfel de cazuri se trimite o cerere de prietenie, eventual însoțită de două cuvinte. OK, dar ce să-i spun? Banala și detestabila întrebare tipică în aceste situații – „Îți aduci aminte de mine?" –, urmată de vreun mesaj stupid pe chat, în care ne spunem că suntem într-adevăr bucuroși să ne regăsim după secole de tăcere, dar departe de noi gândul de a ne suna pentru a ne saluta prin viu grai, pentru că oricum n-am ști ce să ne spunem. Și se mai spune că Facebook-ul ne face pe toți să ne simțim mai aproape unii de alții; în realitate, ar fi mai bine să nu reîntâlnești deloc anumite persoane, dacă nu vrei să-ți dai seama cât de mult s-au îndepărtat de lumea ta. Fetița din liceu a crescut, ochii ei mari și verzi au rămas aceiași, dar azi probabil privesc spre un alt viitor. Dacă i-aș trimite un mesaj, m-aș simți ca și cum aș da buzna în viața ei fără niciun motiv plauzibil.

Andrea intervine cu un telefon care-mi distrage atenția.

Apropo de întâlniri vechi, îmi amintește de cina cu colegii de clasă de mâine-seară și mă sfătuiește să mă înscriu în grupul fostei noastre școli pe Facebook.

— Școala noastră? Vorbești serios?

— Nu-i nimic oficial, deocamdată sunt numai zvonuri. L-ai sunat pe Gianni pentru livrarea de vinuri la restaurantul lui?

— Îl sun mai târziu. Acum sunt ocupat cu o ședință... mai bine lasă-mă să mă duc, că probabil au ajuns deja.

Anna apare în prag pentru a-mi face semn că sunt așteptat dincolo, în sală.

— Am fugit, ne vedem la cina cu clasa, chiar dacă știi bine că adunările astea à la Verdone[1] nu m-au entuziasmat niciodată.

— Vezi să nu ne tragi țeapă. Hai, că trebuie și să-ți povestesc în persoană despre Federica.

— Vasăzică îți place de-adevăratelea?

— Ba nu, ți-am mai spus, e doar o chestiune de sex. Sex pur și sănătos.

— De parcă n-ai fi făcut deja destul sex până acum.

— Știi, nu? Lupul își schimbă părul, dar năravul ba.

Inginerul Martelli, șeful proiectului pentru realizarea hotelului Château Relais din Toscana, mă așteaptă împreună cu câțiva dintre colaboratorii săi, în sala de ședințe. Încă nici urmă de tata.

— Anna, poți să-l anunți că suntem gata să începem?

Secretara se grăbește să-l cheme, iar eu mă așez în capul mesei pentru a-mi slăbi nodul la cravată și a arunca o privire rapidă peste cifrele bilanțului. Suntem îngrozitor de întârziați în comparație cu planul de lucru și, de asemenea, cu mult peste buget.

— Am avut problema aia cu autorizațiile, se justifică inginerul. Dacă nu ne-ar fi pus bețe în roate comitetul municipal, am fi economisit cu siguranță timp și bani...

Continui să mă uit la ușă, mă aștept să-l văd pe tata intrând dintr-un moment în altul.

— ...și apoi, prețul materialelor pe care le cereți voi a urcat vertiginos...

Ușa se deschide și intră Anna. Se apropie de mine pentru a-mi șopti ceva la ureche:

---

[1] Actor, regizor, scenarist și producător de filme de comedie.

— Președintele a părăsit biroul, mă anunță, vizibil încurcată.

Încerc să nu las să mi se vadă dezamăgirea.

— Și unde s-a dus?

— Din păcate, nu a lăsat nicio vorbă.

Mă uit din nou la Martelli și la colaboratorii lui, mă așteaptă să continuăm discuția.

— E vreo problemă? întreabă Martelli.

— Nu, răspund, aranjându-mi din nou nodul cravatei. Să continuăm cu discuția, vreau să cunosc situația în detaliu.

În timp ce Martelli încearcă să mă încurce cu obișnuitele scamatorii, nu pot să nu mă gândesc la comportamentul pe care tatăl meu a decis să-l adopte în ultima vreme: s-a ascuns, pentru a nu știu câta oară, demonstrându-mi că nu mă pot baza pe el. Trebuie să mă împac cu gândul ăsta și să iau situația în mâini așa cum ar fi făcut bunicul meu. Dacă am ceva din el în mine, atunci nu-mi va fi greu să gestionez chestiunea asta și să încerc s-o duc până la sfârșit în cel mai bun mod cu putință.

SOLIDEA

În dimineața asta mama și mătușa vor ajunge mai târziu, s-au dus la școală, pentru ședința cu directorul și profesorii. M-au lăsat singură în magazin, pot să profit de ocazie și să ascult la nesfârșit și cu volumul la maxim *Que reste-t-il de nos amours,* versiunea remixată a Cinthiei M., din albumul *Bistrot Blue.*

Volumul muzicii cam ține clienții la distanță, îmi dau seama, tot așa cum îmi dau seama de faptul că, fără cei doi dulăi de pază, pot să-mi îngădui luxul de a ignora zâmbete și formalități și să mă ocup de pisălogi cât mai puțin posibil. În ultimă instanță, intervin numai în cazul în care sunt obligați să-mi urle în față că pur și simplu nu reușesc să găsească printre rafturi ceea ce caută.

Însă când dezactivez repetiția melodiei și Cinthia M. începe să cânte *La vie en rose,* trebuie să înfrunt o altă chestiune neplăcută: cu notele astea romantice în fundal, este foarte greu să mă uit în altă parte.

Dincolo de vitrină, chiar sub firma galbenă „Lumea animalelor", se află nerușinatul care forfotește în spatele tejghelei cu niște cutii și chitanțe de semnat. Ia în brațe un pui de labrador pe care tocmai i l-au adus și îi zâmbește cu toată duioșia din lume. Mi se frânge inima să-l văd așa, gândindu-mă la zilele când mă lua pe mine *dans ses bras* și îmi spunea *des mots d'amour, des mots de tous les jours*, și asta era *La vie en rose* a noastră, când ne era de ajuns să ridicăm privirea dincolo de vitrine și să întâlnim un zâmbet, pentru a da o cu totul altă culoare zilelor noastre.

Și iat-o pe tapată intrând în magazin. În lesă, ca un condamnat pe culoarul morții, se află ciobănescul, din ce în ce mai slab și nefericit, și îl înțeleg, sărăcuțul, să trăiești ca un pudel când ești un ciobănesc – nu cred să fie ușor. Matteo îi întâmpină cu

un surâs, dar ea, târfa, nu se mulțumește cu atât, și pretinde și un sărut pe buze. Acum arată ca un tablou demn de o emisiune televizată de categoria a patra: el, ea și la mijloc cățelușul care îi linge pe obraji. Ciobănescul, evident, a ajuns afară din cadru. Râsetele lor fără sonor mă calcă pe nervi.

Matita mă cercetează încrețindu-și botul într-o parte, lasând să-i scape un scheunat. Privirea promite că nu va mai ceda niciodată tentației biscuiților lui Matteo, jură că va rezista chemării lor infailibile, și o va face numai pentru a mă proteja, pentru a mă scoate din încurcătura asta complicată. Niciodată n-am simțit-o atât de aprapiată, cred că ne-a făcut bine să dormim îmbrățișate în același pat.

Încerc să-mi distrag atenția cu Facebook-ul. Dacă mai continui în felul ăsta, înnebunesc.

În timp ce aștept trezirea la viață a computerului, îi văd ieșind din magazin. Este o eliberare și, imediat după, primesc și pe Facebook vești bune.

În sfârșit, un pic de mișcare sănătoasă, o întâmpinare călduroasă. Invitații, mesaje, sugestii, cereri. Noua cetățeană începe să aibă importanță. Lăsând pentru o clipă la o parte faptul că în mare parte David a fost cel care mi-a reanimat viața socială, ia priviți un pic aici:

Numai pentru luna asta am nici mai mult, nici mai puțin de paisprezece invitații la evenimente, printre care un Pink Crazy Aperitif și un Smash Girls Party. Uau. Apoi mai sunt și șaptesprezece invitații pentru grupuri. Pe lângă cel deja citat – „Save Rodrigo!" – avem „*Single*... visele devin realitate", „Să trimitem domnișoarele înapoi pe străzi, ca să se elibereze niște locuri la TV", „Cei care îi urăsc pe cei care abandonează câinii", „Cei din... Trei Metri Deasupra Cerului" și „Cei care nu se mai potolesc". De-a dreptul tare. Și nu se termină aici. Urmează: trei invitații pentru diverse cauze – presupun – benefice, o invitație pentru „birthday calendar", o cerere pentru „send chocolate", o cerere pentru „ce prințesă din povești ești", o cerere pentru „you're sexy", o cerere pentru „most lovable person", una pentru „smile at me", alta pentru „good luck", o cerere pentru „hello kitty", o cerere pentru „friend forever", alta pentru „this kiss" și,

în încheiere, o cerere pentru „ești un idiot?“ ! În câteva zile o să dezleg toate misterele.

Bineînțeles, meritul acestei explozii de viață nu-i numai al prietenului meu, David, aici e și mâna Clotildei și a Federicăi (vezi „Trei metri deasupra cerului“). Mi-au trimis și treizeci și cinci de sugestii de prietenie. Unii lasă un pic de dorit, dar nu-mi permit să fac prea mult pe mofturoasa. Din fericire, de ridicarea nivelului are grijă splendida Sara Carelli, fosta mea colegă din clasele primare, care a acceptat cu un mesaj afectuos cererea mea de prietenie, și mulți dintre amicii ei s-au grăbit să mă salute. Cu un frumos salt înainte, am atins cota de douăzeci și cinci de prieteni, dintre care acum doisprezece sunt *online*. Îmi rezerv pentru altă dată posibilitatea de a vorbi cu ei pe chat.

Acum am o viziune cu siguranță mai vastă despre mica noastră lume mare. Chiar așa, pentru că, atunci când descoperi că Luca e bucuros să-și revadă prietenii după o lungă călătorie, când Carlo a fost taguit fără să știe într-un album, sau că Giulia a trecut de la o situație sentimentală complicată la o situație și mai dificilă, lumea capătă cu totul alt aspect. Din când în când, îți face bine să-ți bagi nasul în viața altora. Judecând după peretele lui, și prietenul meu, David, știe câte ceva în legătură cu asta.

Țăcănitul ăla mi-a umplut căsuța poștală de mesaje. Într-unul îmi scrie că s-a gândit mult la fotografia lui Lowell al nostru și că, dacă țin într-adevăr să-l revăd, el dezaprobă drastic, dar în același timp se întreabă: „Cine sunt eu să mă opun involuției speciei?“ În alt mesaj îmi spune că tocmai a preparat „o tartă sărată cu stafide“ în bucătăria mea albastră – nici nu vreau să-mi imaginez balamucul pe care o să-l găsesc la întoarcere –, se gândește să i-o ducă lui Rodrigo, cu speranța de a fi reprimit în casă. Să sperăm că va funcționa. Într-un alt mesaj, David îmi amintește că azi-dimineață s-a întors după ora cinci, aducând cu sine o remușcare, două numere de telefon și o felație în baie. De-a dreptul reconfortant. Și încheie cu un comentariu: „Singurul album pe care îl deții, cel cu foarte originalul titlu «Familia», te înfățișează la ziua de naștere a bunicii tale, în timp ce te îndopi cu prăjituri. Ce-i cu neglijența asta în viața ta? Până și pe

Facebook îmi provoci urticarie. *I mean,* scumpo, puteai să găsești ceva mai interesant!"

Bine. Încurajant, ca de obicei. Iar în ce-l privește pe Edoardo, faptul că a devenit un bărbățoi gras și chel nu mi-a tăiat dorința de a-l reîntâlni. Și, având în vedere că încă mai cred în ipoteza unui scenariu mai respectabil pentru întâlnirea noastră, nu mă voi pleca în fața realității virtuale și imperative a Facebook-ului și nu mă voi coborî la a-i trimite o cerere de prietenie, prefer să-i ofer destinului o a doua șansă și să țin ochii larg deschiși în aeroporturi, în stații și la vernisaje, poate chiar și într-un parc; singura diferență, în comparație cu toate acele fantezii amănunțite, va sta în faptul că de data asta voi avea nevoie doar de o clipă să-l recunosc.

Spre miezul zilei, mama și mătușa trec pragul magazinului, cu elanul unui cortegiu funerar. Mă reped să dau mai încet volumul casetofonului, dar nici nu par să bage de seamă. Abia mă salută, mătușa are un aer calm, detașat, mama – o umbră de resemnare în colțul gurii. Nu sunt decât două posibilități: ori Federica e pe cale să rămână corijentă, ori tocmai au văzut ieșind din magazin ultimul client și au luat cunoștință de faptul că nu se prea pot baza pe mine. Am nevoie deplină de lămuriri în această privință.

Mă convoacă în magazie. Pentru prima oară în istoria acestei papetării-librării, cu patruzeci de minute înainte de orarul stabilit, mama agață afișul „închis" pe ușă și o închide cu cheia. După care ne adunăm în magazie și ne așezăm în jurul mesei de calcule. Au o față atât de ciudată... dacă nu se grăbesc să vorbească, nu-mi trece spaima.

— Vor s-o pice pe Federica?

— Oh, cerule mare, mă liniștește mama, să sperăm că nu.

— Atunci, ce se întâmplă?

Începe mătușa mea, cu un preambul despre istoria magazinului, despre eforturile bunicului și „conforturile" pe care ni le-am putut permite în acești ani mulțumită tuturor acelor hârtoage atât de denigrate de mine. Mama adaugă că a fost meritul magazinului și al întregii hârtii care a trecut prin el faptul că bunicul a

reușit să cumpere, fără să lase în urmă niciun euro de împrumut, apartamentele unde încă locuim în prezent, inclusiv cărămizile și fundația, și bagă în aceeași oală până și porțelanul adoratei mele căzi cu picioruse din 1912.

— ...îți dai seama ce putere are hârtia?

— Da, bine, și?

Sunt obosite și costelive, aproape că le e greu s-o spună.

— Școala voastră... își face mama curaj, își închide porțile anul viitor.

Vestea mă ia prin surprindere. Încă încerc să-i calculez importanța și să înțeleg legătura cu istoria magazinului, când mătușa continuă:

— Ne aflăm într-un moment de criză, Solidea, asta trebuie s-o fi înțeles deja. E greu să mergem înainte și, fără veniturile de pe urma elevilor, este practic imposibil.

Pusă în termenii ăștia, e cu totul altă poveste. Prin minte îmi zboară imagini care cu un minut în urmă erau cel puțin de neconceput: cartierul care își schimbă aspectul, un bloc de pensionari în locul vechii mele școli și firma alb cu albastru a papetăriei care e desființată. Pură ficțiune.

— Trebuie să luăm măsuri, continuă mama, la limita agitației. E corect ca tu să știi că eu și mătușa ne gândim să închidem magazinul înainte să fie prea târziu.

Încerc să le memorez fețele, știu că într-o zi le voi descrie cuiva. Acestea sunt momentele care fac diferența, cele care marchează istoria vieții noastre. Mama și mătușa au altă expresie, din acelea despre care crezi că n-au cunoscut niciodată un zâmbet. Cu hârtiile de contabilitate în mână, cu părul desfăcut, aproape de aceeași culoare blond-miere, și trăsăturile înăsprite de tensiune, nu le-am văzut niciodată așa de năucite, demoralizate, pierdute.

— Clotilde și Federica știu?

— Având în vedere că au de dat bacul, am hotărât să așteptăm.

— Nici Luca nu știe?

— Sigur că nu.

— Dar măcar știu că se va închide școala.

— Directorul a reușit până acum să controleze vestea, crede că asta ar putea să-i destabilizeze pe elevi și să-i facă să neglijeze învățătura.

Pentru prima și singura oară sunt de acord cu el: e mai bine ca elevii să nu fie la curent cu ce se întâmplă.

Mă dezorientează gândul că, în mai puțin de un an, tot acel univers, directorul, profesorii, sala de sport, băile în care ne ascundeam să fumăm, parcarea scuterelor, cu cel al lui Edoardo mereu în *pole position*, nu va mai exista. În timp ce faptul că vom închide magazinul îmi dă o senzație de eliberare.

Ca un deținut în fața căruia se deschid în sfârșit gratiile, îmi îndrept și eu privirea spre viață, gândindu-mă la infinitele posibilități de a-i da un stil cu totul altfel: cărțile pe care nu am avut timp să le citesc, facultatea pe care n-am făcut-o încă, aș putea să o iau de la capăt într-un bar ca ospătăriță câteva ore pe săptămână; o să fac foamea, dar ce-mi pasă, măcar vor fi departe după-amiezile țintuite, îngrijorările chitanțelor nebătute, stocurile și comenzile pierdute pe drum.

Mamei și mătușii nu le-aș putea spune asta niciodată, normal că îmi pare rău pentru starea lor de spirit și sunt și un pic îngrijorată pentru viitorul nostru, dar mai ales sunt convinsă că, odată eliberate de apăsarea responsabilităților, de greutățile gestiunii și de monotonia zilelor, va semăna puțin cu o renaștere.

— Eu și cu mătușa nu venim la prânz, trebuie să rezolvăm unele chestiuni. Să nu-i sufli niciun cuvânt bunicii, mă avertizează mama. Du-i tu acasă pe copii, fiindcă azi-dimineață ploua și nu i-am lăsat să ia scuterul. Trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

Se aude soneria, probabil sunt ei.

Dar nu. În geamul ușii apare doamna Marcella. Ține un pix în mână și, după gesturile pe care le face, înțelegem că e și ceva urgent.

Mama rămâne în magazie, în timp ce eu și mătușa ne ducem să-i deschidem.

Doamna Marcella este chinul nostru de ani de zile: cea mai detestabilă și afectuoasă clientă. Singura care ne poate face să pufnim pe față.

Ca de obicei, ne aruncă o privire chiorâșă.

— Cum de astăzi ați închis mai devreme?

Mătușa este surprinzător de liniștită:

— Ne scuzați, doamna Marcella, îi spune, vă putem ajuta cu ceva?

— Mi-ați vândut pixul ăsta care nu scrie. Tonul e mereu același, potrivit de acid. Un pix care nu scrie, zic eu, este culmea.

Eu aș omorî-o; mătușa, în schimb, pare o altă persoană:

— Nu vă faceți griji, vi-l schimb numaidecât, doamnă. Nu tu ochi dați peste cap, nu tu bombăneli, scoate cutia cu pixuri, foaia de mâzgălit și i le întinde. Alegeți dumneavoastră.

Doamna Marcella îmi aruncă priviri pline de neîncredere, crede că este ceva la mijloc. Ea și teoriile ei conspiraționiste: e convinsă că lumea întreagă se învârte în jurul axei sale doar pentru a încerca s-o păcălească. Și se apucă să încerce toate pixurile, de mai multe ori, iar mătușa o privește, rămânând incredibil de calmă, până când, în sfârșit, se hotărăște să aleagă unul. Atunci mătușa își ia rămas-bun cu un „să aveți o zi bună, doamna Marcella", lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată înainte, iar femeia se îndepărtează din ce în ce mai consternată.

Un minut mai târziu ajung copiii. Abia întorși de la școală, acompaniați de rămășițele pălăvrăgelilor de la ieșire. Binecuvântată ignoranță. Mama și mătușa, în schimb, sunt din ce în ce mai încurcate și mă roagă să-i însoțesc acasă fără să mai pierd timpul – evident, nu mai știu nici ele cum să manevreze situația.

În mașină, Federica se așază în față, Clotilde se ivește din spate, între cele două scaune, iar Luca ne ignoră, ca de obicei, baricadat cum e în gândurile lui misogine; începe să se uite pe geam, cu aerul cuiva care meditează asupra unor noi posibile acte de vandalism.

Cu siguranță nu-și imaginează scenariile care se profilează fără știrea lor: o viață fără magazin. Pălăvrăgesc acolo despre cele mai banale lucruri, își bârfesc prietenii cu nume absurde, ca Ali, Billa, Cochi, și habar n-au că în curând totul se va schimba, că magazinul va ieși din viețile noastre, pentru a ne permite să luăm totul de la capăt. Bineînțeles, la început va fi greu, dar după

aceea vom savura euforia lipsei de obligații și nu va trebui să ne mai preocupăm de toate hârțoagele lui inutile și anacronice.

Pe drum, fetele mă întreabă cum merge cu Facebook-ul. Le spun că merge bine și le mulțumesc pentru toate invitațiile și sugestiile. Federica trece imediat la subiect, vrea să știe dacă am cunoscut pe cineva interesant. Are un aer bizar astăzi, e mai zvăpăiată ca de obicei.

Încep să le povestesc de Edoardo, de tonele de Nutella și de frumosul păr care nu mai e, dar nu par surprinse, și, într-adevăr, o clipă mai târziu îmi mărturisesc că au văzut și ele acea fotografie oribilă, și că nu și-au revenit încă din șoc. Ca să vezi, ce băgăcioase.

Federica insistă pe faptul că lumea e plină de bărbați și că nu trebuie să mă limitez la un grăsan oarecare, chiar dacă grăsanul în chestiune este Edoardo Magni, marea mea dragoste din copilărie. În viață trebuie să privești mereu înainte. Ea, de exemplu, aprofundează cunoașterea unui anume Andrea, de treizeci și doi de ani. L-a cunoscut pe Facebook, face parte din grupul școlii, practic este un fost elev. Clotilde face obișnuita grimasă de dezaprobare.

— Și te-ai culcat cu acest fost elev?

— Evident că da, ne răspunde Federica, etalând aceeași obișnuită nerușinare. Anumite mâncăruri trebuie servite calde; dacă se răcesc, îți piere pofta. Facebook-ul e o trambulină, dar trebuie să te arunci repede, n-are rost să stai acolo să rumegi.

Încep să mă îngrijorez de-adevăratelea:

— Chiar te-ai culcat cu el? insist eu. E prea mare pentru tine!

— A fost nemaipomenit, ne povestește. Un tip care știe meserie. Dacă găsesc cel puțin zece la fel în viața asta, mă voi putea considera satisfăcută.

Ca să vezi, ce nesătulă.

— Mai întâi satură-te de ăsta, după aia mai vedem. E ceva serios? Vom avea onoarea să te considerăm logodită o dată pentru totdeauna?

— Ce arhaică ești, ripostează ea cu indolență. Logodna este o chestie de bunici. Și apoi, nu intenționez să-mi retez aripile la

optsprezece ani. Dragostea te prostește, te face să-ți pierzi luciditatea, în schimb sexul te exaltează, și face bine și la piele. Asta e diferența majoră, pe care voi chiar nu reușiți s-o înțelegeți.

— Ce mostre de înțelepciune, remarc ironică, aruncând un ochi la oglinda retrovizoare, unde găsesc fața surorii mele mototolită într-o expresie îngrozită.

— Chiar te distrează așa mult rolul ăsta de caricatură proastă pe care ți l-ai ales? începe iar s-o blameze.

— Mă distrează Andrea, așa cum pe tine te distrează plicticosul ăla de Alessandro al tău. Și mai cred că, spre deosebire de voi, Andrea m-a înțeles.

— Dacă tu ești mulțumită... răspundem eu și sora mea la unison.

— Atinge-ți nasul, altfel nu ne mai măritățm[1], îmi spune, și schimbăm un zâmbet, punându-ne degetul pe vârful nasului.

Acasă, bunica urmărește cu sufletul la gură una dintre telenovelele ei. Menajera e în picioare lângă televizor, probabil că tocmai a terminat de făcut curățenie și a tras perdelele pentru a lăsa să intre lumina în salon, fiindcă vechile canapele de catifea emană un miros de putrezeală, o duhoare grețoasă de bomboane stricate și naftalină, iar bibelourile bunicii, abia lustruite, se străduiesc să reflecte toate razele soarelui din încăpere. Sunt convinsă că, prin comparație, salonul bunicii Speranza[2] era de bun-gust.

Telenovela a atins apogeul, mâna bunicii tremură, intolerantă la orice zgomot, și noi toți, inclusiv Matita, rămânem nemișcați, cu respirația tăiată, în așteptarea genericului de sfârșit. Ce lucruri suntem nevoiți să facem în ziua de azi pentru o farfurie de mâncare caldă!

Trebuie totuși să recunosc că este ceva liniștitor în silueta încovoiată a bunicii, concentrată la teatrul vieții, cu picioarele

---

[1] În Italia, când două persoane pronunță aceleași cuvinte simultan, superstiția susține că respectivii trebuie să-și atingă vârful nasului, altfel nu se mai căsătoresc.

[2] Referire la poezia *L'amica di nonna Speranza* („Prietena bunicii Speranza"), de Guido Gozzano (1883-1916).

care par o hartă stradală de vene varicoase și cu labele umflate și noduroase, care stârnesc o ninsoare când le bagă în papucii din fetru albastru, pentru că întotdeauna are pielea uscată și scorojită, indiferent cu ce cremă se dă. Uneori mă opresc să mă uit la ea și, din senin, toate frământările și micile tulburări cotidiene iau o altă dimensiune, lăsând loc întrebărilor mai profunde, de obârșie existențială. Forța ei și credința trainică devin pentru mine un bastion de speranță și îmi arată destinația unui drum din anumite puncte de vedere încă necunoscut mie.

Când apare genericul de încheiere, bunica găsește instantaneu un motiv de bombănit și, având în vedere că este întruchiparea suspiciunii și a iritării, absența mamei și a mătușii o pune imediat în alertă. Are un al șaselea simț, pentru că, îndreptându-se spre bucătărie cu ajutorul cadrului, îmi adresează mai multe întrebări despre criza economică și vânzările de la magazin. Eu rămân evazivă, mama și mătușa s-au exprimat clar în această privință: bunica are doar carapacea dură, în spatele acelui comportament ursuz și fără menajamente se află în realitate o fetiță fragilă și sensibilă care riscă să nu supraviețuiască unei vești proaste.

Ochii ei mici și obosiți nu fac altceva decât să mă scruteze. Caută ceva care să-i justifice neliniștea.

— Sunt vremuri nebunești, îmi zice, amestecând în sosul pentru paste. Și nu spun asta din cinism; totul a devenit atât de trivial, măcar de-ar exista o limită a indecenței...

Când se lamentează, deseori își îndreaptă privirea spre un punct nedefinit din apropierea ei, este *bunicul care nu mai e*, care se dezvăluie simțurilor sale.

— O, Isuse, odată eram cu toții mai idealiști, continuă, gata să ne rupem spinarea pentru simțul datoriei și din iubire pentru aproapele nostru. O știa bine dragul tău bunic, care întotdeauna s-a străduit din răsputeri pentru rasa asta umană nelegiuită. El n-avea doar o simplă prăvălie. Lumea se ducea acolo pentru a-și potoli frământările. Numai Domnul știe ce ascultător amabil era dragul meu soț! Iar eu pot să v-o spun cu certitudine, de vreme ce într-o zi am intrat în prăvălie pe post de clientă și în alta am ieșit cu o promisiune de logodnă. Îmi amintesc bine ziua aceea,

cea mai memorabilă din vremurile bune, în jurul nostru numai priviri scânteietoare, prăvălia în sărbătoare pentru bunicul tău, care se hotărâse în sfârșit să-și ia nevastă. Își șterge pe cârpă mâinile ude din pricina cepei și zâmbește, ca și cum *bunicul care nu mai e* încă ar fi acolo s-o asculte, apoi își ațintește din nou ochii ageri asupra mea, de data asta umbriți de o urmă de neliniște. Iar tu, nebună ce ești, te plângi mereu de viața din prăvălie... Bunicul tău a hrănit patru fii și nouă nepoți cu hârtia aia. Criză sau nu, aș vrea să văd din partea ta puțin mai mult respect, draga mea.

Stinge aragazul, poate cu intenția de a atenua odată cu gazul și toate presimțirile rele care o tulbură.

— E gata masa, ne anunță, șchiopătând până în hol.

Vrea să se ducă la baie să se spele pe mâini. O însoțesc, chiar dacă mâna ei tremurătoare îmi face semn că nu are nevoie de ajutorul nimănui. Și totuși, bombăne că șoldul o face să sufere mai mult decât criza economică și jură că, dacă n-ar trece prin tot chinul ăsta, ar veni ea însăși să se ocupe de prăvălia bunicului. Legăturile sunt grijile care ne țin în viață, îmi zice. Nu ne putem lepăda de locurile și de persoanele pe care le-am iubit.

Mă opresc s-o privesc, în timp ce se târăște cu dârzenie, agățată de cadrul ei, și nu pot decât să simt un profund respect pentru ea, minunată cotoroanță, cum puține sunt pe lumea asta. Aș vrea s-o pot proteja de neplăcerile care vor veni, de durerea pierderii prăvăliei bunicului, cum îi spune ea, dar e imposibil s-o mai ținem mult în întuneric. Bunica este un pic oarbă, un pic surdă și un pic șchioapă, dar vede, aude și se mișcă excelent.

EDOARDO

Cinele cu foștii colegi de clasă au privilegiul de a fi organizate în cele mai ciudate birturi. Ar trebui să se facă un studiu în privința asta, nu se înțelege niciodată de la cine pornește inițiativa și mai ales cine face rezervarea la restaurant. Nu se știe cum, ne trezim cu toții în jurul unei mese, schimbând formalități, în încercarea de a ne recunoaște reciproc după ani de întuneric. În cazul ăsta, în spatele nostru se află un șemineu stins, decorat cu un șir de cârnați și un mănunchi de spaghete într-un coșuleț de răchită, iar de jur-împrejur mese de fusbal zgomotoase și familii surâzătoare. Lăsând scenariul la o parte, fosta mea clasă îmi rezervă nu puține surprize.

În total suntem în jur de douăzeci, și încă nu au ajuns toți. M-am așezat lângă Andrea, care zâmbește tot timpul, chiar și pentru un fleac, cu același entuziasm de când mergeam în excursie în afara orașului. În fața mea stă prima mea prietenă și colegă de bancă timp de ani de zile, acum având o sarcină de nouă luni. Tocmai m-a anunțat că e căsătorită de câțiva ani, ținând să precizeze că soțul a însoțit-o până în fața restaurantului și că va veni s-o ia mai târziu, când se termină cina. Lăsând sarcina la o parte, s-a ofilit, și mă privește ca și cum n-ar ști ce să-mi mai spună.

— Ești în formă, se limitează să constate, aruncând o privire împrejur.

Și când mă gândesc că odată ne-am iubit atât de mult încât să ne dăruim unul altuia pentru prima oară.

Lângă ea se află Serena Nicoletti, tocilara care nu-ți dădea să copiezi o temă nici moartă. Cum era de așteptat, a devenit o avocată strălucită; lucru mai puțin previzibil, în schimb, e de o frumusețe puțin spus explozivă. Dar fața de nemernică nu i-a luat-o nimeni, și nici limbuția de băgăcioasă. Potrivit spuselor

lui Andrea, chiar și în vremurile nebănuite avea o privire de desfrânată.

De la apel lipsește Giulio Carelli, voinicul și sportivul Giulio Carelli, liderul clasei. Mă încumet să cer vești despre el, iar fosta mea prietenă îmi răspunde, zgâindu-și ochii:

— Cum, Edoardo, n-ai aflat?

— Ce?

— Giulio a avut un accident urât, de doi ani e în scaunul cu rotile.

Simt pe față freamătul sângelui curgând. Chiar și Andrea și-a schimbat expresia, de pe chip i-a dispărut orice urmă din zâmbetul infantil care l-a însoțit până acum.

— Dumnezeule, îmi pare rău.

— A renunțat la înot și s-a dedicat politicii, remarcă Nicoletti, cu unei biografe oficiale. Anul ăsta se prezintă la alegerile de la primărie, ar trebui să ne gândim să-l votăm.

Și iată că Giulio își face intrarea în restaurant. În spatele lui, o femeie extrem de frumoasă împinge scaunul cu rotile. Rămânem toți increduli, privindu-l: are aceeași față de Big Jim și aceeași expresie triumfătoare.

— Băieți, așa se salută un vechi prieten? ne zice. Voi, care puteți, ar trebui să vă ridicați și să veniți să mă pupați.

Și-a păstrat și simpatia care îl caracteriza în liceu și merită pe deplin șirul de saluturi care îl întâmpină.

Se pare că femeia cea frumoasă care îl ajută e soția lui: un gest grijuliu pentru orice trebuință și o privire plină de dragoste, care nu se plictisește niciodată să-l mângâie. În ciuda accidentului, Giulio pare un băiat fericit și încă îndrăgostit de viață. Își amintește tot despre noi, până și numele tipului din gimnaziu care a rămas în clasa noastră doar un an.

Giulio și soția lui par curioși să știe ce drumuri ne-am ales în viață, probabil că ea a fost pusă la curent cu toate detaliile, așa încât jură că are impresia că ne cunoaște dintotdeauna.

Câteva minute mai târziu ajunge și fostul nostru profesor de istorie, Bonelli, cu inconfundabilul lui aer blând, demn de numele pe care îl poartă, și părul gri, veșnic ciufulit. Chiar dacă lasă impresia că s-a micșorat un pic, a rămas neschimbat, ca

atunci când ne povestea despre invazia landsknechților. Se așază în capul mesei, după ce a fost întâmpinat cu aplauze.

Suntem gata să comandăm, începem numaidecât cu un vin roșu de-al casei, puțin pretențios, pentru un toast de bun-găsit. De bun-găsit pe Facebook, aș spune mai degrabă.

Nu putem face abstracție de mijlocul care ne-a permis să ne reîntâlnim după atâția ani, așadar conversația nu poate decât să pornească de-acolo. Totuși, așa cum se întâmplă deseori cu cine se găsește în centrul atenției, Facebook-ul primește mai multe critici decât o dansatoare de la televizor cu coapsele mult bârfite și, cât ai zice pește, devine cutia Pandorei, receptaculul tuturor relelor din lume.

Nicoletti lansează imediat o avertizare alarmantă, care spune multe despre viața ei intimă:

— Fiți atenți, să nu memorați pe computerul vostru parola pentru a intra pe Facebook și să ștergeți istoricul tuturor conversațiilor voastre, ne avertizează. Partenerul sau partenera voastră ar putea să vă cunoască în detaliu toate aventurile.

— Ce înțelegi prin „istoric"? întreabă fosta mea prietenă, cu o teamă care atinge dimensiunile burții.

— Când conversezi pe chat sau trimiți mesaje, explică Nicoletti, Facebook-ul memorează fiecare cuvânt și, dacă uiți să le elimini, de fiecare dată când vei deschide un mesaj sau vei da clic pe profilul persoanei cu care intenționezi să vorbești pe chat, vor apărea toate conversațiile precedente.

Legat de asta are ceva de adăugat și Sergio Deodati, astăzi un renumit arhitect:

— Ca să nu mai vorbim de comentariile scrise pe perete! Pentru a-ți băga nasul în viețile tuturor pe Facebook, nu e nevoie să ai o parolă!

— Întocmai, remarcă Vincigrassi, fostă tocilară și fostă prietenă cu Nicoletti, rămasă, bineînțeles, mai urâțică și mai grăsuță (nu din întâmplare s-au așezat departe una de alta). Închipuiți-vă că un tip și-a permis să mă părăsească lăsându-mi un mesaj pe peretele profilului!

Și aici e obligatoriu un râset care să minimalizeze procesul public.

— Nu-i nimic de râs... mormăie Vincigrassi. Aș vrea să vă văd pe voi în locul meu, citind motivele pe care le-a debitat imbecilul ăla!

Deși sărmana și-a săpat propria groapă, niciunul dintre noi nu are curajul să fie nemilos, cerând lămuriri despre acele motive scandaloase, semn că poate, crescând, odată cu câteva fire de păr, am pierdut și un pic din cinismul nostru.

— Hei, Vincigrassi, și ce putea să-ți zică? I s-o fi tăiat să și-o tragă c-o nasoală ca tine!

Mda, uitați ce-am spus. Între timp, cineva cu siguranță a regresat. Bineînțeles, e vorba de Mazzoli, huliganul clasei, care a moștenit de curând atelierul de reparații auto al familiei.

În afară de Andrea, care cu greu își înăbușă un hohot de râs, ceilalți de la masă încearcă să rămână serioși, din solidaritate cu Vincigrassi, care, ridicându-și ochii spre cer, conchide:

— Mazzoli, sper din suflet ca cercetările să descopere cât mai repede tratamentul împotriva cretinismului acut de care suferi de prea mult timp.

Acum hohotele de râs sunt permise.

O clipă mai târziu, tipul din gimnaziu, al cărui nume deja l-am uitat, simte nevoia să readucă discuția la Facebook:

— Apropo de trădări descoperite, ne zice, mie mi s-a întâmplat ceva de-a dreptul absurd. Acum ceva timp mă vedeam cu o tipă căsătorită: ea îmi trimite o invitație pe Facebook pentru o expoziție de bijuterii. Eu nu mă gândesc că poate era o invitație adresată tuturor prietenilor ei, inclusiv soțului, și îi răspund cu câteva cuvinte deocheate, fără să știu că nu-i răspund numai ei...

— Sfinte, ai răspuns la o discuție! precizează Nicoletti.

— Da, pe scurt, i-am scris lucruri care nu pot fi repetate, și un pic vulgare, pe care – evident – le-au citit toți, inclusiv soțul.

— Și ea?

— Nemernicii ăia de prieteni ai ei s-au apucat să-și spună părerea în legătură cu mesajul meu. Ea s-a limitat să riposteze cu replica „este o glumă?" și imediat m-a eliminat din lista de prieteni de pe Facebook, după care n-am mai auzit de ea. Nici nu știu dacă mai e căsătorită.

Și Vincigrassi are de povestit o întâmplare asemănătoare:

— Vouă nu vi s-a întâmplat niciodată să răspundeți la un comentariu la o fotografie în care ați fost taguiți împreună cu alte persoane, crezând că vă este adresat vouă, când de fapt nu era așa? Pentru că mie, de exemplu, mi s-a întâmplat să răspund la un „ești nespus de frumoasă", care era de fapt destinat celeilalte tipe din fotografie...

Din fericire, are grijă Giulio Carelli, ca un politician în devenire ce e, s-o salveze pe Vincigrassi de la un alt posibil atac de-al lui Mazzoli, și o face cu o intervenție despre polemicile pe care Facebook-ul le-a declanșat în toată lumea cu privire la violarea intimității. Ne povestește că un ONG din Canada a depus o plângere, cerând Comisiei pentru Intimitate să-și revizuiască propria lege, susținând că Facebook-ul o violează în cel puțin douăzeci și două de cazuri. Slavă Domnului, se abține de la a le enumăra pe toate: tipic pentru un politician care etalează cifre, fără să zăbovească prea mult să le explice.

În schimb, frumoasa lui soție, ca o primă doamnă respectabilă, ne invită să reflectăm asupra faptului că Facebook-ul se autopromovează drept o rețea socială, dar în același timp este implicat în activități comerciale care privesc publicitatea direcționată.

Mazzoli întrerupe dezbaterea, aproape timid, pentru a pune o altă întrebare, după părerea lui necesară:

— Dar a înțeles vreunul dintre voi... ce dracu' e ăla un *poke*?

De data asta izbucnesc hohote spontane, aducând tonul conversației pe o linie mai adecvată.

În tot acest timp, profesorul Bonelli ne-a ascultat cu un aer perplex și în același timp interesat, dar a avut grijă să nu se pronunțe.

— Domnule profesor, dumneavoastră ce părere aveți? îl întreb, intrigat de expresia lui.

Bonelli îmi surâde, mărturisind că despre Facebook știe prea puține, și că n-are nici cea mai vagă idee despre cum poți să te înscrii.

— I-am dat telefon ca să-l anunț de cină, mă lămurește Andrea.

— Atunci, vă asigur că nu pierdeți nimic, îl liniștesc. După cum vedeți, scumpul și vechiul nostru telefon încă funcționează de minune.

Bonelli mă strânge de umăr, continuând să zâmbească.

— Mă bucur să vă revăd pe toți, recunoaște, ați fost clasa de care eram cel mai mândru, cei care, din punct de vedere profesional, mi-ați dăruit cele mai multe satisfacții. Și viața voastră personală? Andrea mi-a povestit deja câte ceva, știu că gândul de a-și întemeia o familie e încă departe de el...

— Normal, îi întăresc spusele, luând o bucată de pâine și separând miezul de coajă. E prea ocupat să organizeze petreceri!

— Distracția e importantă, comentează Bonelli, cu același aer împăciuitor și indulgent dintotdeauna. Vă amintiți incursiunile voastre din liceu? Cât l-ați mai făcut să țipe pe săracul director!

— Apropo, ce mai face?

— Cum îl știți.

— Și ce-o să facă? îl întreabă Andrea, după ce ia o gură zdravănă de vin. Vreau să spun, când se va închide școala.

— Ați aflat?

Vestea iminentei închideri a vechii noastre școli este însoțită de servirea felului doi. Cu dumicatul în gură, îi cerem domnului profesor lămuriri în această privință.

— Se închide cu adevărat?

— Directorul voia să țină totul secret pentru a nu-i destabiliza pe elevi, ne explică Bonelli. Știți, mulți dintre ei sunt pe cale să dea bacalaureatul...

— Eh, știu, lasă Andrea să-i scape, cu un aer șmecheresc. Îl înghiontesc să tacă.

Din fericire, domnul profesor continuă să vorbească fără să fi înțeles sensul replicii.

— ...dar, pe de altă parte, sunt implicate prea multe persoane pentru a putea păstra secretul.

— Și dumneavoastră ce veți face?

Înainte de a răspunde, Bonelli înghite ultima bucată de pizza și își tamponează mustața cu șervețelul.

— Din fericire, eu anul ăsta ies la pensie, ne spune. În sfârșit, mă voi putea dedica în totalitate cărților pe care intenționez să le scriu și voi face ceea ce am visat dintotdeauna: să mă bucur în pace de apusul meu.

— Ce apus? îl dojenim eu și Andrea. Sunteți în floarea vârstei!

— Aș vrea eu, ne răspunde trimițând un zâmbet spre burta fostei mele prietene, care stă lângă el. De fapt, sunt un bătrânel, și în lumea asta se vine și se pleacă mereu...

— Domnule profesor, să nu spuneți asta nici în glumă!

— Nu glumesc deloc, și dovada stă și în faptul că, întâmplător, această burtică se află chiar aici, lângă mine. Cel mai bătrân și cel mai tânăr au întotdeauna ceva să-și spună, este predarea ștafetei. Apropo, e fetiță sau băiețel?

— Fetiță, răspunde mama, mângâindu-și burta.

Bonelli mă privește cu nădejde:

— Și este... a voastră?

Andrea pufnește primul în râs.

— Domnule profesor, dumneavoastră ați cam rămas în urmă, ăștia doi s-au despărțit de ceva timp, iar Edoardo e la fel de departe de căsătorie ca și mine.

— Hai să nu exagerăm, îl tachinez bătându-l pe umăr.

Fosta mea prietenă a rămas serioasă și, aruncându-mi o privire ambiguă, aproape melancolică, enunță o perlă de înțelepciune nostalgică:

— Iubirile care se nasc pe băncile școlii nu supraviețuiesc niciodată trecerii timpului.

Din fericire, și de data aceasta Giulio Carelli are grijă să atenueze stânjeneala creată.

— Eu nu cred, zice. Vreunul dintre voi își mai aduce aminte de sora mea, Sara?

— Micuța Sara, cum să nu? intervine prompt Nicoletti. În școală era o fetiță de o frumusețe tulburătoare. Deci? Ce mai face?

— Acum este o fată frumoasă foc, și are un copil cu prima ei iubire, înfiripată – închipuiți-vă – pe băncile școlii primare.

— Au rămas împreună atâta timp? întreabă Vincigrassi, cu o urmă de invidie în voce și curățând din farfurie ultimele firimituri dintr-o porție dublă de tort de ciocolată.

— Ca să fiu sincer, s-au reîntâlnit acum câțiva ani...

— Poate mulțumită Facebook-ului, presupune Nicoletti.

Dar de data asta presupune greșit.

— Nu, când îți este destinat să te reîntâlnești, nu e nevoie de Facebook, i se explică. A fost o întâlnire banală în supermarket, și de-acolo până la a face cumpărăturile împreună n-a fost decât un pas.

Fosta mea prietenă mă privește și izbucnește.

— Dar nu-i același lucru! insistă, aproape cu nervozitate. Dacă te desparți și apoi te împaci, este cu totul altă mâncare de pește!

— Și ai dreptate! intervine în acest moment Mazzoli. Închipuiți-vă ce pacoste a naibii tre' să fie să ți-o tragi mereu cu aceeași femeie, încă din clasele primare!

O fi Mazzoli afectat de cretinism, cum susține Vincigrassi, dar reușește întotdeauna să ne ofere câteva hohote eliberatoare de râs, și este modul ideal de a încheia o seara ca aceasta.

Ne luăm rămas-bun în parcare, cu promisiunea de a nu lăsa să treacă alți cincisprezece ani până la următoarea întâlnire.

Soțul fostei mele prietene a venit s-o ia cu mașina, și nu știu de ce, ea ține neapărat să mi-l prezinte. Este un domn distins, are în jur de patruzeci de ani și, judecând după privirea lui, nu cred că-i sunt prea simpatic. Îmi aruncă priviri amenințătoare care parcă vor să mă certe pentru ceva ce am făcut. Din fericire, cei doi pleacă în grabă, atmosfera începea să devină apăsătoare și nu mai pot conta pe diplomația lui Giulio Carelli, care a șters-o repede, după o mie de salutări și mulțumiri.

Odată rămași singuri, eu și Andrea îl însoțim pe profesorul Bonelli la mașină.

— Cum sunt elevii din ziua de azi? îl întreabă Andrea, și știu ce urmărește cu întrebarea asta. Mă înșel cumva, sau sunt mult mai precoce?

— Aparent, în chestiunile vieții, știu deja totul, ne răspunde Bonelli, cu un pic de regret. Dar în rest sunt ignoranți ca niște capre și cu siguranță dispun de prea multă libertate pentru gusturile mele.

Andrea e pe cale să pună niște întrebări nelalocul lor, i-o citesc în ochi, așa că i-o iau înainte și încerc să schimb subiectul.

— Mai sunt alți foști elevi cu care ați ținut legătura?

— Ca să fiu sincer, cu foarte puțini, recunoaște Bonelli, scotocind în buzunare în căutarea cheilor de la mașină. Singura persoană cu care am păstrat un raport de prietenie formidabil este o anume Solidea Manenti, dar e mai mică decât voi și nu cred că vă mai aduceți aminte de ea.

Acest nume nu mă poate lăsa indiferent.

— Solidea Manenti?

— Exact. Este fiica proprietarilor memorabilei papetării-librării de lângă școală, v-o amintiți?

— Cum să nu! Papetăria-librărie.

— Da, locul ăla teribil de unde ne cumpăram manualele și caietele, comentează Andrea ironic, fără să fi legat acel nume de fetița din liceu.

— Și sunteți apropiați?

— O consider un fel de fiică, este o fată bună, din vremurile bune. Din vremurile voastre, ca să înțelegeți.

— Am îndoieli despre faptul că vremurile noastre abundau de valori, dragă domnule profesor, comentez cu același regret pe care-l avea el cu puțin înainte.

— Tot mai bine decât calea pe care a luat-o tineretul din ziua de azi, răspunde profesorul, dând resemnat din cap. Solidea, din fericire, e altfel. Are o familie minunată alături, fiindcă, știți, totul pornește de acolo.

Încuviințez, sperând totuși că situația mea face excepție.

Profesorul deschide portiera, dar rămâne în picioare, continuând să ne vorbească despre ea.

— Acum, Solidea nu trece printr-o perioadă prea ușoară, iese dintr-o relație lungă și importantă, și are nevoie și de sprijinul meu ca să depășească... Apoi își dă seama că Andrea, plictisit, și-a îndreptat privirea în altă parte, și încheie numaidecât

discuția. Oricum, nu vreau să vă plictisesc vorbindu-vă de persoane pe care nu le cunoașteți... Eu l-aș fi ascultat bucuros.... S-a făcut târziu.

În timp ce domnul profesor ne salută cu gesturi cordiale și afectuoase, îmi zăbovește în minte Solidea cu surâsul ei.

— Ce faci? mă întreabă Andrea, odată rămași singuri. Vii cu mine la Doney? În seara asta e fain, ar trebui să fie o petrecere.

Din păcate pentru el, nu intenționez să-l susțin. Ceea ce tocmai mi-a spus profesorul Bonelli despre Solidea mi-a stârnit dorința de a profita de mijloacele moderne și de a-i trimite o cerere de prietenie pe Facebook.

— Deci? Mă însoțești?

— Mă duc acasă, Andrea. Am de lucru la calculator.

— Păcat, vroiam să ți-o prezint pe Federica.

— O iei cu tine prin localuri? Atunci e ceva serios!

— Să nu vorbim prostii. Ne întâlnim acolo, și, având în vedere că tu nu vii, o să mă duc cu ea acasă ca să continuăm discuția aia pe care am lăsat-o în suspensie.

— Atenție la cătușe, îl ironizez, îndreptându-mă spre mașină.

— Iar tu, derbedeule, vezi să nu muncești prea mult!

SOLIDEA

Am petrecut noaptea liniștindu-l pe David și curățându-mi bucătăria albastră după dezastrele lui. Peste tot erau urme din aluatul tartei lui sărate, până și deasupra frigiderului, și sub cuptorul cu microunde. Nu pot să-mi imaginez cum au ajuns până acolo.

În timp ce ștergeam cu buretele ici și colo, David era prea ocupat să aibă o criză isterică pentru a mă putea ajuta. Pe cât se pare, s-a prezentat acasă la Rodrigo cu tarta sărată, preparată pentru el cu mânuțele lui incapabile, a sunat la interfon, și când Rodrigo a răspuns, David a avut strălucita idee să-i pună de pe mobil *Your Song* din coloana sonoră a filmului *Moulin Rouge.*

— Dar nu era obsesia ta pentru Ewan McGregor mărul discordiei? întreb eu.

— Ba da, dar ce legătură are, scumpo? Am pus-o ca să înțeleagă că sunt eu. Și, dacă mă vrea, trebuie să mă accepte cu toate obsesiile și defectele mele!

— Și el?

— Nu m-a vrut!

Se mai și miră, țăcănitul. Dar, i-am sugerat eu, o cerere de iertare mai romantică, în genul, lui Richard Gere care scoate un buchet de flori dintr-o limuzină, asta nu?

— Tu te uiți la prea multe filme, scumpo! Realitatea nu funcționează așa! îmi tot repetă David, și între timp plânge, ținându-l sub braț pe bietul Schopenhauer, care, tot zgâlțâit în dreapta și-n stânga pe ritmul sughițurilor, vomită un amestec pe bază de crochete în chiuveta bucătăriei mele albastre. Nu știu ce era mai dezgustător: duhoarea vomei lui Schopenhauer sau cea a aluatului mucegăit al tartei sărate pe care încercam s-o râcâi de pe faianță.

Ca să nu mă lungesc: David a adormit la cinci dimineața, după ce a stat pe chat cu jumătate de internet și a dat pe gât o sticlă întreagă de votcă; Schopenhauer, aproape mort, a fost așezat în culcușul Matitei, iar eu și Matita ne-am făcut loc reciproc pentru a înfrunta o altă noapte în același pat. Azi-dimineață m-am trezit pe muzica ultimului album al lui Tiziano Ferro, care străpungea liniștea cu volumul dat la maxim, iar David gătea în bucătărie o omletă care apoi a ajuns pe podea. Mi-a dat bună dimineața cu un suc proaspăt de portocale (rămâne un mister cum au ajuns doi sâmburi lipicioși pe canapeaua din salon), anunțându-mă că astăzi se inaugurează sezonul cântărețului din Latina[1], al cuțitelor care se adâncesc în rănile provocate de Rodrigo; și nu din întâmplare, la nouă dimineața, își actualizase deja statusul pe Facebook de cel puțin zece ori: toate mesaje criptate destinate lui Rodrigo, de genul: „David se întreabă care e motivul sfârșitului unei relații și dacă va reuși vreodată să depășească șocul, în timp ce curăță bucătăria de resturile unei tarte sărate preparate cu atâta dragoste." Bine că erau criptate. Ca să nu mai spunem că numai sincere nu sunt.

Atmosfera care mă întâmpină în magazin este și mai puțin liniștitoare decât harababura pe care am lăsat-o acasă.

Mama și mătușa au un aer din ce în ce mai mohorât, se uită în jurul lor debusolate, se adresează clienților cu o atitudine melancolică. Au decis să le spună copiilor de închiderea magazinului înainte de bacalaureat, pentru a se pregăti mai bine să înfrunte perioada grea care le așteaptă. În curând, toată lumea va ști că cea mai veche papetărie-librărie din cartier își va închide porțile. Nu e un lucru de care să te bucuri, desigur, dar eu, în sufletul meu, continui să susțin că până la urmă va fi o eliberare pentru noi toți. În primul rând pentru mine, având în vedere că mi-e de ajuns să ridic privirea dincolo de vitrină pentru a mă ciocni în fiecare zi de trecutul meu. Și, în plus, azi a apărut o noutate: tapata a făcut o altă achiziție, ciobănescului slăbănog și nefericit

[1] Oraș din provincia Lazio.

i se alătură un pui de labrador, care nu bănuiește tristul destin care-l așteaptă. În acest moment, ticăloasa trece pragul magazinului nerușinatului, îmbrăcată cu o blană purpurie și ținând cele două animăluțe în lesă. De dragul schimbării, mi se întoarce stomacul numai când o privesc. Ar fi mai bine să ies din cușca asta în faliment, înainte ca toate rasele canine din lume să sfârșească în ghearele ei.

Am întâlnire cu profesorul Bonelli la un ceai, la cafeneaua din colț. Nu ne-am mai văzut de câteva zile și chiar am chef să tăifăsuiesc puțin cu el.

Îl găsesc deja așezat la măsuță, cu o ceașcă de cafea aburindă sub nas. Zâmbește, pare bucuros să mă vadă.

Ne punem la curent cu viețile noastre: el îmi povestește despre închiderea școlii, de pensia pe care în curând o va primi de la stat, de studiile Clotildei și Federicăi, iar eu îi povestesc despre nerușinat, despre tapată și despre pozele lor pe care le-am văzut pe Facebook.

— Toți sunt înnebuniți după Facebook-ul ăsta, remarcă profesorul. Și aseară, la o cină cu foști elevi, nu s-a vorbit de altceva. Mai devreme sau mai târziu, voi fi obligat să mă duc să văd despre ce e vorba.

— Nu merită efortul, simt eu nevoia să-l consolez. Mașinăria aia infernală e în stare să vă zdrobească într-o clipă toate visele.

— Nu poți să-l mai consideri pe Matteo un vis, trebuie să privești înainte, scumpă Solidea.

Încuviințez, chiar dacă domnul profesor nu știe că, vorbind de vise, nu mă refer numai la cele care-l privesc pe Matteo, și ar fi prea complicat să-i povestesc despre Edoardo Magni.

— Ești trasă la față. Ești obosită?

— Am dormit puțin, am acasă un musafir care lasă în urmă numai dezastre...

— Cineva interesant? Vreau să zic, un potențial pretendent?

— Nu, domnule profesor, e David, prietenul meu David, din Villa Riccio.

— Ah... Bonelli își ridică sprâncenele dese într-o expresie dezamăgită. Și serviciul cum merge?

— Ăla, din fericire, merge prost, ba chiar foarte prost.

— Vorbești serios?

— Din cauza școlii...

— Să nu-mi zici că intenționați să închideți activitatea.

— Ba da, din fericire.

— N-ar trebui să vorbești așa.

— Acum nimeni nu reușește să înțeleagă, dar va fi o eliberare pentru toți.

Profesorul Bonelli nu poate decât să mă condamne:

— Și ce vrei să faci, mă întreabă cu sarcasm disimulat, când vei fi în sfârșit eliberată de această corvoadă?

Vreau să-mi reiau studiile și îi amintesc că el însuși mă îndemnase la un moment dat să mă înscriu la facultatea de Litere. Dar Bonelli dă din cap:

— Trebuie să te gândești la serviciu, mă sfătuiește. În acest moment din viața ta, facultatea ar fi doar un moft în plus.

E dureros să citesc atâta dezaprobare în ochii lui.

— Acel magazin, domnule profesor, mă ține prizonieră de prea mult timp, orice lucru care nu ține de asta va fi mai interesant decât serviciul meu.

Bonelli nu e de acord, continuă să facă semn din cap că nu.

— Problema ta e alta, îmi spune cu franchețe. N-ai vorbi așa dacă Matteo n-ar lucra în magazinul de vizavi. Ai arăta mai mult respect față de trecutul familiei tale și ai ține la soarta ei, așa cum țineai odată la toți clienții care intrau și ieșeau din magazin. Și aici face o pauză, pentru a înghiți ultima gură de cafea. Apoi reia discursul, oferindu-mi o expresie mai indulgentă. Nimeni nu te împiedică să citești cărțile după care suspini atât, ba din contră, ai putea să-i propui familie tale o schimbare de direcție care să dea activității voastre o posibilitate de salvare în plus. Ma refer la ideea de a îmbogăți librăria, împuținând papetăria. Cu alte cuvinte, să vă desprindeți de școală și să oferiți cartierului nu doar o cultură didactică.

E greu să recunosc, dar ideea domnului profesor Bonelli reușește într-un fel să treacă de intoleranța mea, pentru a mă constrânge să reflectez. Numai o clipă însă, pentru că intoleranța revine numaidecât la putere.

— Acum e prea târziu, retez eu discuția. Magazinul se va închide, e o decizie luată deja de mult timp.

Aerul împăciuitor al profesorului Bonelli se mohorăște și o umbră de părere de rău întunecă licărirea privirii sale de Moș Crăciun.

— Îți doresc să găsești curând calea potrivită, îmi urează. Știi unde mă găsești, dacă vei avea nevoie de sprijinul meu.

Plătim nota și ieșim din cafenea. Bonelli ar vrea să treacă pe la magazin ca să-și facă provizii cu vederile desenate de mână care îi plac atât de mult.

— O să fie greu să nu le mai pot colecționa.

Îl rog să nu le spună mamei și mătușii că l-am pus la curent cu închiderea iminentă, cred că țin să-i spună ele personal, când va fi momentul. Bonelli înțelege perfect situația și își ia rămas-bun, spunând că preferă să cumpere vederile în altă zi. În timp ce se îndepărtează spre trotuarul de vizavi, pare cu adevărat doborât. Cum e posibil ca această durere care îi devastează pe toți să nu mă cuprindă și pe mine?

— Domnule profesor?

Se întoarce.

— De ce nu veniți în seara asta la cină la bunica mea? Familiei mele i-ar face plăcere.

Bonelli suspină.

— Mulțumesc, dragă Solidea, dar ieri destrăbălații ăia de foști elevi ai mei m-au ținut în oraș până târziu, și nu mai am vârsta potrivită să ies două zile la rând!

— A fost o cină cu toată clasa?

— Da, o clasă de acum mulți ani. S-au regăsit pe Facebook!

Apropo de Facebook, îmi revin în minte Edoardo și toate kilogramele lui în plus. Dacă nu mă înșel, și el îl avea ca profesor de istorie pe Bonelli. Îl întreb, din senin:

— Domnule profesor, Edoardo Magni era un fost elev de-al dumneavoastră, nu?

— Desigur, îmi răspunde Bonelli serafic. Și, închipuie-ți, era și el la cina de aseară. Dar de ce, îl cunoști?

Pentru o clipă, inima începe să-mi bată cu putere, ca atunci când eram copil. Traversez strada în fugă și mă apropii de el, cu un surâs incredul.

— A fost marea mea iubire din copilărie, îi mărturisesc, odată ajunsă pe trotuar.

Profesorul Bonelli pare uimit.

— Îl cunosc bine pe Edoardo, îmi dezvăluie. E un băiat atât de drag, l-am avut în clasă la liceu... Dar de ce nu mi-ai spus nimic de iubirea asta până acum?

Sunt obligată să recunosc că, pe vremea când era profesorul meu, mă rușinam puțin.

— ...și nu numai. Apoi, când l-am întâlnit pe Matteo în liceu, nu m-am mai gândit la el ani de zile.

Bonelli mă privește cu duioșie.

— Și acum ce-ar trebui să-mi sugerezi zâmbetul ăla? Că ți-ar face plăcere să-l revezi?

Încuviințez, un pic timidă, dar imediat zâmbetul mi se preschimbă într-o urmă de dezamăgire.

— Din păcate, știu că s-a schimbat foarte mult față de când frecventa școala noastră.

— N-aș spune, mă contrazice domnul profesor, puțin surprins. L-am văzut aseară și nu mi s-a părut schimbat deloc. E același băiat de treabă care îmi punea o grămadă de întrebări despre landsknechți.

— Am înțeles, însă... din punct de vedere fizic, nu se poate nega că a suferit o prăbușire. Și apoi, cu toată grăsimea aia, nici nu e ușor să-și mențină sănătatea.

Bonelli e uluit:

— Care grăsime? Vorbim despre aceeași persoană?

— Domnule profesor, nu-i loc de glumă, probabil cântărește pe puțin o sută cincizeci de kilograme!

— Te asigur, dragă Solidea, că, dacă era așa, mi-aș fi dat seama.

— Și părul? Nu i-a căzut de tot?

— Poate i s-a rărit un pic, dar mi se pare că are aceeași frumoasă podoabă capilară șatenă.

— Vorbiți serios?

— Bineînțeles că vorbesc serios, am cinat cu el aseară.

Cum e posibil? Sunt din ce în ce mai uluită.

— În opinia dumneavoastră, câți Edoardo Magni or fi frecventat școala noastră?

— Unul singur, din câte îmi amintesc eu, îmi răspunde convins... Și acum bănuiesc că are în jur de treizeci de ani, sau cam așa ceva.

— Și este același de care vorbesc și eu, fără îndoială! Totuși, ceva nu se potrivește. Și atunci, ăla de pe Facebook cine naiba e?

— Iar cu Facebook-ul ăsta? se plânge în glumă Bonelli. A devenit o obsesie!

Îl salut în grabă, vreau să fug la magazin să-mi deschid laptopul și să-i revăd profilul. Poate că ne-am înșelat și devoratorul de Nutella e numai un tiz care îi seamănă foarte mult.

— Ține-mă la curent, dragă Solidea! îmi strigă Bonelli în timp ce mă îndepărtez în fugă. Vreau să știu cum se termină povestea asta!

Ajung la magazin cât ai zice pește. Mama și mătușa nu apucă să mă întrebe nimic, mă văd strecurându-mă în magazie, la masa de calcule.

Dau drumul la computer, bătând din degetele în așteptare. Monitorul se trezește, își revine un pic, se conectează la web și îmi permite să mă avânt pe Facebook. Dar nu apuc să tastez numele lui Edoardo, că observ că am primit o nouă cerere de prietenie.

Uite-l, băiatul care în copilărie mi-a frânt inima în fața porții școlii. În ziua aceea, strada îl înghițise în traficul zilei, iar acum internetul mi-l azvârle în față, ca și cum n-ar fi trecut decât o secundă. Zâmbesc: e slab, cu părul la locul lui și, greu de crezut, frumoșii lui ochi negri îmi propun să devenim prieteni. Sistemul mă informează că nu avem prieteni în comun, deci trebuie să mă fi căutat, așa cum am făcut eu în ziua aceea. Probabil cina de aseară l-a dus cu gândul la anii în care mergea prin școală, simțind ochii mei asupra lui. Poate că profesorul Bonelli i-a vorbit despre mine; ține atât de mult la mine, încât profită de fiecare ocazie ca să mă pomenească. În astfel de cazuri, nu sunt multe de spus sau de făcut, trebuie doar să-i accept invitația și apoi să mă gândesc la ce mesaj de răspuns să-i trimit.

Îmi vine să alerg sus la mama și la mătușa, ca să-mi manifest întregul entuziasm. Știu că, ținând cont de necazurile prin care trec ele acum, nu e cel mai indicat moment pentru explozii de bucurie, dar se cuvine ca toți să știe că l-am regăsit, exact la fel cum sălășluia în amintirile mele de copil. O iau pe mama de mâini și o oblig să facă o piruetă.

— Ți-l aduci aminte?

Ea lasă cu greu îi să-i scape un surâs.

— Bine, da, dar acum calmează-te...

— Nu pot! Trebuie să mă duc la David! Spune-le lui Clò și lui Fede că sunt invitate oficial la cină, la mine acasă, pentru o întâlnire urgentă!

După care plec, îndreptându-mă în fugă spre parcare. Nici nu apuc să văd ce fețe au când mă văd luând-o la sănătoasa.

Îmi recapăt suflul abia când ajung lângă portiera mașinii. În timp ce-mi umplu plămânii cu aer, zăbovesc asupra unui detaliu, aparent neimportant: am intrat și am ieșit din magazin fără să arunc obișnuita privire spre vitrina nerușinatului. Și e un lucru care nu s-a întâmplat de foarte mult timp.

EDOARDO

Există o premieră pentru orice, chiar și pentru a trimite o cerere de prietenie pe Facebook. Această întâietate a fost rezervată pentru fetița din liceu, pe care n-am mai văzut-o de aproape cincisprezece ani.

Din când în când, arunc un ochi la calculator să văd dacă mi-a răspuns. N-am mai simțit o astfel de curiozitate de nu știu cât timp. Sunt de-a dreptul distrat: acum o oră, Anna, secretara, mi-a amintit de prânzul organizat la părinții mei acasă și a așteptat în zadar un răspuns de la mine, după care trebuie că s-a îndepărtat, perplexă. Când mi-am dat seama, plecase deja în pauza de prânz.

Sunt în mașină și mă gândesc la ce-aș fi putut să-i scriu odată cu cererea de prietenie. Poate că un mesaj de salut ar fi fost potrivit. Controlez pe Blackberry, dar nimic; încă niciun răspuns.

Acasă mă așteaptă un prânz de familie neobișnuit. A venit în vizită o verișoară de-a mamei, care stă la New York, și weekendul ăsta se joacă teatru cu tema familia perfectă. Mama trăiește pentru astfel de lucruri, o afectează părerea celorlalți. Iar asta în timp ce eu și tatăl meu trebuie să suportăm presiunile ei pentru ca totul să fie conform așteptărilor.

Părinții mei locuiesc într-o vilă pe strada Camilluccia[1]. La început eram trei persoane, împrăștiate pe șase sute de metri pătrați de casă și o mie de metri pătrați de parc, astăzi au rămas două persoane. Totuși, acele ziduri sunt împovărate de o veșnică senzație că aerul nu este niciodată de ajuns. Nici măcar în grădină.

---

[1] Strada Camilluccia se află în una dintre cele mai elegante zone din Roma.

Poarta vopsită în negru se deschide. Drumul continuă de-a lungul unei întinderi verzi unde, copil fiind, mă plimbam pe o tricicletă. Tencuiala vilei e galben-pală, cu rădăcinile uscate ale plantelor agățătoare care se înalță până la acoperiș și printre crăpături. Chiar și în timpul zilei, ferestrele au aproape întotdeauna perdelele trase. Hitchcock, ciobănescul german, mă întâmpină fără să latre. Își freacă botul de dosul mâinii mele. Șoldurile lui păroase îmi împing genunchii.

Și de data asta mă surprind întrebându-mă dacă voi fi în stare să-mi joc rolul.

În spatele menajerei care vine să-mi deschidă ușa se ivește mama, cu obișnuitul ei zâmbet de plastic.

— Ești în întârziere, dragule, mă dojenește, făcându-i semn menajerei să mă ajute să-mi dezbrac paltonul. Suntem deja cu toții la masă.

— Care „toți"?

— Mi-am permis s-o invit și pe Claudia, din moment ce m-a însoțit în centru ca să iau o geantă Fendi.

În sala de prânz, masa arată de parcă am participa la un banchet de nuntă, iar Claudia stă la dreapta mamei. Îmi zâmbește, ridicându-și sprâncenele într-o expresie prin care se scuză. Probabil mai târziu îmi va spune că nu a mai apucat să mă anunțe, dar eu n-o mai cred, acum știu unde vrea să ajungă.

Mătușa mă salută cu un accent american care nu i se potrivește deloc. Locuiește la New York de zece ani, nu are cum să fi uitat italiana, așa cum vrea să ne facă să credem; ar fi un caz patologic.

Tata stă în capul mesei, dar cu mintea e cu totul în altă parte. Îi cer explicații cu privire la absența lui de la ședința cu Martelli, dar după aia îmi dau seama că nu mă interesează răspunsul, astfel că mă las distrat de sosirea risotto-ului cu trufe și îmi pun o lingură în farfurie.

Claudia nu face decât să mă privească. Îmi atinge un genunchi cu vârful pantofului, amintindu-mi că diseară suntem invitați la cină, acasă la un cuplu de prieteni.

— Sunt îngropat în muncă, îi răspund, cred că va trebui să anulăm întâlnirea.

Pe chipul Claudiei apare o umbră de dezamăgire.

— Fiul meu nu face decât să muncească, îi explică mama verișoarei sale. Dacă aș avea o iubită așa de frumoasă, mie mi-ar fi frică s-o las prea mult singură.

După care îi aruncă o privire Claudiei și îi zâmbește cu obișnuita complicitate maternă.

— Mâine plec la Saint Tropez, pentru ședința aceea foto de care îți spuneam zilele trecute, îi spune Claudia, uitându-se la mine. Și, pe cât se pare, diseară nici nu voi putea să-mi iau rămas-bun cum se cuvine.

— Înseamnă că ne vom saluta după acest prânz în familie.

Încerc să simulez un anumit regret, dar nici ei, nici mamei mele nu pare să le placă răspunsul meu.

Cu toate că nu are origini ilustre, Claudia e studentă la Drept și în timpul liber defilează ca *mannequin:* cu alte cuvinte, este nora perfectă, oglindește din plin importanța pe care mama o acordă aparențelor.

Și mătușa o privește cu admirație, deși a intuit că n-o voi duce în veci la altar. În realitate, se pare că mătușa a aterizat la Roma numai ca să afle totul despre viața mea: de la munca la firmă și până la angajamentele sociale, nu face decât să mă copleșească cu întrebări. Cu toate acestea, în timp ce-i povestesc doar minimul indispensabil, am senzația că speră să găsească o notă discordantă, ceva trist sau negativ care s-o consoleze într-un fel pentru faptul de a nu mă fi avut drept fiu: singurul care i-a mai rămas a plecat acum câțiva ani să facă înconjurul Indiei, drogat până în măduva oaselor, și a lăsat-o la New York, singură ca un câine. Cred totuși că grimasa aceea de invidie este o expresie de familie, fiindcă și mama o mai lasă să-i scape din când în când, când se nimerește să interacționeze cu cineva mai norocos decât noi. Sper din tot sufletul că n-am moștenit-o și eu.

Între timp, Claudia și mama s-au apucat să vorbească despre genți, îmbrăcăminte și vacanțe prin lume. Metamorfoza s-a înfăptuit: Claudia și-a dat arama pe față și s-a lăsat complet vrăjită de lumea avidă a aparențelor și a superficialității atotpătrunzătoare; acum, parcă singurul lucru care o interesează este să reușească să fie invitată de familia mea la Cortina[1], de Revelion.

---

[1] Cortina d'Ampezzo, renumită și exclusivistă stațiune turistică de iarnă situată în inima Alpilor Dolomiți.

Tata, între timp, participă la conversație cu puține cuvinte și multe monosilabe, câteodată chiar contrastând cu restul discuției. În jurul lui, lumina din încăpere devine din ce în ce mai rece. Lemnul parchetului a căpătat în timp o tonalitate searbădă, iar perdelele, din acel material care pare aproape imponderabil, rămân atârnate în cea mai tăcută indiferență. Au existat prânzuri în care făceam numărătoarea inversă a minutelor care mă despărțeau de obținerea permisiunii de a mă ridica de la masă. Astăzi situația nu s-a schimbat prea mult, continui să ating cadranul ceasului cu degetele, aruncându-i o privire din când în când.

Sunt pe cale să-i anunț pe cei prezenți că, din păcate, sunt așteptat la o întâlnire, dar Claudia insistă să facem o poză toți împreună:

— Nu te las să pleci. Haide, e și mătușa ta aici, vom avea o amintire.

Mă conformez numai din motive de timp: dacă refuz, aș atrage doar alte insistențe din partea ei.

Mama îi arată menajerei pe ce buton să apese, apoi ne strângem toți în spatele tatălui meu, care rămâne așezat, fără prea mult entuziasm. Claudia mă ciupește de un șold și se uită la mine ca și cum ar vrea să-mi spună ceva, apoi mă sărută pe neașteptate, și blițul se declanșează chiar în acel moment.

— Încă una, insistă mama. Am închis ochii.

Claudia îmi șoptește că mă iubește și își cere din nou scuze pentru scena din seara cu pricina, strângând și mai mult degetele pe șoldul meu. O privesc cu un amestec de milă și ură, știind că, după această intruziune, nu voi mai putea s-o iubesc vreodată. Și blițul se declanșează din nou, de data asta cu binecuvântarea mamei mele, slavă Domnului.

Câteva minute mai târziu mă găsesc din nou pe stradă, liber să respir tot aerul pe care-l vreau și să controlez din nou Blackberry-ul. Încă niciun răspuns din partea trecutului. Doar un mesaj de la Claudia: „Ai fugit. Chiar nu vrei să mă vezi înainte să plec?"

De fapt, cred că nu vreau s-o mai văd niciodată. Când se întoarce din Saint Tropez, o voi lua deoparte și-i voi explica pe îndelete.

Restul zilei se scurge printre întâlniri plictisitoare și complicații de rezolvat. De fetița din liceu, încă nicio urmă.

E absurd că mă tot gândesc la ea, se poate spune că nu ne cunoaștem deloc și nu ar fi sfârșitul lumii dacă ar hotărî să nu accepte o cerere de prietenie. Desigur, ar fi primul refuz din viața mea, dar, după cum am mai zis, întotdeauna există o premieră, pentru orice.

SOLIDEA

Când Clotilde și Federica sosesc la cină, sunt în sfârșit pregătită să dezvălui secretul.

David continuă să ardă de nerăbdare:

— Deci, scumpo? Ce-i cu fața asta nerușinat de fericită?

— E vorba de Lowell al nostru, îi zic, strecurând pastele în chiuveta bucătăriei mele albastre.

— De cine? mă întreabă Federica, încrețindu-și nasul într-o strâmbătură recalcitrantă, ca și cum, în realitate, mintea ei ar fi proiectată pe cu totul alte tărâmuri.

— De Edoardo Magni, fetelor!

Și într-o clipită mă trezesc cu toți în jurul meu, ca niște vulturi.

— Grăsanul?

— Nici pe departe grăsan. Sunteți gata să vedeți cum arată?

În timp ce mâncăm, ne conectăm la profilul lui de Facebook, trecându-ne laptopul din mână în mână: poze puține, dar care arată cât de fascinant este și acum, și o grămadă de prieteni îi dau târcoale cu mesaje pe perete și invitații să participe la grupurile cele mai diverse.

David, arivist cum puțini sunt, îmi atrage atenția că Lowell al nostru este proprietarul vinului Adinolfi.

— Pe cât se pare, nu numai că seamănă cu Ewan McGregor, dar mai e și putred de bogat! Nu știai?

— Ce materialist ești! îl dojenesc. Astea nu sunt lucruri care să intereseze la opt ani!

— Da, dar la douăzeci și cinci devin de importanță vitală, scumpo! declară el, fără jumătăți de măsură. Acum trebuie să-i trimiți un mesaj care să sară peste toate formalitățile și să ajungă direct la subiect.

— De genul?

— Scrie-i de mine, nu se știe niciodată dacă între timp nu și-o fi schimbat gusturile!

— Nici să nu te gândești!

— Ești aceeași egoistă nepăsătoare!

Federica e din ce în ce mai nerăbdătoare. Se ridică și-mi spune:

— Hai, scrie-i că vrei să i-o tragi și terminăm povestea.

— Fede?! o admonestează Clotilde. Ce te-a apucat?

— Am întâlnire cu Andrea și nu intenționez să întârzii din cauza unuia cu care trebuia să se culce acum cincisprezece ani!

Sora mea e din ce în ce mai supărată.

— Ești îngrozitoare! Și apoi, pe Andrea l-ai văzut ieri, mătușa nu vrea să te întorci târziu în fiecare seară...

— Tocmai, mamei i-am spus că rămân să dorm aici.

În acest moment, mă simt datoare să intervin.

— Ia vezi, verișoară, că nu poți să faci ce vrei tu. Chiar crezi că te las să dormi la unul pe care nu-l cunosc și care ar putea să-ți fie tată?

— Da, și la câți ani ar fi trebuit să mă aibă? La treisprezece?

— Păi, de vreme ce, după părerea ta, eu ar fi trebuit să mă culc cu Edoardo la opt ani, aș zice că orice este posibil.

David pufnește în râs.

— Verișoara ta s-a îndrăgostit! ne zice. Are aceeași privire ca cea a lui Britney când l-a cunoscut pe Kevin!

Federica își încrețește iar nasul.

— Cine?

— Cum „cine"? zbiară David, în cea mai bună interpretare de gay isteric. Kevin Federline! Ticălosul prin excelență! Ca marea majoritate a bărbaților, de altfel!

— Și eu aș avea privirea unei îndrăgostite de un ticălos? Te înșeli amarnic; relația noastră se bazează numai pe sex.

— Termină, Fede, încearcă să se amestece Clotilde.

Și în timp ce ei trei încep să discute despre diferența considerabilă care există între sex și iubire, eu sper să găsesc cu un mesaj și una, și alta, dar în fața paginii goale mă blochez. Arunc o privire către podea, unde Matita și Schopenhauer, deveniți acum

prieteni de nedespărțit, se holbează la mine strâmbându-și botul fiecare în felul său.

Odată știai să mă inspiri, dar acum, că ți-ai găsit un nou prieten, nu mai știi ce să-mi spui, așa-i? Matita lasă să-i scape un schelălăit și își ascunde capul între labele șoarecelui ăluia, aproape ridicându-l în aer.

Bravo, ascunde-te, trădătoareo.

David se interesează din nou de mine:

— Deci, scumpo?

— Nu știu ce să-i scriu, urăsc Facebook-ul ăsta. Era mai bine dacă nu mă înscriam deloc și ne întâlneam undeva față în față.

— Nu mai spune prostii! mă dojenește, înfigând linguriță într-unul dintre iaurturile mele cu malț, fără să-mi fi cerut măcar permisiunea să-l înceapă. Mai bine scrie-i ceva intelectual, ce știu eu, plânge-te de convențiile sociale și despre cum ne fac să pierdem o parte din noi de-a lungul străzii vieții...

— Ce?

David pufnește, dând ochii peste cap.

— Nu știu la ce bun îți mai vorbesc! Ești mai plată decât Charlotte din *Sex and the City*!

— În asemenea cazuri e de ajuns un cuvânt, intervine Federica. Ba nu, patru, cu două semne de întrebare: „Ne-o tragem? Unde?" Punct.

— A vorbit Samantha! o înțeapă David din nou.

Între timp, Clotilde, numai ca să nu-i mai audă, s-a apucat să clătească vasele din chiuvetă, iar apoi le îngrămădește în mașina de spălat.

Federica pufnește și își pune haina pe ea.

— Ce faci? mă întreabă. Mă acoperi în seara asta sau nu?

— Nici nu încape vorbă, insist, pescuind dintre defectele mele acea fărâmă de autoritate care mi-a mai rămas.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles că vorbește serios, repetă David cu bărbia ridicată, încrucișându-și brațele și mutându-și toată greutatea corpului pe piciorul stâng. Apoi izbucnește în râs. Ador să joc rolul ticălosului!

— Haideți, copii, lăsați-mă să mă duc!

Noroc că are grijă Clotilde să intervină și, cu o uitătură despotică pe care aproape nu i-o recunosc, exclamă:

— Ajunge. Te duc acasă! Ești în urmă și cu învățatul, dacă mai continui așa anul ăsta, pici de-adevăratelea bacul!

— Ca să vezi, ce tragedie! Înseamnă c-o să plec în Jamaica fără diplomă! ripostează Federica, lăsându-se totuși târâtă afară din apartamentul meu.

Rămași singuri, caut încă o dată sfatul lui David:

— Așadar? Ce-i scriu?

— Ah, nu! Ajunge, scumpo! îmi răspunde cu neastâmpăr, vârându-și linguriță în gură pentru a sorbi rămășițele iaurtului meu cu malț. Lacomul. Și-așa lucrurile pe care ți le sugerez eu nu le înțelegi!

Apoi se pregătește și el să plece cine știe unde.

— Pleci?

Îl ridică pe Schopenhauer cu o mână și puțin lipsește să-l facă să-mi vomite pe covorul din salon.

— În timp ce vorbeam mi-a venit o idee ca să mă împac cu Rodrigo!

— Serios?

— Lasă-mă să plec. Dar, indiferent de ce-o să se întâmple, nu mă aștepta trează. În cel mai rău caz mă duc la un *fucking friend*!

— Un fachi... ce?

— Ah, destul, scumpo! A vorbi cu tine e ca și cum aș avea de-a face cu Phillip, prințul consort!

— Cine?

Își ridică ochii spre cer, făcându-și vânt cu o mână.

— Ajunge, plec, ignoranța ta ar putea fi contagioasă!

— Și Schopenhauer? Îl iei cu tine?

— Bineînțeles! Am nevoie de ajutorul lui, îmi răspunde, ca și cum ar fi cel mai evident lucru din lume, la fel ca faptul că pământul care se învârte în jurul soarelui sau alte chestii de-astea. Și, într-o clipă, el și oribilul lui pincher dispar în spatele ușii.

Mă întorc singură și neconsolată să privesc ecranul laptopului. Nu-mi vine în minte nimic să scriu: totul îmi sună atât de

nepotrivit. Ar fi mai bine să mă uit la o comedie romantică și să mă las inspirată de stiloul vreunui scenarist genial. Mă duc să văd ce propune televizorul.

Puține filme sunt de neratat, ca *Notting Hill.* Momentul în care Hugh Grant participă la ultima conferință de presă dându-se drept jurnalist, iar Julia Roberts îl roagă să repete întrebarea despre cât timp intenționează să rămână, pentru ca apoi să-i răspundă „pentru totdeauna", reușește de fiecare dată să-mi provoace fiori de emoție. Ca să nu mai vorbesc despre scena de la sfârșit, când îi vedem împreună pe o băncuță veche din lemn, iar ea e însărcinată, cu privirea visătoare și capul sprijinit pe genunchii lui: are mereu același efect asupra mea, și totuși l-am văzut de cel puțin zece ori.

Și nici în seara asta nu se dezminte. Numai că la sfârșitul filmului îmi vin în minte Matteo și toate amintirile noastre împreună. Fața lui răsare oriunde mă uit. Poate și pentru că filmul ăsta l-am văzut de mai multe ori în compania lui, decât singură. Din fericire, are grijă grăsuna de Matita să-mi distragă atenția: deși Schopenhauer ne-a scutit de deranj, acum a prins gust să doarmă în patul meu, și tocmai ce mă așteaptă sub așternuturi, ca o nevastă bătrână.

E teribilă.

Și totuși, n-am curajul s-o dau afară de-acolo: înseamnă că și în noaptea asta vom face o excepție. Mă bag în pat lângă ea, cu laptopul pe genunchi. Nu se știe niciodată dacă îmi trece prin cap să-i scriu ceva interesant.

Într-o clipă, mă avânt iar pe Facebook, să privesc pozele lui Edoardo, și, în timp ce scotocesc prin profilul lui, să aflu dacă nu cumva are o iubită și poate ne-a scăpat acest detaliu. Îmi vine în minte să-l caut printre utilizatorii care sunt momentan conectați *online.*

Vai de mine. Uite-l aici. Și el pe Facebook, seara, la ora unsprezece și un sfert.

Trebuie să-mi fac curaj și să-i scriu pe chat.

Hai, Solidea, poți s-o faci, sunt convinsă. Și te vreau sigură pe tine și dezinvoltă, nu face pe proasta.

„Ești chiar tu? Marea iubire a copilăriei mele?"

Isuse, trebuie că am înnebunit dacă-i scriu așa ceva. Degetele mi s-au mișcat singure. Am înțeles să fiu sigură și dezinvoltă, dar așa mi se pare prea de tot.

Îmi vine să mă deconectez, ba nu, mai rău, să intru în pământ. Aș putea spune că nu i-am scris eu, un prieten mi-a făcut o glumă. David, nebunul dintotdeauna, mi-a smuls din mână tastatura. Iată, da, a fost David, a fost numai vina lui.

De partea cealaltă, încă niciun răspuns; o fi crezând că sunt dusă cu capul.

Din fericire, o secundă mai târziu, fereastra lui se deschide și îmi invadează monitorul:

„Iar tu trebuie să fii fetița din liceu", îmi răspunde. "Ai aceiași ochi."

Inima îmi ajunge în gât, cu bătăi atât de puternice, încât până și Matita se trezește.

— El e, Matita, legendarul Edoardo Magni. Și în momentul ăsta e înăuntrul computerului și vorbește cu mine. Îți dai seama?

Cățeaua se uită la mine, încrețindu-și botul într-o parte. Lasă să-i scape obișnuitul scheunat indolent, iar apoi se întoarce pe partea cealaltă.

Ingrato, continuă să dormi. Înseamnă că, dacă o să mai am dispoziția necesară, o să-ți povestesc totul mâine dimineață, la trezire. Altfel, mă răzgândesc și-o să țin tot numai pentru mine.

EDOARDO

Când mă întorc acasă de la birou, pe web mă așteaptă o surpriză: Solidea a acceptat în sfârșit cererea mea de prietenie și o găsesc, ca prin farmec, printre contactele mele.

Nu mi-a scris nimic însă, nici măcar un „salut". Trebuie că s-a conformat aroganței mele. Ar fi fost mai bine dacă-i scriam ceva. Chiar și acel banal și previzibil „Îți amintești de mine?" tot era mai bine decât nimic.

Ce mi se întâmplă? N-am fost niciodată un paranoic. O fi vina internetului, rețelele astea de socializare vor ajunge să ne îndobitocească pe toți.

În orice caz, nimic nu mă împiedică să-mi satisfac curiozitatea și să arunc o privire la profilul ei, și-așa sunt deja îndobitocit...

A postat pe profil un album de poze.

Este o cină în familie: sunt și persoane în vârstă, și tineri, trăsăturile lor se aseamănă cam toate. Atmosfera pare primitoare. Printre membrii familiei le recunosc pe cele două surori proprietare a vechii papetării-librării de lângă școală. În definitiv, n-au îmbătrânit mult în anii ăștia. Cea mai slabă, cu părul creț, trebuie să fie mama Solideei. Mi-o amintesc, meticuloasă în magazin și cu un mers aproape soldățesc când venea să-și ia fiica de la ieșirea școlii. Nu doar o dată a luat-o acasă ducând-o de un braț. Solidea se lăsa târâtă fără să-și ia ochii de la mine. Într-o zi, chiar a sosit urlând. „Solidea!" o certa. „Nu te mai uita așa la el. E lipsă de educație, nu se cuvine!" Și o trăgea după ea, în timp ce fetița continua să mă fixeze transfigurată.

Iar acum îi regăsesc pe toți aici, pe Facebook, aproape cincisprezece ani mai târziu. Mica lume mare a papetăriei, în toiul unei cine în familie. O văd și pe bunica Solideei, doamna cu părul alb și șiragul de perle care, când eram copil, îmi vindea gumele de șters și figurinele Panini. Solidea o îmbrățișează des

în poze, și îmbrățișează și câinele acela simpatic din poza de profil. Trebuie să aibă un mod de a îmbrățișa destul de năvalnic, pentru că nu face decât să ciufulească pieptănături, inclusiv părul canin. Are un zâmbet deosebit de dulce și o familie care îmi inspiră cu adevărat ideea de familie, cu mese consumate printre râsete și taifasuri, plăcerea de a petrece un pic de timp împreună. Îmi amintește cât de plăcut era, în fiecare septembrie, înainte de începutul școlii, să fac plinul de cărți și caiete în acel loc care mirosea a nou, a dosare încă nedeschise și a cărți abia răsfoite.

Andrea îmi distrage atenția de la albumul Solideei, aterizându-mi în casă parfumat tot și cu o sticlă de Chablis.

— Aveam o întâlnire galantă la cină? îl ironizez, lăsându-l să intre.

— N-am apucat să te anunț: eu da, am o întâlnire galantă, aici la tine acasă.

— Dacă aveai nevoie de apartamentul meu, puteai să mi-o spui puțin mai devreme, acum ce fac? Mă duc să cer azil la Caritas?

— Nu, rămâi aici, cu noi. Peste puțin timp sosește și cina, am comandat specialități chinezești de la restaurantul din apropiere.

— Stai un pic, ce înseamnă „noi"?

— Vine Federica, puștoica, îmi răspunde Andrea, ducându-se să pună sticla în frigider.

— Glumești? Și de ce ai invitat-o la cină aici?

— Aseară s-a plâns că nu avem o viață socială, mă lămurește, scoțând din dulap tot ce trebuie pentru a aranja masa cum se cuvine. Așa că m-am gândit s-o invit la cină la cel mai bun prieten al meu.

— Ce idee nemaipomenită, îl tachinez. Dar nu era numai o chestiune de sex? Sex pur și sănătos?

— Ba da, dar o cină nu se poate refuza nimănui. După aia ne cărăm, o duc la mine ca să continuăm discursul ăla despre sexul pur și sănătos care, apropo, doar ca să se știe, e din ce în ce mai pur și mai sănătos, pot să te asigur.

Judecând după timpul pe care îl dedică alegerii paharelor, aș spune că de data asta i s-au aprins călcâiele.

— Astea merg?

— Nu știu, sunt din Baccarat, vezi tu.

Și mă las să cad pe canapea, gândindu-mă că, la urma urmei, mănânc bucuros un fel chinezesc.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Andrea atât de agitat: acum îmi aprinde toate lumânările. În curând, casa o să pară un priveghi. Noroc că la televizor este o emisiune-concurs care mă destinde.

— L-ai sunat pe Gianni pentru livrarea aia de vinuri la localul lui?

— Am uitat, recunosc eu subțiindu-mi buzele într-o grimasă de stânjeneală.

Îmi formeaza direct numărul:

— Hai, vorbește. E un prieten, îmi zice, dându-mi receptorul.

Tăifăsuiesc cu Gianni la telefon. Ne punem de acord în privința vinurilor și închei conversația promițându-i că mă voi duce curând să-l vizitez. Când închid, încă nici urmă de comanda de la restaurantul chinezesc, nici de adolescenta care ar trebui să sosească dintr-un moment în altul.

Sună interfonul și Andrea sare în picioare ca un băiețel pe punctul să fie ascultat la lecție. Se duce să răspundă în fugă.

— Cine era?

— Comanda, îmi răspunde, ușor dezamăgit.

— Și puștoaica?

— Ce știu eu? E în întârziere cu jumătate de oră.

— O să vină, îl liniștesc, începând iar să butonez telecomanda. Dar sunt imediat contrazis de primirea unui mesaj pe mobilul său.

— Zice că trebuie să se ducă la cină la verișoara ei și că ajunge peste o oră, mă informează Andrea, și e prima oară, de când îl cunosc, când îl văd frământându-se cu adevărat. Ce ticăloasă, se plânge, putea măcar să mă anunțe mai devreme.

— Deci chiar îți place de-adevăratelea. Aoleu, nu cumva mi te îndrăgostești de una de optsprezece ani? O să trebuiască să mă tund zero, așa cum am pariat!

— Să nu vorbim prostii. Ți-am mai spus...

— ...da, am înțeles, e doar o chestiune de sex, i-o iau înainte pe un ton glumeț, aruncându-mă asupra raviolilor la aburi pe care abia i-a scos din cutie. Ce pot să-ți zic? S-o așteptăm.

Problema este că o așteptăm un pic cam mult, și avem timp nu numai să radem tot, până la ultimul bob de orez cantonez, ci

să ne și uităm la un film polițist la televizor. Păcat că anxietatea lui Andrea este de nestăpânit, într-atât încât deranjează încontinuu vizionarea filmului. Deschide și închide celularul tot timpul și, exact când asasinul e pe cale să scape, hotărăște să o sune ca să afle ce s-a întâmplat cu ea. Din cauza taclalelor sale nu voi ști niciodată cum au reușit să-l descopere pe vinovat.

În final, Andrea închide cu un aer înfrânt.

— Zice că n-o mai lasă să plece, nu știe ce minciună să inventeze.

Cred și eu. Pe fiica mea, la optsprezece ani, o s-o țin închisă cu cheia și o să-i impun stingerea la opt.

— Mi-e ciudă, recunoaște Andrea, închizându-și celularul.

— Da, văd.

— Dar numai pentru că aveam chef s-o duc la mine, ca să continuăm discuția aia...

— ...despre sexul pur și sănătos. Bine, important e s-o crezi tu înainte de toate.

— Te asigur că nu e ceva serios.

— Și e păcat, Andrea. Pentru că ar fi și timpul să fie.

— Da, dar nu e.

— Bine, am înțeles. Și, în definitiv, e mai bine așa, cu una de optsprezece ani.

— Oricum, între noi e o diferență de doar treisprezece ani, doar nu e o tragedie.

S-a îndrăgostit. Poate s-o nege până nu mai poate, dar s-a îndrăgostit. „Publicitarul bagă tare" a cedat în fața uneia de optsprezece ani. Cine-l mai salvează acum?

— Mă duc la Rhome, conchide, punându-și geaca pe el. E o petrecere, vii cu mine?

Nici în seara asta nu am chef să-l însoțesc.

— Altădată, îi răspund, gândindu-mă că mai degrabă mă duc să dau o raită pe Facebook, să văd dacă Solidea a dat vreun semn.

— Mă deprimi, n-o fi vina ticăloasei ăleia de Claudia?

Nici măcar o dată nu-mi ghicește starea de spirit. Și totuși, fiind prieteni atât de buni, ar trebui să se întâmple automat. Măcar e un băiat bun, în care pot să mă încred orbește. Și în vremurile astea nu e puțin.

— Dacă insist, crezi că reușesc să te conving să vii cu mine?

— Mai bine nu-ți pierzi timpul.

— Ești un bun prieten, eh? mă dojenește ironic.

— Bine, dacă e important pentru tine, te însoțesc.

Din fericire, zâmbește:

— Nu e așa important, îmi păstrez jokerul pentru data viitoare, când voi avea nevoie.

— Cu mine, jokerii tăi nu sunt numărați.

— Nici ai tăi.

Și, înainte ca liftul să-l înghită, îmi spun că privirea îndrăgostită a lui Andrea e mai rară decât cometa Halley, și nu-mi pot stăpâni un zâmbet.

Când rămân singur, profit să mă întorc pe Facebook.

Aproape de fiecare dată când mă conectez la rețea, se găsește cineva care să-mi scrie pe chat. Ca să-mi spună ce? Uneori, doar un prostesc „ciao", fără pretenții de conversație, și care mă face numai să pierd timpul, așa cum îmi scrie Vincigrassi, care, după cina de aseară, s-a grăbit imediat să mă adauge la contactele ei. Sunt pe cale să intru în setări și să mă trec *offline,* când primesc un alt mesaj în chat.

De data asta nu e nici prostesc, și nici pierdere de timp. Este ceea ce așteptam.

„Ești chiar tu? Marea iubire a copilăriei mele?"

E ea, fetița din liceu. Îmi surâde din fotografia în care își îmbrățișează câinele cel simpatic.

Îmi vine să-i spun că are aceiași ochi.

Ca și cum am fi făcut-o dintotdeauna, începem să ne scriem. Întrebările sunt multe, chiar foarte. Iar tonul mesajelor ei e dulce, degajat.

„Cum te simțeai când erai urmărit cu privirea?"

„M-au acuzat de pedofilie pe toată perioada liceului, te-aș putea da în judecată."

„Mama mă certa tot timpul, zicea că tu ești prea mare iar eu prea nerușinată."

Adevărul e că era frumoasă foc. Și dacă ar fi fost puțin mai mare, m-aș fi îndrăgostit de ea.

„Lumea e mică, văzută de pe internet, nu crezi?"

Sunt de acord cu ea. Iar Facebook-ul este pe puțin derutant. Ea spune însă că-l detestă, deși este victima lui: „După părerea ta, câți dintre cei care se regăsesc pe Facebook se întâlnesc și în viața reală?"

Este o întrebare pe care nu mi-am pus-o niciodată. Mă limitez la a aprecia plăcerea de-a o fi regăsit.

„Mi-am imaginat întâlnirea noastră de cel puțin o mie de ori", îmi mărturisește sinceră, așa cum îmi imaginam că a rămas. „Credeam că ne vom reîntâlni într-un loc romantic, că tu mă vei recunoaște imediat, și că, văzându-mă adultă, voi avea un anumit efect asupra ta."

„Nu s-a întâmplat prea diferit."

„S-a întâmplat că ne-am regăsit pe internet, cum se întâmplă altor milioane de persoane în fiecare zi."

„Dar te asigur că efectul chiar a existat, și te-am recunoscut aproape imediat."

„Ai văzut filmul *Serendipity*?"

„Sincer, nu mi-l amintesc."

„Să te uiți la el îndată ce ai ocazia. Să vezi acolo ce înseamnă să sfidezi destinul. Două persoane se întâlnesc într-un moment nepotrivit al vieții lor și se hotărăsc să-și scrie numărul de telefon pe o bancnotă, sperând ca într-o zi să reintre în posesia ei. Finalul este previzibil, ca în multe comedii romantice, dar demonstrează că micile noastre existențe se află pe o tablă de șah unde se joacă destinul, încurcându-ne în toate mișcările."

„Poate, în cazul nostru, destinul chiar a vrut să ne reîntâlnim pe Facebook."

„Ba nu, îți spun eu, destinul este dușmanul de moarte al Facebook-ului", îmi scrie, și neobișnuitele raționamente pe care și le construiește în capul ei mă fac curios. „Internetul permite oricui să se reîntâlnească", îmi explică, „în timp ce destinul este mult mai selectiv și, cu siguranță, mai romantic. Cred că nouă ne rezerva ceva diferit, mai puțin previzibil. Problema e că n-am avut răbdare să-l așteptăm."

Vorbește despre destin și despre planurile acestuia, ca și cum ar fi un tip cu barbă care se distrează privindu-ne de sus. Și convingerea ei e mai contagioasă decât cea a unui copil. În timp ce scrie, reușesc să mi-o imaginez: atât de visătoare, parcă apar-

ținând altei epoci; într-un fel, a rămas aceeași fetiță care nu se plictisea niciodată să mă privească.

Ne ținem de urât în timp ce eu îmi pregătesc o cafea, iar ea își încălzește o cană de lapte. Ne descriem activitățile din timpul zilei, ne povestim câte ceva despre viețile noastre, totul strict pe Facebook.

Câinele ei este de fapt o cățelușă și o cheamă Matita, iar în momentul ăsta doarme în patul ei; bucătăria Solideei e albastră, iar cana din care bea acum, preferata ei, a fost recent spartă și mai apoi lipită de un anume David, prietenul gay care i-a aterizat în casă acum câteva zile, și care pare hotărât să rămână pe perioadă „nedeterminată", cum zice Julia Roberts în *Notting Hill*, filmul pe care abia l-a văzut la televizor. Este al doilea film romantic de care pomenește. De fapt, recunoaște că are o slăbiciune pentru toate filmele în care sunt cel puțin trei scene de dragoste și o cerere de iertare, de preferință bărbatul care îi cere iertare femeii. De ce? „Pentru că, ținând cont de câte avem de suferit din motive genetice, este minimul pe care-l puteți face pentru noi."

A, a uitat să mai adauge un detaliu la lista caracteristicilor care o fac să prefere un film în locul altuia: „Dacă filmul are și legătură cu Parisul, eventual chiar ambianța, ar fi nemaipomenit, dar merg și doar coloanele sonore sau stilul decorului." Apropo de asta, îmi menționează *French Kisses,* subliniind faptul că e înnebunită după aproape toate filmele cu Meg Ryan.

„Eu îl iubesc pe Truffaut", îi spun. Iar ea reușește cu greu să-și disimuleze entuziasmul. „Eram sigură că ai gusturi sofisticate", comentează. „Cultura mea cinematografică nu are orizonturi așa de limitate cum ai putea crede. Și eu îl ador pe Truffaut, și filmele sale le-aș putea revedea pe toate, de la primul până la ultimul, nu mă plictisesc niciodată de ele."

„E valabil și pentru mine."

„Știai că lui Truffaut îi plăcea să repete că un om se formează între șapte și șaisprezece ani și că tot restul vieții va trăi din ceea ce a asimilat între aceste două vârste? Nu e o simplă întâmplare faptul că tocmai în acei ani eu am fost îndrăgostită atât de nebunește de tine."

Mă distrează felul ei de a examina subiectul, în ton cu tenacitatea pe care o avea când era copil. „Ești conștientă de faptul că în felul ăsta îmi arunci pe umeri o mare responsabilitate?"

„Asta a spus-o Truffaut. Bunica, în schimb, susține că, dintre toți nepoții ei, eu sunt, fără îndoială, cea mai interesantă. Așadar, poate că stima bunicii mele ți-o datorez și ție."

„La ce vârstă ai văzut primul film cu Truffaut?"

„Parcă la doisprezece."

„Atunci, i-o datorezi și lui."

Ne promitem o seară pe bază de popcorn și Truffaut. „Dar va decide destinul când se va întâmpla", decretează ea. „Nu intenționez să-ți las numărul de telefon, vreau să-i dau sorții posibilitatea de a ne face să ne întâlnim undeva."

Zâmbesc.

„Dar nu vrei și tu să mă revezi?"

„Ard de nerăbdare. Dar gândul să ieșim la o cafea după un banal telefon mă deprimă. Tu ești visul meu de iubire din copilărie, meriți o întâlnire diferită, ceva cu adevărat special."

E incredibil că îmi vorbește despre dragoste și așteptări în ce mă privește și că toate astea nu mă deranjează. Astfel de cuvinte, spuse de oricare altă femeie, mi s-ar fi părut nelalocul lor. Ea, în schimb, e simpatică, îmi inspiră un fluture colorat care se așază ușor pe mine. Și apoi jocul ăsta, ideea de a lăsa lucrurile în voia destinului mă amuză, și la urma urmei nu face decât să-mi crească dorința de a o revedea.

„Și ce facem între timp? Continuăm să ne scriem aici?"

„Da, rămânem prizonierii acestei incertitudini", îmi răspunde, cu o față zâmbitoare. „Așteptând ca destinul să-și urmeze cursul."

„Să știi că ești tare. Și chiar ești sigură că a rezervat ceva special pentru noi?"

„Poate îi dăm un mic ajutor."

„Adică?"

„Nu știu, am putea încerca să ne dăm niște coordonate de referință. Cum ar fi să ne spunem că mergem la cinema, dar fără să specificăm la care, și să vedem dacă ne nimerim în același loc."

Iar aici e obligatorie o față galbenă, care zâmbește. Ar putea fi o idee.

„Te-ai mai dus vreodată singur la cinema?"

„Să fiu sincer, nu."

„E un lucru care trebuie încercat", îmi zice, „la fel ca a te duce acolo după-amiaza. Dacă îți place cinematograful, te asigur că are un cu totul alt efect... Mi-ar plăcea să mergem împreună să vedem o retrospectivă de-a lui Truffaut, eventual *Noaptea americană* sau *Jules și Jim*, într-un cinematograf de artă. În clipa asta privesc afișul cu *Jules și Jim* pe care – ca să vezi, ce chestie – îl țin agățat la intrare. Ce frumoasă era Jeanne Moreau. Și ce frumos e Parisul în filmul ăsta."

„Până la urmă, te-ai mai dus în excurise timp de o sută de zile până la bac?"

De data asta îmi răspunde cu o întârziere de câteva secunde: „Ți-ai amintit de asta? Mi-ai promis că mă vei duce tu acolo."

Îmi mărturisește că a visat mult timp la excursia aceea. Are impresia că tocmai din ziua aia a început să iubească Parisul, fără să-l fi văzut vreodată. Îmi spune că are casa plină de poze care îl zugrăvesc, începând cu faimosul sărut în față la Hôtel de Ville, sărut pe care și ea i-l va da într-o zi bărbatului iubit, iar un trecător va face o fotografie pentru a imortaliza momentul.

Mă roagă să-i vorbesc despre acel oraș, eu am fost des acolo, și din motive profesionale. Îi spun tot ce-mi trece prin cap, mărturisindu-i totuși că prefer de departe Roma, fără nicio îndoială.

Discutând pe chat și glumind, pe fereastră începe să se strecoare lumina zorilor. Nu ne-am dat seama că noaptea a zburat, și noi încă n-avem niciun strop de somn. Dar râdem. Râdem pentru că există o premieră pentru orice. Chiar și pentru a petrece o noapte întreagă în fața calculatorului în compania unei persoane pe care n-ai mai văzut-o de aproape cincisprezece ani.

SOLIDEA

Am stat pe chat toată noaptea cu Edoardo Magni. Da, chiar așa: toată noaptea.

Mă trezesc cu cearcăne și cu discuțiile noastre, negru pe alb, care încă îmi plutesc în minte. Nu mai stătusem pe chat cu nimeni înaintea lui și nu știu dacă este și meritul computerului și al distanței, care într-un fel te face să te mai simți mai protejată, dar am fost mai dezinvoltă și mai degajată ca niciodată. Gândind lucid, aproape că mă rușinez de multe lucruri pe care i le-am scris.

Am vorbit despre orice. Într-un anumit fel, a fost și o eliberare: să-i pot spune în sfârșit tot ceea ce gândeam despre el în copilărie și n-am avut niciodată curajul să-i mărturisesc. Cred că de multe ori i-am scris din impuls, fără să mă gândesc măcar la consecințele gândurilor mele, dar cu o încredere înnăscută în capacitatea lui de judecată.

Despre el am descoperit că iubește cinematograful și că a fost de nenumărate ori la Paris. Împărtășim pasiunea pentru Truffaut, dar nu și aceea pentru orașul lui; când vine vorba de Ville Lumière, el preferă de departe Roma noastră. E un bărbat care călătorește mult, și pentru muncă, dar și din plăcere; are o grămadă de cunoștințe, dar puțini care pot fi considerați prieteni, și o educație rigidă, care îl împinge să se poarte mereu într-un mod foarte cerebral.

Are diplomă de facultate, ferice de el, și e indiscutabil mai cult decât mine; noroc că am avut prezența de spirit să-i citez o cugetare de-a lui Truffaut, tocmai eu, care nu reușeam să memorez treburile astea, cel puțin am compensat gafa pe care am făcut-o crezând că Hôtel de Ville e un hotel și nu primăria, cum de fapt mi-a explicat el; evident, vorbește franceza la fel de bine ca italiana, fiindcă școala primară a făcut-o la Geneva.

Nu am abordat subiectul situației sentimentale, dar cred că este necuplat, altfel presupun că n-am fi petrecut toată noaptea vorbind așa. Și, pentru prima oară, timp de mai multe ore consecutive, nu m-am gândit la Matteo: mi se pare un început excelent.

Am avut curajul să-mi susțin punctul de vedere în privința întâlnirii noastre, și am început un fel de joc, care până acum pare distractiv: vom provoca destinul, fără să facem schimb nici de adrese, nici de numere de telefon, să vedem dacă ne-am fi putut întâlni și fără Facebook. Știe că mă poate găsi la magazin, dar nu știe că în curând îl vom închide, nu mi s-a părut cazul să-i spun. Oricum, mi-a promis că va veni să mă vadă doar dacă i-o cer eu, pentru că, în definitiv, dacă n-ar fi fost Facebook-ul, nici nu și-ar fi amintit că magazinul aparținea familiei mele.

Mi-ar plăcea ca prima întâlnire să nu fie o banală consecință a prieteniei noastre pe internet. După ani de zile de fantezii, măcar atât poate să-mi îngăduie. Mărturisesc, totuși, că după noaptea asta am un chef nebun să mă găsesc cât mai repede față în față cu el.

Facebook-ul va fi, poate doar pentru puțin timp, limbul nostru. Și apoi va veni în sfârșit întâlnirea, cine știe unde, cine știe când, cum spunea nu mai țin minte ce cântec. Între timp însă, vreau ca acea zi să mă găsească în formă.

Pentru început, am aruncat din frigider toate alimentele grase, inclusiv iaurtul cu malț (când am citit pe cutiuță câte calorii conține, am avut un șoc). Apoi am hotărât că mă voi înscrie la sală cât mai curând posibil, ca să dau jos alea două kilograme în plus pe care le-am acumulat stând mereu locului în spatele tejghelei magazinului.

În jur de zece dimineața, când trec pragul acelei închisori, mama și mătușa se opresc din a servi clienții, pentru a rămâne țintuite să mă privească: pe nas am o pereche de ochelari închiși la culoare, iar în urechi port căștile iPodului, pentru a mă încărca așa cum se cuvine cu melodia *Ma che freddo fa* a lui Nada, cântec extrem de trist, dar care asupra mea are un efect înviorător, mai ales de când „băiatul care m-a dezamăgit" și care a „furat de pe chipul meu acel surâs care nu se va mai întoarce" acum nu mai reprezintă cel dintâi dintre gândurile mele: nu am

aruncat nicio privire spre „Lumea animalelor", ca să văd dacă îl găsesc înăuntru. Poate că dragostea se întoarce, „pentru o inimă de fată", asta și pentru că „ce este viața fără iubire?". Ai dreptate, Nada, „e doar un arbore care nu mai are frunze".[1]

— Solidea, mă ia mama la rost, fă să dispară iPodul ăla, știi că nu-mi place să-l văd aici, dar eu mă fac că n-am auzit-o și fug jos, la masa de calcule, ca să mă conectez din nou la PC.

Îl găsesc pe chat.

„Fără tine mă plictisesc", îi scriu.

Îmi trimite o față zâmbitoare. „Nu credeam vreodată să sfârșesc așa", îmi scrie.

„Așa cum?"

„Să petrec atâta timp pe Facebook."

„Poți să te deconectezi oricând."

„E cam greu, când știu că de cealaltă parte ești tu."

Simt că o să-mi pierd iar capul după el.

Vreau să văd o imagine de-a lui Edoardo Magni care să nu fie printre puținele din profilul său și pe care deja le știu pe de rost: „De ce nu încarci alte poze?"

„Mai degrabă ți le trimit prin mesaj, nu suport să mă expun în vitrină."

Mama și mătușa mă cheamă la datorie. Cu părere de rău, trebuie să-l las și să fug sus să dau o mână de ajutor.

De când suntem în pragul închiderii, magazinul ne face necazuri. Ne ascunde lucruri, cutiile ajung în magazie și dispar din senin, nu se mai găsesc. Tensiunea se simte în aer, e atât de intensă, încât ai putea s-o tai cu cuțitul. Clienții încă nu știu nimic, dar au ochiul vigilent, cercetător, iar asta, fără îndoială, ne face munca mai grea.

Din senin, în magazin intră bunica (tocmai ce vorbeam despre ochi vigilenți și cercetători), merge cu bastonul, fără cadru, și prezența ei ne lasă pe puțin cu gura căscată.

Nu e morocănoasă ca de obicei, se uită în jurul ei cu o expresie dezolată și pierdută, care te face să vrei s-o iei în brațe.

---

[1] Versuri din melodia citată mai sus.

Mama trimite imediat la plimbare un client, pentru ca după aceea să agațe afișul afară și să închidă ușa cu cheia, de mai multe ori. Odată rămase singure, numai noi patru, bunica se lasă moale pe un scaun și izbucnește în plâns.

Iată-l, primul semn al acelei dureri pe care o așteptam. Ca un ac care intră tăcut în piept.

— I-ați spus? întreb cu voce joasă.

— Aseară, îmi răspunde mătușa.

Mama se duce în baie să-i umple un pahar cu apă. Eu îngenunchez lângă ea, îi iau mâinile și i le sărut. Au miros de portocale, trebuie că a cumpărat câteva de la piață.

O aud pe mătușa, care șoptește în spatele meu, adresându-i-se mamei:

— Nu trebuia s-o lăsăm singură în dimineața asta, vezi în ce stare e?

Bunica se uită la mine.

— Fetița mea, dragul tău bunic încă trăiește aici, îmi spune, trăgându-și suflarea și strângându-și șalul la piept. Of, Isuse, cum e posibil să nu vă dați seama?

Apoi privirea începe să îi rătăcească prin încăpere, printre hârtii și rafturi, pentru a se umple de amintiri.

— Când erai mică, te cățărai până acolo sus, în vârful scării, și țipai că nu vrei să te mai dai jos, eh, pentru că-mi spuneai că acolo te simți în siguranță, îmi povestește bunica, fără să mă privească. Câte palme îți mai dădeam la fund, erai mereu în picioarele mele, nebună ce ești, mă făceai să-mi pierd răbdarea.

Încă mai simt acul din pieptul meu, își face loc să intre și mai adânc și se dizolvă într-o durere care se propagă lent, prin tot corpul. Văd magazinul în ochii bunicii, cum era acum mulți ani, cum l-a pus pe picioare străbunicul meu, și se mai vede povestea de dragoste cu *bunicul care nu mai e* și infinita recunoștință pentru bucuriile dăruite, nu mai puțin decât pentru cele oferite, dar, mai mult decât orice, se vede amărăciunea de a ști că acest loc, cu toată hârtia lui, nu va supraviețui vieții noastre și nu va rămâne pe acest pământ cu aceeași firmă cu alb și albastru desenată de bunicul meu, ca martoră a micilor noastre existențe. Acum văd toate astea în ochii bunicii, și sosește și durerea, mai

întâi doar imaginată, apoi ca o înțepătură ascuțită și veninoasă, și nu știu pentru cât timp îmi va rămâne înfiptă în inimă.

Din fericire, găsesc sprijin la gândul că poate am găsit dragostea și că voi trece și de acest moment, găsind puterea undeva înăuntrul meu, poate în cărțile pe care le voi citi, în filmele în fața cărora nu voi mai adormi de oboseală și în senzația de libertate care – sunt sigură – va învinge.

Copiii apar la vitrină. Mama își face curaj și se duce să le deschidă ușa.

— Ce face bunica aici la magazin? întreabă Clotilde, și toți trei sunt tulburați de faptul că își șterge lacrimile cu un șervețel.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic grav, n-a murit nimeni, îi liniștește mătușa mea, mai degrabă expeditiv.

— Dar trebuie să vorbim, continuă mama, pe un ton grav. Luca, te rog, închide ușa cu cheia.

Luca se conformează, fără obișnuitele strâmbături de intoleranță care îi caracterizează viața de mic huligan zbuciumat. Apoi, toți trei își dau jos ghiozdanul din spate și ne privesc, așteptând lămuriri.

— Din păcate, școala voastră își va închide în curând porțile, începe mama, fără prea multe ocolișuri.

Federica pare să scoată un suspin de ușurare:

— Dar asta o știam deja de ceva timp, răspunde.

Mama și mătușa își aruncă o privire surprinsă.

— Atunci, ceea ce nu ați intuit, spune mătușa mea, este că fără școală magazinul nostru nu va putea supraviețui.

În ochii lor, aceeași dezorientare pe care o aveam și eu acum câteva zile, când mi-au spus, dar, fără îndoială, cu o fărâmă de durere în plus, poate și senzația că terenul le scârțâie sub picioare pentru prima oară de când au venit pe lume.

După ce ne explică în linii mari care sunt planurile de închidere, mama și mătușa se scuză că nu vor putea fi acasă la prânz, având în vedere că trebuie să pună la punct multe chestiuni birocratice și nu pot pierde timpul. Curând, în vitrină vor fi afișate indicațiile despre stadiul de lichidare a magazinului: atunci

clienții vor ști cum stau lucrurile de fapt și, dacă vor dori, vor putea profita de reduceri.

Pe copii îi însoțesc eu acasă, ca în ziua precedentă. De data asta, o iau în mașină și pe bunica.

Pe drum ne cuprinde o senzație tragică, pe care nici măcar gingășia vocii Gabriellei Ferri, care cântă *Remedios*, nu reușește să o aplaneze.

Federica se uită la strada care se desfășoară dincolo de fereastră cu o față suferindă și melancolică ce nu i se potrivește deloc. Mă uimește atâta sensibilitate într-un suflet rebel și nepăsător ca al ei. Dar apoi se întoarce și îmi șoptește:

— Diseară mă acoperi? Spun că vin să dorm la tine.

Și atunci înțeleg că nu e vorba de sensibilitate, ci de o iubire care abia s-a înfiripat și n-are timp decât pentru sine. Are noroc că bunica tocmai a ațipit, pentru că, deși e surdă, anumite lucruri nu-i scapă niciodată. În orice caz, îi dau resemnată aprobarea, dar o oblig să-mi promită că mâine va învăța toată ziua; nu vreau să ajungă ca mine. Cu atât mai mult acum, când fără magazin ne va fi greu tuturor să ne găsim un loc în lume.

Când ajungem acasă, menajera a pregătit deja prânzul, dar bunica e prea obosită ca să poată mânca, vrea s-o ajut să se întindă puțin în pat. Adevărul e că niciunuia dintre noi nu prea îi e foame: Federica începe să sporovăiască la telefon, Clotilde își deschide o carte, fiindcă spune că trebuie să învețe, iar Luca pornește Playstation-ul ca să se joace un joc video în care câștigi puncte împușcând de aproape mulțimea inocentă.

Puterile bunicii au lăsat-o într-atât de mult, încât se lasă complet ghidată de brațele mele, fără obișnuita pudoare. O întind pe pat, îi aranjez perna și îi scot încălțămintea. Îmi cere să-i dau rozariul, vrea să-l țină între degete.

— Scumpa bunicii, îmi zice, fă-mi o favoare, dă-mi și caseta de bijuterii. O vreau aici, pe noptieră; așa, când mă trezesc, nu trebuie să mă ridic s-o iau.

Înăuntru sunt scrisorile *bunicului care nu mai e*. Acum, că a închis ochii, aș putea să profit să arunc o privire, dar expresia angelică și în același timp suferindă a bunicii îmi dă mustrări de conștiință. Cu o palmă aproape întinsă și răsturnată pe saltea,

pare că ține pe cineva de mână, poate chiar pe *bunicul care nu mai e*, care în acest moment îi doarme alături.

Azi chiar nu mă simt în stare să mă întorc la magazin. Am chef să mă avânt pe Facebook ca să mai stau cu el pe chat. Legătura asta e mai rea decât un drog.

Odată ajunsă acasă, îmi vine ideea să fac un filmuleț cu web-cam-ul și să i-l atașez la mesaj, așa o să poată vedea ceea ce până acum doar i-am descris.

„După cum vezi, iată-mă aici, iar asta e casa mea", încep după câteva tentative nereușite. „Da, e adevărat, cum poți constata, sunt obsedată de Paris, fără să-l fi văzut vreodată. Nu lua în seamă cada aia din salon, în baie nu avea loc și, în plus, eu sunt înnebunită după atmosfera retro..."

După câteva minute, îmi răspunde și el cu un videomesaj. E la birou, dar îmi promite că diseară, când se întoarce, o să-mi mai trimită unul de-acasă, așa o să am posibilitatea să-i cunosc mai bine viața.

În filmuleț e și mai frumos decât în poze. Iar vocea nu i s-a schimbat prea mult, a obținut acel strop de asprime în plus care nu strică și care cu siguranță îl face mai matur. Mă întreb unde e buba. Pentru că întotdeauna există o bubă pe undeva.

„În încăperea asta, odată lucra tatăl meu. Acum lucrează... da, mă rog, să zicem că lucrează în cel care era biroul bunicului meu", îmi povestește, lăsându-mă să intuiesc, din tonul vocii, că ceva nu merge cum trebuie în relația dintre ei. „Aceasta, înainte să te întâlnesc", continuă glumeț, „era o firmă care se transmitea din generație în generație, și care acum riscă să dea faliment din cauza Facebook-ului și a unei fetițe capricioase și visătoare care a decis să mă facă să-mi petrec majoritatea timpului aici..."

„Crezi că este o pierdere de timp?" îi scriu pe chat.

„Adevărul e că acum mi se pare că n-aș putea să mă mai lipsesc de conversațiile astea."

Iar mie mi se pare un vis: Edoardo Magni, care mă umple de toate aceste atenții. Oameni buni, vorbesc de Edoardo Magni: la școală nu avea doar ochii mei ațintiți asupra lui, ci și pe cei ai majorității fetelor. Să zicem că ai mei erau aceia care trezeau

cel mai mult curiozitatea: din moment ce eram doar o ștrumfă cu codițe, care la opt ani credea că știe deja tot despre iubire și despre viață.

La un moment dat, David intră în casă cu Schopenhauer sub braț, având o față beată și nefericită. Sunt obligată să-l salut în grabă pe Edoardo, dându-i întâlnire pe Facebook după cină.

David e cu siguranță mai puțin energic decât de obicei. Lui Schopenhauer, în schimb, nu-i vine să creadă că pune din nou piciorul în casă după nu știu câte ore de mers, a început până și să o umple de sărutări pe Matita mea.

— Ce s-a întâmplat?

Pe cât se pare, de data asta David s-a gândit bine să-l trimită pe Schopenhauer în recunoaștere acasă la Rodrigo. Chiar așa, i-a pus un stick USB la zgardă și l-a lăsat în fața ușii de la apartament, după ce a apăsat pe sonerie. Și ghici ce era la zgarda lui Schopenhauer? Melodia din *Moulin Rouge*, normal. Ce-i cu omul ăsta, e recidivist?

— Ți-am spus, insistă David, dacă mă vrea, trebuie să mă accepte cu toate obsesiile mele!

— Și ți se pare modul potrivit de a cere iertare? Amintindu-i că ești nebun după un actor hollywoodian și că, dacă te vrea, trebuie să accepte asta neapărat?

— Dar eu nu trebuie să fiu iertat pentru nimic! Încerc numai să fac în așa fel încât să fiu primit din nou în casă!

Și crede că a insista pe motivele care l-au determinat pe Rodrigo să-l dea afară este cea mai bună tactică. Mă rog. Și, ca și cum n-ar fi de ajuns, de data asta s-a mai folosit și de șoarecele ăla oribil. Dacă chiar căuta o găselniță de efect, putea să folosească niște afișe pe care să scrie câteva confesiuni romantice, ca în filmul ăla cu Hugh Grant, cum se numea? A, da, *Love Actually*.

— Iar începi cu filmele astea? îmi pufnește în față. Plictiseala nu-ți zice nimic?

Nu mă mai pronunț asupra subiectului, mă limitez să observ boticul numai ochi al lui Schopenhauer, gândindu-mă că, în acest punct, era mai bună mișcarea cu tarta sărată.

David deschide frigiderul și țipă: „Oroare!" Apoi se întoarce spre mine cu ochii căscați și mă întreabă:

— Ce s-a întâmplat cu ceea ce, pe această planetă, ființele umane folosesc pentru a se hrăni și care în mod normal se numește mâncare? Știi despre ce vorbesc?

— Am hotărât să mă pun la dietă ca să mă pregătesc pentru fatidica zi a întâlnirii.

David își încrețește buzele.

— Am ratat ceva?

— În afară de o noapte întreagă petrecută pe chat și o lungă serie de declarații pe care nu mai stau să ți le povestesc acum, aș spune că n-ai pierdut nimic.

Într-o clipă începe să țipe, sărind prin tot salonul.

— Ești nebună? Vreau toate detaliile!

Ca să nu mă lungesc prea mult, îi povestesc lucrurile cele mai importante și îi arăt filmulețul de la birou.

Îi curg balele:

— Mă faci să vreau să te invit la cină, îmi spune ironic, subțiindu-și buzele într-o grimasă de invidie pură. La ultima cină, însă. Apoi să-ți dau un sărut și să te văd târându-te pe o colină, cu o cruce în spate.

— Ce drăguț. Ai chef de citate culte?

— Am chef să găsesc unul leit, vorba lui William Scuturăpere.

Colac peste pupăză, îi spun că diseară intenționez să-i propun o întâlnire la cinema. Îi explic jocul destinului și îi scriu un mesaj lui Edoardo. Bineînțeles filmul ales este cea mai așteptată comedie romantică a sezonului.

David mă măsoară cu ochii mijiți.

— Ești proastă? Adică, ce-i cu absurditatea asta cu destinul și întâlnirea perfectă, scumpo? Trebuie să vă duceți la același film, dar fără să vă spuneți la care cinematograf, sperând că vă veți întâlni? Ce-ai fumat, oregano? Nu vreau să vorbesc ca Federica, dar îmi explici când ai de gând să-i faci o binecuvântată felație, ca să încheiem povestea?

De data asta, eu sunt cea care își tapează părul cu foenul și abia dacă-l ascult, și tot eu sunt cea care îi spune:

— Nu mă aștepta treaz, scumpule! Nu mă duc la un „fachi nu știu cum", cum faci tu mereu, dar simt că poate îl voi întâlni pe bărbatul vieții mele!

David, ca un invidios ce e, se uită cum ies din cameră, cu o jumătate de zâmbet forțat. Îl ține pe Schopenhauer în brațe și îi răsucește o ureche în jurul unui deget.

— Ce târfă ești.

— Și tu, o babă desfrânată!

— Nu știi nici măcar un cuvânt în engleză, iar el e un important om de afaceri. Nu-l meriți, scumpo.

— L-am urmărit aproape douăzeci de ani, eu cred că-l merit, îi zâmbesc lui David, apoi îi fac „ciao, ciao" cu mânuța și trag ușa după mine.

EDOARDO

A trecut mai mult de o săptămână de când eu și Solidea vorbim pe chat în fiecare zi. Am încercat și să ne întâlnim la cinema, cum a propus ea, dar destinul nu ne-a fost favorabil. Pentru prima oară în viață, m-am trezit singur într-o sală de cinema, uitându-mă la o comedie romantică. Fata asta face colecție de recorduri în ce mă privește.

Am văzut-o în filmulețe video, de mai multe ori. Ne-am primit până și în casele noastre, tot prin computer. Mai întâi pe Facebook, iar acum ne-am transferat pe Skype. Pe cât se pare, acest limb este creat în cercuri: vor reuși eroii noștri să ajungă în final în paradis?

Zilele astea, Claudia m-a sunat des din Saint Tropez, iar eu i-am spus că vreau să-i vorbesc. La telefon e dulce, îngăduitoare, cred că și-a făcut o idee vagă despre ce urmează să-i spun. Se întoarce săptămâna viitoare, dar îmi repetă că, dacă ar fi depins de ea, nici n-ar fi plecat, spune că e cel mai nepotrivit moment ca să ne îndepărtăm. Și nu pot s-o contrazic.

Tot urmărindu-mă pe internet, Solidea a obținut un alt record: este prima persoană la care mă gândesc dimineața, când deschid ochii. Pofta ei de viață e contagioasă. Îmi place perspectiva ei asupra lumii, zborurile pindarice ale căpșorului ei, care te trag după ele; dar, mai mult decât orice, îmi place sinceritatea care transpare din zâmbetul ei. Trebuie să recunosc că fetița din liceu a devenit o fată formidabilă.

Sunt pe picior de plecare, trebuie să mă duc în Toscana să vizitez șantierul hotelului Château Relais pe care îl construim. Îi scriu că mi-ar fi plăcut s-o iau cu mine. Și pentru prima oară ezită, îmi mărturisește că nu știe cât timp mai rezistă tentației de a-mi da o întâlnire adevărată.

Între timp vrea să-i descriu minunățiile Toscanei și povestea proiectului nostru.

„N-ai fost niciodată la Florența?"

Doar o singură dată, îmi zice, cu băiatul de care a fost îndrăgostită timp de nouă ani. Îmi povestește de el: are un nume și un prenume, dar ea îl numește pur și simplu „nerușinatul", pentru că a părăsit-o pentru alta, fără prea multe scuze, doar cu un „îmi pare rău" bolborosit când era beat. Tipa în chestiune e numită „tapata" și, conform spuselor ei, îi face nefericiți pe toți câinii din cartier, fiindcă nu face decât să cumpere pui din magazinul nerușinatului, pentru ca apoi să-i oblige să trăiască asemenea unor jucării de pluș.

Se pare că încă nu și-a revenit total din povestea asta, și că prezența magazinului de animale al nerușinatului, chiar în fața papetăriei-librăriei ei, încă o face să sufere mult.

„...sufăr pentru cățeluși", minimalizează Solidea, „mai mult decât pentru el."

Acel „mai mult decât pentru el" mă rănește. Dar pot fi gelos pe o fată cu care schimb mesaje de zece zile? Dacă n-ar fi vorba de fetița din liceu, n-ar fi fost plauzibil.

Îi povestesc de proiect: e vorba despre o magnifică vilă toscană din secolul al XVI-lea, care aparținea unuia dintre ținuturile vinicole ale grupului. Mi-a venit ideea să o transform într-un Château Relais de nivel înalt, unde vor fi vândute vinurile firmei. Peisajul dimprejur e încântător, se găsește pe unul din versanții care din Valiano di Montepulciano coboară domol spre Val di Chiana și spre lacul Trasimeno și, evident, este înconjurată de podgorii.

„Mi-ar fi plăcut s-o vizitez. Și în ce stadiu sunt lucrările?"

Iată punctul dureros. „Din păcate, suntem în întârziere și ne costă mai mult decât am prevăzut inițial. Mama e ocupată cu shoppingul, iar tata dispare tot timpul: dacă măcar m-aș putea baza pe familia mea, poate că s-ar ușura povara pe care o duc în spate."

Este pentru prima oară când vorbesc despre asta cu cineva.

„Uneori, e mai bine ca familia să nu fie implicată în preocupările noastre", îmi spune. „Anumite așteptări cântăresc mai mult decât indiferența."

Îmi povestește că nici ea nu trece printr-o perioadă prea fericită, papetăria-librărie se află în pragul închiderii și durerea pe care o citește în privirea familiei e mai greu de îndurat decât orice datorie.

Până acum ceva timp, magazinul părea o închisoare, ajunsese chiar să-l urască. Avea senzația că clienții îi fură timpul și, în plus, ori de câte ori își ridica privirea dincolo de vitrină, trebuia să dea piept cu eșecul unei iubiri. Astăzi, cel mai mare eșec este că a înțeles prea târziu că acel magazin era viitorul lor și că, pe acea hârtie, pe care ea credea c-o detestă, erau de fapt scrise toate speranțele lor.

Fluturașul meu pare să-și fi pierdut inconfundabila bună dispoziție, dar gândurile astea atât de profunde o fac să fie specială. Îmi mărturisește că încă nu s-a dat bătută, are în minte o idee care ar putea salva magazinul de la închidere, și e ca și cum viața i-ar fi oferit posibilitatea unei revanșe.

Și optimismul ei e contagios, iar în timp ce intru pe autostradă mă gândesc că, într-un fel, nici eu nu-mi pot permite să pierd din vedere puterea de a privi pe termen lung. Pe geam se succed imaginile unei regiuni variate: oi la păscut, câteva afișe publicitare, unele clădiri comerciale și două ferme împresurate de verde. Mâine mă așteaptă o zi grea pe șantier, plină de discuții și enervări, dar există un obiectiv la capătul tunelului: perspicacitatea ideii inițiale. Și nu trebuie să-l pierd din vedere, e singura modalitate de a scăpa teafăr.

SOLIDEA

Până acum n-am avut noroc. Destinul nu ne-a prilejuit încă o întâlnire. Între timp, au trecut cam zece zile, dar printre cele mai intense din câte îmi aduc aminte.

După chat, mesaje și trimiteri de poze și filmulețe de diferite feluri, am trecut la Skype, iar acum vorbim constant prin video call. Până una-alta, dorința de a ne vedea a crescut. Încă puțin și se revarsă.

Tocmai când iubirea îmi înveselește din nou zilele, situația la magazin se înrăutățește. Azi-dimineață mama m-a luat deoparte și mi-a cerut să mă întorc acasă. A fost mai rău decât un duș cu apă rece.

— Dacă închiriem apartamentul tău, sunt mai liniștită, mi-a explicat, sorbind o cafea din păhărelul de plastic de la cafetieră. Vreau să avem un venit în plus, și cu chiria casei din piața Mancini putem obține o sumă frumoasă. Anul ăsta fetele trebuie să se înscrie la facultate... mă așteaptă o grămadă de cheltuieli.

Mi-am imaginat cada mea din 1912, demontată pentru a face loc noilor locatari, și abia în momentul ăla am conștientizat importanța impactului pe care închiderea magazinului l-ar putea avea asupra vieții mele. Și libertatea? Timpul la dispoziție? De fapt, aici e vorba despre a face pași înapoi, nici măcar cu perspectiva de a-mi relua studiile.

— Te-ai gândit la ce serviciu ai putea să-ți găsești? mă întreabă mama, citind în ochii mei cea mai întunecată dintre mâhniri.

Am fugit să iau prânzul cu Bonelli, aveam nevoie să-i vorbesc. Acum înțeleg motivele dezaprobării manifestate la ultima noastră întâlnire.

— Cartierul e în doliu, îmi spune, după ce îi comandă chelnerului o salată de pui. Ideea de a pierde papetăria-librărie nu place nimănui.

— Ca să fiu sinceră, nici mie. Îmi duc mâinile la frunte și suspin. Aveți dreptate, domnule profesor, prezența lui Matteo de cealaltă parte a străzii m-a făcut să pierd din vedere viața mea. Cum am putut să cred ca închiderea magazinului va însemna o eliberare pentru toți?

Bonelli își strâmbă gura într-o grimasă de regret, apoi scoate din buzunar un plic. Mă privește cu aer solemn.

— Această scrisoare, îmi explică, a fost scrisă de doamna Marcella, dar e din partea tuturor clienților voștri, inclusiv a mea. După cum poți vedea, sunt toate semnăturile noastre aici.

— Vorbiți serios? mă încrunt eu.

— Nu vreau să ți-o citesc, pentru că aș vrea s-o citească mai întâi mama și mătușa ta, dar e adresată magazinului vostru.

— Și a scris-o doamna Marcella?

— Da, chiar morocănoasa aia de doamna Marcella, dragă Solidea, confirmă Bonelli, cu o umbră de amărăciune în zâmbet. Zice că, de când a văzut afișul de lichidare în vitrină, n-a făcut decât să plângă, fiindcă gândul că vă pierde o face să sufere mult. Pe cât se pare, sunteți unul dintre cele mai prețioase remedii ale sale împotriva singurătății.

Viața de la magazin mi se desfășoară în fața ochilor ca un film vechi: urările de Crăciun din partea clienților, ouăle primite de Paște, plăcutele noastre taifasuri; mama și mătușa care se tachinează reciproc, apropo de șarmul avocatului Di Pierro, bârfesc despre nebunia măcelarului sau artroza bătrânei garderobiere de la curățătoria de vizavi. În magazinul acela se află o lume întreagă, pe cale să dispară într-o lichidare cu totul prematură.

— Ideea dumneavoastră de a ne schimba magazinul într-o librărie nu era rea, recunosc, căutându-i sprijinul. Mama și mătușa sunt îngrijorate pentru viitor, au acționat din prudență, încă nu avem greutăți financiare. M-am gândit la ce mi-ați spus și, într-adevăr, în cartier nu există o librărie adevărată. A noastră are puține cărți și aproape toate didactice, iar dacă mă gândesc bine, lipsește și un loc de întâlnire și de lectură...

Un zâmbet entuziast luminează chipul lui Bonelli.

— Îmi face plăcere, dragă Solidea, să te aud vorbind astfel, îmi zice.

— Dumneavoastră, domnule profesor, aveți multe cunoștințe în lumea literară, continui, am putea organiza lecturi și transforma într-un fel de salon spațiul central al magazinului, acolo unde acum se găsesc toate fleacurile alea de papetărie de categoria a patra,. Acasă am canapeaua aia veche, cea care amintește de serialul *Friends*... cu puțin efort, „librăria" noastră ar putea deveni și un loc de întâlniri culturale, ce părere aveți?

Profesorul Bonelli pare să fi recuperat un pic de încredere și respect în privința mea: îmi strânge o mână, ca pentru a-mi da curaj, și îmi spune că este cu adevărat mândru de mine și că la asta se aștepta de la Solidea pe care o cunoaște el. E gata să mă susțină și în a le convinge pe mama și pe mătușa, dacă va fi nevoie. Apoi îmi strecoară în mână scrisoarea și îmi zice:

— Dă-le-o s-o citească deocamdată. Vor înțelege că nu sunt singure în această problemă. Cartierul e alături de voi.

Așa cum eu și domnul profesor am sperat, citind cuvintele doamnei Marcella, mama și mătușa nu pot decât să se emoționeze, astfel că în fața propunerii de a ne transforma într-o librărie, se arată de-a dreptul încrezătoare. Trebuie să le fac să digere ideea, desigur, va fi nevoie de câteva zile, dar sunt sigură că, dacă ne suflecăm mânecile, putem să reușim.

Fug la masa de calcule, am nevoie să vorbesc cu Edoardo.

E pe picior de plecare în Toscana. Trebuie să plece cu serviciul, parcă am înțeles că ar construi acolo un fel de hotel.

Am fost și eu o dată prin părțile alea, împreună cu nerușinatul. Când Edoardo mă întreabă de el, îi spun toată povestea, inclusiv pozele din călătoria în Peru publicate pe Facebook. Cu Edoardo, devin un râu umflat, nu există secrete. Și în privința magazinului la fel, e bine să știe tot. Dacă e adevărat că îi plac, trebuie să accepte și bune, și rele.

Când mă întorc acasă, dau peste David care dansează pe melodia *Womanizer*, difuzată la MTV. Într-o palmă îl ține pe Schopenhauer și îl folosește pe post de microfon. Nu cumva să-l facă să vomite din nou.

Imediat cum mă vede, se repede la calculator cu intenția de a-l monopoliza, plângându-se de faptul că, de când eu și Edoardo

am început soiul ăsta de relație cibernetică extrem de plictisitoare, viața lui socială de pe internet e afectată.

— ...Nu era de ajuns atmosfera mieroasă din apartamentul ăsta, care împroașcă sărutări și dantele franțuzești peste tot, acum vă afișați și zâmbetele patetice în fața camerei!

Sunt mărinimoasă și îndrăgostită, așadar îi îngădui câteva minute de frecat menta în plus, timp în care se apucă să fondeze un fan club dedicat lui Miss Piggy, din Muppets Show. Motivul?

— Adu-ți aminte, îmi zice, există o Miss Piggy în fiecare dintre noi.

Și de data asta mă dau bătută și las posterității dificila sarcină de a-l judeca. După care mă apuc să-i povestesc ultimele noutăți de la magazin.

— Mă înșel sau abia așteptai să te eliberezi de mormântul ăla? mă întreabă, distras de la Miss Piggy a lui.

Când îi explic că alternativa e să las apartamentul pentru a mă duce să locuiesc din nou cu mama și bunica, începe să se îngrijoreze cu adevărat și mă întreabă dacă poate să facă ceva să mă ajute. Observ că ți-am atras în sfârșit atenția, egoist ce ești...

Profit de ocazie ca să-l deposedez de laptop și să preiau comanda tastaturii.

Primul lucru pe care-l văd când intru pe Facebook este că Sara Carelli a avut curajul să-mi dea tag într-o inadmisibilă poză din clasele primare. Am zis eu că nu vreau să am secrete față de Edoardo, dar există o limită pentru orice.

Însă, din câte se pare, în realitate el este cel care are secrete.

Și Edoardo a fost taguit în câteva poze de familie, probabil un prânz festiv sau ceva de genul ăsta. O recunosc pe mama lui, trufașa doamnă Magni, rămasă practic identică față de cum era acum cincisprezece ani, iar lângă ea se află Edoardo, care într-o poză se sărută pe buze cu o fată extrem de frumoasă. Și fata în chestiune, o anume Claudia Lucidi, este și proprietara albumului, al cărui titlu este „Iubitul meu". Apar și unele comentarii: prieteni care întreabă „Pe când nunta?", alții care o felicită pentru intrarea oficială în familie, care a avut loc, se pare, cu foarte puține zile înainte.

Cred că am devenit palidă. David riscă un comentariu idiot.

— Vezi, scumpo, ce se întâmplă dacă faci pe romantica și o lungești prea mult cu prima întâlnire?

Apoi își dă seama că nu e cazul să glumească pe tema asta. Mi-am pierdut, într-o clipă, toate forțele. Mă pune să mă întind pe canapea, îmi ridică picioarele în aer, apoi se duce să ia un pahar cu apă și zahăr.

„Are prietenă", îmi tot repet.

— Cum de am fost atât de proastă?

— A, nu, scumpo, nu-mi place să te-aud vorbind așa! mă ceartă David, după ce le-a chemat pe Clotilde și Federica să ni se alăture.

Și eu, care credeam că e pe cale să se nască una dintre cele mai frumoase povești de dragoste din toate timpurile. Când colo, are prietenă, iar pozele alea nu lasă loc de interpretări.

Mă apropii de computer, am nevoie sa vorbesc cu el, vreau o explicație.

Nimic de făcut, nu este *online*. Mi-a spus dinainte că în Toscana îi va fi greu să se conecteze. Sau poate e doar o scuză, pentru că n-ar ști ce să-mi spună.

După câteva minute sosesc Federica și Clotilde. Se aruncă asupra Facebook-ului pentru a vedea proba delictului. Și imediat se apucă s-o analizeze, ba chiar cu o anumită meticulozitate, de parcă am fi în *CSI*.

Trăgând linie, ne convingem că a fost vag, poate un pic ticălos, dar, dacă nu-l chemăm să depună mărturie, nu putem fi sigure de vinovăția lui.

Apoi atenția lui David este captată de un reality-show, Federica începe să vorbească la telefon cu obișnuitul Andrea, cu care continuă să repete că și-o trage de milioane, dar că nu e vorba de dragoste, iar sora mea mă mângâie pe spate în timp ce eu, în fața calculatorului, aștept ca Edoardo să dea un semn pe Facebook.

La un moment dat renunț și las tastatura în mâinile Clotildei. În timp ce își verifică e-mailurile, rămân cu bărbia sprijinită pe umărul ei. Fața mea e foarte elocventă: mi s-au spulberat toate visele.

Dar nu se trăiește numai din vise, David are dreptate. Și îmi amintește și că, la urma urmei, viața a fost blândă cu mine: e adevărat că am suferit din dragoste pentru Matteo, dar sunt per-

soane care primesc șuturi în fund zi de zi. Și dacă se duce naibii o poveste de pe chat aflată abia la început, nu e sfârșitul lumii, cu siguranță. Tare aș vrea să pot fi de acord cu el.

La un moment dat, ceva de pe pagina Clotildei îmi captează atenția.

E vorba despre o inimioară roz, e chiar acolo, printre noutățile despre prietenii surorii mele, și lângă inimioară este numele lui Matteo, scris cu litere mari. Se pare că a trecut de la statutul de „cuplat" la statutul de „singur".

Ce glumă-i asta?

Copiii se reped din nou la calculator. Aceiași vulturi dintotdeauna.

E chiar așa, profilul lui Matteo nu minte. El nu se află printre contactele mele, așadar, dacă nu era Clotilde, n-aveam cum să aflu: tapata a fost părăsită. Moartă, terminată, kaput. Ba chiar un vechi prieten de-al nostru i-a scris lui Matteo pe perete „Solidea forever!".

Isuse, nu-mi vine să cred că se întâmplă de-adevăratelea.

Acum, că mă gândesc, e ceva timp de când n-o mai văd la magazin. De fapt, ca să fiu sinceră, e ceva timp de când magazinul ăla nu mai face parte din gândurile mele.

Contrar așteptărilor tuturor, prima mea grijă nu îl privește pe Matteo, și nici viitorul nostru împreună, ci pe cei doi bieți câini abandonați pe marginea străzii.

— Dar cine ți-a spus că au fost abandonați?

— Dacă n-au fost abandonați, îi așteaptă un viitor cu desăvârșire trist. Matteo a fost nechibzuit când a vândut doi cățeluși unei tipe de genul ăla. Nu va fi în stare să se ocupe de ei de una singură... etica muncii înainte de toate.

— Erai la fel de insuportabilă și când erați împreună? mă întreabă Federica, dând ochii peste cap.

David, în schimb, îmi rezervă o față perplexă.

— Ai spune că o iei razna, scumpo. În loc să te gândești la o modalitate de a-l recuceri, îți faci griji pentru doi câini pe care abia îi cunoști!

Da, îmi face griji pentru câini, fiindcă am putut constata că au mai multă inimă decât mulți oameni, dar acum, că privesc cu mai multă atenție pozele lui Matteo de pe profilul lui, fața aia

care cere palme și care altădată mă trimitea la spitalul de nebuni, îmi dau seama că sunt preocupată mai ales pentru el. Nu-mi place să-l știu trist. De când ne-am despărțit, oricât de mult am pătimit, nu i-am dorit niciodată să sufere. Dacă suferă el, sufăr și eu. Întotdeauna a fost așa.

Gândul că e din nou liber nu mă lasă indiferentă. Să zicem însă că mă deranjează mai mult sărutul pe care Edoardo i-l dă presupusei iubite. Uneori, dragostea e ca alba-neagra, ajungi să te convingi că se află în locul greșit. Cu alte cuvinte, te păcălește întotdeauna.

Înainte să mă duc la culcare, îi scriu un mesaj lui Edoardo. Două pagini de mesaj, mai precis.

Matita se lamentează, fiindcă vrea să sting lumina. Ca să vedeți ce figură e! Să încerc s-o pun să doarmă în culcușul ei ar fi acum pură fantezie. Mulțumită șoarecelui de Schopenhauer, acum am o nevastă foarte păroasă care-mi doarme alături și se lamentează încontinuu: pur și simplu nu poate adoarmi cu lumina aprinsă.

Din păcate pentru ea, eu continui să scriu. Am atâtea lucruri să-i spun lui Edoardo și, ca de obicei, nu vreau să las nimic deoparte. Acel sărut a fost dureros, m-a făcut să cad pe gânduri.

Printre un gând și altul, un rând și alt rând, se ivește fața lui Matteo: singur cuc, sub firma „Lumea animalelor", de cealaltă parte a străzii, în sfârșit liber să ia drumul înapoi. În fantezia mea, sunt pe cale să cobor de pe trotuar ca să mă duc în întâmpinarea lui, dar într-o clipă mintea mi se întoarce la Edoardo și la încântătorului lui zâmbet. Aș vrea să-l pot strânge în brațe, dar sărutul acela încă îmi plutește în cap, și un fior de gelozie îmi traversează șira spinării.

O țin în pendularea asta până când mi se închid ochii și mă hotărăsc să mă abandonez somnului, sperând să găsesc măcar acolo un pic de pace. Așa e mereu în viață: necazurile și iubirile vin toate odată.

EDOARDO

Zilele petrecute pe șantier sunt grele și complicate, îți lasă mereu senzația lucrului neterminat. Muncitorii încheie lucrul devreme, în jurul lor totul este încă bucăți, dar cu mintea sunt deja departe de proiectele tale, abia așteaptă să se întoarcă acasă ca să-și spele de pe ei sudoarea muncii. Și eu, la sfârșitul unui sejur dificil în Toscana, mă urc în mașină, încercând să-mi alung din cap socotelile care nu se potrivesc.

Încă n-am reușit să mă conectez la internet: furat de stresul și discuțiile cu furnizorii, am uitat să-mi pun la încărcat Blackberry-ul și nu am mai vorbit cu Solidea de ieri după-amiază. Abia aștept să mă întorc acasă, ca să vorbesc puțin cu ea.

La întoarcere, Roma mă întâmpină cu traficul de după-amiază. Mă hotărăsc să trec pe la birou ca să pun la punct unele hârtii. Când sunt pe cale să cotesc în direcția garajului, îl văd: tatăl meu invită o femeie de culoare să-i urce în mașină.

La început presupun că este vorba de o femeie de serviciu, una care a venit la interviu și el îi face favoarea de a o duce cu mașina, dar apoi ochii mi se opresc la taiorul elegant pe care îl poartă, la zâmbetul tatălui meu, la felul furiș în care se uită în jurul său înainte de a o ajunge din urmă, și îmi dau seama că cei doi au o relație. Confirmată, de altfel, de brațele ei, care, odată ajunși la adăpost în spatele geamului fumuriu al mașinii, i se aruncă în jurul gâtului.

E tatăl meu. Prin părul lui alb se mișcă lasciv două mâini lungi, negre, cu unghiile roșii. E tatăl meu, în compania altei femei.

Nu pot decât s-o țin înainte și să-i depășesc. Mă simt murdar, doar pentru faptul că i-am surprins, atât de clandestini și de necinstiți. Atât de rupți de restul lumii.

Scena îmi rămâne imprimată în creier și când trec pragul blocului meu și portarul îmi bolborosește ceva apropo de un rând de chei. El îmi vorbește, dar eu am încă în minte părul alb al tatălui meu, printre degetele acelei femei. Abia când deschid ușa casei înțeleg ce încerca să-mi spună.

Figura Claudiei îmi apare în fața ochilor.

— Surpriză!

SOLIDEA

Așteptând să primesc un răspuns de la Edoardo la mesajul pe care i l-am trimis, descopăr că familia mea a acceptat bucuroasă ideea profesorului Bonelli, și e gata să se pună în joc pentru ultima oară. Dar așteaptă de la mine toată dăruirea posibilă, pentru ca inițiativa întâlnirilor săptămânale de lectură să se transforme cât mai repede într-o realitate concretă. Nu pot să-mi ascund agitația, mi-e teamă că nu voi fi la înălțimea sarcinii. Din fericire, Bonelli a decis să rămână alături de mine. În privința aceasta, punem la punct o strategie.

Pentru început, am hotărât să scoatem de la naftalină o tradiție inaugurată acum mulți ani de bunicul meu: de fiecare dată când urma să comercializeze produse noi, scotea toată familia la prânz în oraș. Spunea că noutățile trebuie sărbătorite întotdeauna, că este un fel ca oricare altul de a le stimula să se transforme în afaceri excelente.

De data asta, familiei i se adaugă și David, având în vedere că pare să se fi stabilit în apartamentul meu. I-am dat sarcina de a alege restaurantul, iar el a optat pentru un restaurant japonez care abia s-a deschis. Chestia e că propietarul e un prieten de-al lui Rodrigo, iar el speră mult să-l întâlnească acolo. La urma urmei, sper și eu, nu se știe niciodată dacă Rodrigo, văzându-l, se hotărăște să-l reprimească în casă împreună cu șoarecele ăla de Schopenhauer.

Imediat cum ajung în spatele tejghelei de la magazin, să reordonez idei și strategii, îmi vine spontan să-mi ridic privirea dincolo de vitrină, ca să văd dacă se află cineva în magazinul lui Matteo.

Astăzi, în mod ciudat, e închis. Afară scrie „Închis pentru doliu", dar niciodată nu e vorba de un doliu adevărat, de obicei e doar o scuză. În orice caz, trebuie să fi avut un motiv înte-

meiat să nu deschidă. Oricât de iresponsabil ar fi, n-ar închide niciodată magazinul fără un motiv plauzibil. În realitate, mi-l imaginez cu creierul în doliu, asta da: tapata trebuie că i-a făcut vreo glumă proastă.

Prima zi de muncă, având în perspectivă lansarea inițiativei mele, nu e cu siguranță de bun augur: sunt distrată când de vitrina lui Matteo, când de răspunsul lui Edoardo, care întârzie să apară. Ca să nu mai vorbesc de toate stările de paranoia care decurg de aici. Am văzut-o pe Facebook pe Claudia, este de o frumusețe răpitoare: cum pot spera să rivalizez cu o femeie de genul ăsta? Pare creată în laborator. Și uite ce corp are! Poate ar fi mai bine să-mi iau gândul. Pe de altă parte, legendele se întovărășesc cu legendele, nu se mulțumesc cu fetele normale, care pe deasupra vând caiete și gume de șters. Mi se pare că înnebunesc. Între timp, îmi telefonează profesorul Bonelli, ca să-mi propună o listă de scriitori și poeți pe care i-am putea include în întâlnirile de lectură. De-aș cunoaște măcar unul. Pe cât se pare, nu sunt numai o fată normală și un pic grăsuță (chiar dacă cine mă iubește se limitează să mă descrie drept bine făcută), ci și ignorantă. Pot spera să-l cuceresc la o primă întâlnire? Poate aș face mai bine să mă concentrez la lucru și să mă împac cu situația.

Și Alessandro, iubitul surorii mele, a fost implicat în inițiativă. Pentru întâlnirile culturale avem nevoie de boxe și microfon și, ca un făcut, el are un magazin care comercializează exact acest tip de articole. Bineînțeles, nu ne pune să scotem niciun euro din buzunar. Până și măcelarul s-a oferit să mă ajute și l-a rugat pe ginere, care se ocupă cu mutări, să-mi aducă la magazin canapeaua parcă desprinsă din serialul *Friends*. Starea sufletească generală, atât a familiei mele, cât și a întregului cartier, pare schimbată radical. Și bunica a încetat să mai dezgroape vechile amintiri cu acea atitudine de melancolie care nu i se potrivește defel. A început din nou să bombăne ca înainte.

Când mă întorc acasă, în jur de ora cinei, mă așteaptă o surpriză pregătită de David.

Matita și Schopenhauer sunt costumați ca Miss Piggy și Kermit, broscoiul din Muppets Show, iar de zgardă a agățat un

afiș pe care stă scris: „Noi îți vom fi mereu alături, micuță Sole. Fiindcă, amintește-ți, iubiții trec, dar prietenii rămân."

Trebuie să recunosc că unele găselnițe de-ale lui David sunt absolut geniale. Totuși, Miss Piggy și Kermit nu par prea entuziasmați de mascarada la care au fost constrânși să participe: în fond, să trăiești zi de zi cu un șomer de calibrul lui David probabil că nu e ușor. Am impresia că puișorii tapatei o duc mai bine.

Dar surpriza cea mai mare mi-o face Edoardo: îl găsesc conectat pe Facebook. Îmi spune că nu are prea mult timp pentru un apel video, este așteptat la o cină de afaceri, dar ține să-mi explice cum stau lucrurile în realitate.

Se pare că drumul la Toscana a fost obositor, n-a putut nici măcar să se conecteze la internet. Pozele de la prânzul în familie le-a văzut abia acum, altfel ar fi încercat să mă contacteze în orice fel. Claudia aparține trecutului, e dispus să mi-o jure pe ce are mai scump în viață. Susține că până acum n-am avut ocazia să vorbim despre asta doar pentru că relația era deja pe sfârșite și nu avea sens să mă implice. Aș vrea să-l pot crede, dar nu reușesc. Acel sărut continuă să-mi stăruie în cap, nu vrea să mă lase în pace.

„Crede-mă, Solidea, n-aș fi început treaba asta cu tine dacă m-aș fi aflat în pragul căsătoriei, cum zici tu. Nu-mi stă în fire."

Treaba asta cu mine. Chiar așa s-a exprimat, e scris negru pe alb. Atunci, și el simte că e ceva între noi. Ceva special. Dacă aș putea să mă uit în ochii lui, poate că totul ar fi mai ușor.

„Vreau să te întâlnesc", îmi scrie Edoardo. „Aș putea lăsa destinul să-și urmeze cursul. Cum spui tu, într-un fel e chiar mai emoționant, însă nu-ți ascund că e greu să rezist tentației de a alerga la magazinul tău să te iau."

Trebuie să plece la cină. Stabilim să ne întâlnim pe Facebook mâine, după prânz, dar înainte să plece îmi adresează o ultimă rugăminte. „Ai încredere în mine, Solidea. Nu există alta în viața mea."

Acum trebuie să ne întâlnim, chiar și într-un mod banal, nu contează. Ideea de a lăsa totul în seama destinului începe să mă obosească. Am nevoie să-l trăiesc pentru a putea să mă încred în el și am nevoie să mă încred în el pentru a putea trăi din nou.

Fără Facebook, oare ne-am fi întâlnit oricum? E o întrebare pe care și-o pun milioane de persoane. Cine știe câți copii se vor naște mulțumită Facebook-ului, câți vor fi copiii globalizării. Chiar și o femeie care ar fi trebuit să se nască într-o altă epocă, așa ca mine, mai devreme sau mai târziu va trebui să-l accepte.

Mă duc la culcare cu gândul la el. Matteo se ivește doar de vreo două ori în gândurile mele, din fericire reușesc să-l alung aproape imediat, ajutată de schelălăielile Matitei, care pică la fix: și ea pare că vrea să-mi aducă aminte că în viață trebuie să privim mereu înainte. Câteodată și înapoi, da, însă numai ca să recuperăm ceva frumos, lăsat în suspensie, ca în cazul lui Edoardo Magni.

EDOARDO

Când dau peste Claudia la intrarea în apartamentul meu, nu reușesc să-i zâmbesc de bucurie, așa cum probabil spera.

— Ce faci aici? o întreb după o clipă de ezitare.

Claudia reușește să-și ascundă dezamăgirea, e destul de vicleană ca să înțeleagă că orice scenă ar fi mai rea decât o lovitură de grație.

— Am reușit să mă întorc mai devreme, îmi răspunde cu o duioșie ostentativă. Voiam să-ți fac o surpriză.

Pare proaspăt ieșită de la coafor, poartă una dintre rochiile care-mi plac cel mai mult și e parfumată din cap până-n picioare. Apreciez efortul, dar, nu știu cum să zic, a depășit termenul-limită.

Se apropie, șireată ca o pisică.

— Mi-a fost tare dor de tine, mărturisește, și aproape că pot s-o aud cum toarce.

N-am chef s-o înfrunt, nu azi, nu acum. Sunt încă zdruncinat de scena nemiloasă pe care mi-a oferit-o tatăl meu. Mă trântesc pe canapea, practic epuizat.

— Ai probleme?

— Claudia, sunt obosit, îi spun, trecându-mi o mână prin păr. Trebuie să vorbim despre multe lucruri, dar acum nu mi se pare momentul potrivit. Am putea să mergem mâine la cină, așa clarificăm situația asta odată pentru totdeauna.

A înțeles bine la ce mă refer, dar caută să câștige timp și să încerce totul. Și, într-adevăr, mă descalță, îmi masează picioarele, îmi spune că nu m-a văzut niciodată atât de palid, mă sfătuiește să mă odihnesc.

— Ai dreptate, prind ocazia din zbor. Poate e mai bine să pleci, te sun mâine-dimineață.

Claudia ridică din sprâncene, cu un aer încurcat.

— Părinții mei sunt plecați din oraș, îmi zice, și pare rodul unei premeditări. N-am cheile de la casă. Mă gândeam să rămân aici, dacă nu te deranjează. Numai în noaptea asta.

Nu-mi lasă multe alternative, poate e cazul să clarificăm cât mai repede posibil.

— Ascultă, Claudia...

Dar ea mă întrerupe imediat:

— Edo, scumpule, știu că ești obosit. Nu te îngrijora, mâine seară avem tot timpul să vorbim liniștiți. O să dorm în salon. Știu că ceva nu merge și nu vreau să-mi bag nasul, dar, îți repet, e vorba numai de noaptea asta. Chiar n-aș ști unde altundeva să mă duc...

Așa stând lucrurile, îmi închipui că să clarificăm totul acum n-ar duce decât la altă situație stânjenitoare în plus, și apoi, la sfârșitul unei relații importante, o ultimă cină pentru a ne lua rămas-bun e aproape o datorie.

— Dorm eu pe canapea, o liniștesc, îndreptându-mă spre bucătărie ca să controlez ce e prin frigider.

— Ți-am pregătit cina, mă anunță ea zâmbitoare, ca o soțioară gospodină. În cuptor ai friptura ta preferată, cu umplutură de anghinare.

Ne privim în tăcere pentru câteva secunde. Lucrurile ar fi putut să decurgă altfel, desigur. Ar fi putut să acționeze într-un fel mai puțin impulsiv și s-ar fi putut întâmpla multe lucruri care nu s-au întâmplat, dar acum e târziu pentru reprezentația asta. Nu doar o dată am văzut în ochii Claudiei lucruri pe care n-aș fi vrut să le văd și acum, în timp ce-mi pune cu grijă masa și îmi condimentează salata, cred că acțiunile ei sunt întotdeauna rezultatul unui calcul precis. Îi voi vorbi în seara asta la cină. Brusc, îmi dau seama că n-ar avea sens să mai aștept până mâine. Mă duc să-mi fac un duș, apoi vin și îi spun tot ce am pe suflet.

Când ajung în dormitor și îmi dau jos cravata, mi se pare că mi-am ținut respirația pentru nu știu cât timp. Părul tatălui meu și mâinile acelei femei sunt încă în gândurile mele. Încerc să le alung cu ceva plăcut și imediat îmi vine în întâmpinare zâmbetul Solideei, plin de entuziasm.

Nu-mi rămâne decât să mă avânt pe Facebook.

Înainte să mă opresc asupra numeroaselor notificări ale comunității, mă grăbesc la căsuța poștală ca să citesc un mesaj de la ea.

Claudia se pregătește dincolo pentru ultima cină și, din câte se pare, Solidea crede că sunt pe punctul de a mă căsători:

„Dragă Edoardo", îmi scrie, „când eram mică mă gândeam la tine aproape toată ziua. Mama mă certa pentru că mă vedea mereu rătăcind prin casă, cu o expresie visătoare. Uneori îmi închipuiam că sunt prințesa ta, alteori o balerină, iar tu coregraful meu. Ca să nu mai spun când, în cada de baie, rămâneam ore întregi cu șamponul pe păr, imaginându-mi că sunt o sirenă care te salvează dintr-un naufragiu. Știu că prima iubire este pentru naivi. Ceva care nu poate să se întâmple aievea, ci numai în imaginație, asta și deoarece, când ne întâlneam la școală, mă mulțumeam cu un salut, după care o ștergeam. Și știu că poate și faptul de a-ți vorbi prin mesaje, reîncepând să visez la tine fără să te fi văzut încă, e un lucru la fel de naiv. La fel, de altfel, și faptul de a te ține prizonier în acest limb, sperând că destinul ne va face să ne reîntâlnim cât mai curând. Însă, ca în toate naivitățile, ca în povești, unde totul se întâmplă în mod miraculos, în locul potrivit și la momentul potrivit, eu chiar am crezut în acest lucru dintre noi. Am crezut în tine, în tot ceea ce ne-am spus și, în mod stupid, am crezut că nu mai există nicio altă femeie în viața ta. Dar, din câte se pare, m-am înșelat. Judecând după pozele pe care le-am văzut, ești în pragul căsătoriei. Oare chiar e posibil? Chiar există o altă prințesă care urmează să mi te fure din visele mele? De data asta sunt mare, sunt mai rezistentă, sunt sigură că voi depăși situația fără prea multe greutăți. În orice caz, îmi rămâne un regret: putea să se nască ceva între noi, ceva cu adevărat special, sau poate că ne-am fi reîntâlnit și totul s-ar fi încheiat cu o mică discuție la o masă dintr-un bar, însă n-o vom ști niciodată, pentru că sunt de modă veche și nu-mi place să deranjez bărbații logodiți. Cu părere de rău, te las ei. Cu un sărut virtual. Ca toate cele pe care ni le-am dat până acum."

Ce-i cu chestia asta despre căsătorie?

Îmi e de ajuns să văd pozele în care m-a taguit Claudia ca să înțeleg ce s-a întâmplat.

S-a întâmplat că iubita mea, poate cu intenția de a marca un teritoriu asupra căruia simte că a pierdut controlul, a publicat pe Facebook pozele pe care le-am făcut acasă la mine, înainte ca ea să plece. Văzându-le, pare într-adevăr o masă de logodnă. Nici nu vreau să-mi imaginez cât a suferit Solidea când s-a trezit cu ele în fața ochilor.

Aș vrea s-o sun pe Skype, dar în momentul ăsta nu e conectată. Aș putea s-o fac mai târziu, ca să-i explic totul prin viu grai, dar Claudia e dincolo și nu vreau să se creeze alte neînțelegeri. Prefer să-i trimit un mesaj.

Însă, în timp ce mă pregătesc să-i scriu, iat-o apărând din senin. Nu pot lăsa să-mi scape ocazia asta și, ignorând gândul cinei care mă așteaptă dincolo, îi scriu pe chat.

Chiar dacă nu e ușor s-o fac la computer, încerc să-i descriu situația mea cu Claudia și s-o conving că totul s-a terminat între noi, dar ea ezită, pare speriată la ideea de a se încrede. Îi spun că am avut o zi grea și n-am putut să mă conectez mai devreme, dar dacă aș fi știut despre poze, m-aș fi grăbit numaidecât să-i explic: „Mă faci să înnebunesc când îmi spui că de mică visai să fii prințesa mea. Și eu vreau să te întâlnesc. Aș putea lăsa destinul să-și urmeze cursul. Cum spui tu, într-un fel e chiar mai emoționant, însă nu-ți ascund că e greu să rezist tentației de a alerga la magazinul tău să te iau."

E nehotărâtă, îmi dau seama după timpul care îi ia ca să-mi răspundă. Claudia mă cheamă. Trebuie să-i spun „la revedere",.

„Sunt așteptat la o cină de afaceri, îi spun, un pic iritat de ideea că trebuie s-o mint. Întâlnire mâine, în jur de ora două, în limbul nostru? Ce zici?"

Solidea încuviințează cu o fețișoară galbenă care zâmbește, dar îmi închipui că nu va fi ușor să-i recâștig încrederea. Abia am timp pentru o ultimă, disperată rugăminte: „Ai încredere în mine, Solidea. Nu există o alta în viața mea."

— Ce faci aici? mă întreabă Claudia, apărând în prag. Nu vii să mănânci?

— De ce ai pus pozele alea pe Facebook? mă grăbesc să-i reproșez.

Claudia afișează un zâmbet formal.

— Ai ieșit bine, se justifică ea, credeam că-ți va face plăcere.

— Știi ce părere am despre unele lucruri. Ce joc joci, Claudia?

În sfârșit, reușesc s-o demasc.

— Dacă vreunul dintre noi se joacă, acela ești tu, mă acuză enervată. Pot să știu ce problemă ai cu mine?

— Știi bine. Relația noastră nu mai funcționează.

Timpii se scurtează, Claudia își ia un aer indignat și aproape isteric, acum o recunosc. Poate va părăsi această casă înainte să se răcească friptura.

— Și atunci, de ce nu-mi spui în față că nu mă mai vrei? Că de fapt nu m-ai vrut niciodată?

— E ceea ce încerc să fac încă dinaintea plecării tale, îi răspund cu calm. M-ai dezamăgit profund, și o știi bine.

Claudia mă fulgeră cu o privire ostilă și apoi pleacă dincolo. O urmez, cu o presimțire urâtă.

Ajunsă în bucătărie, apucă tava cu friptură și o răstoarnă pe jos. Sunt nevoit să spun adio unei umpluturi de anghinare care părea delicioasă.

— Ești un nemernic, îmi urlă înveninată. Iar eu, proasta de mine, încă îți pregătesc surprize! Nu meriți nimic!

Să încerc s-o calmez ar fi inutil; când se comportă așa, cel mai bine e să aștepți să-i treacă. Așa cum mă așteptam, se uită la mine cu ochii umflați de lacrimi și mă acuză că sunt un ticălos îmbuteliat și cu denumire de origine controlată, asta ca să se lege de munca mea.

Însă acum, spre deosebire de alte dăți,, imediat ce-și dă seama că exagerează, încearcă să preia frâiele situației. Într-o clipă își șterge lacrimile și își aranjează părul.

— Oricum, mâine la cină discutăm calm, îmi zice îngenunchind pentru a aduna friptura și a o pune la loc în tavă.

— Nu, nu discutăm mâine, îi spun și încerc să-mi rețin un zâmbet încurcat, fiindcă acest nou nivel de nebunie nu are precedent. Abordăm subiectul imediat, și poate apoi tu îl reabordezi calm, cu un psiholog bun.

N-ar fi trebuit să spun asta.

— Îți bați joc de mine? începe iar să se înfurie. Nu-ți permit să mă tratezi așa, ai înțeles?

Recunosc că mi-am căutat-o, înțepătura cu psihologul puteam s-o evit. Asta nu schimbă cu nimic faptul că ieșirile ei îmi ușurează considerabil treaba.

— Claudia, vreau să ne despărțim, îi spun fără prea multe ocolișuri. Nu mai vreau să continuăm așa. M-am gândit mult, și nu ești persoana potrivită pentru mine.

Ea mai zbiară un pic, dar apoi se oprește, ca și cum ar fi înțeles brusc importanța cuvintelor mele.

— Chiar arunci tot la gunoi?

— Nu sunt eu cel care a început, îi atrag atenția, convins.

— Chiar mă părăsești?

Privește în jurul ei, puțin dezorientată. În mână ține tava cu friptura abia adunată de pe jos, se uită întristată la ea...

— Nu pot să cred că o faci cu adevărat.

— Ba ar fi trebuit să te aștepți la asta.

Așază tava pe bufet, își aranjează din nou părul, încearcă să-și recapete calmul. Ca și cum ar vrea să recupereze fărâma de demnitate care i-a mai rămas, îmi spune că nu intenționează să mai rămână în casa asta niciun minut în plus. Își ia lucrurile și se îndreaptă spre ușă.

— Unde te duci? o întreb, fără să maschez puțină îngrijorare. Părinții tăi nu erau plecați din oraș?

Privirea ei împroașcă venin.

— Mai bine mă duc la o prietentă, îmi răspunde, decât să rămân aici, cu un ticălos ca tine.

După care închide ușa în urma ei, pentru a părăsi această casă – sper – o dată pentru totdeauna.

Ca de obicei, mă apuc să strâng după nebuniile ei. O anghinare a ajuns până și sub mașina de spălat vase. Ce zi absurdă. Din acelea care te fac ferfeniță. Mi-a pierit și foamea.

Mă hotărăsc să mă bag în pat.

Îmi pare rău pentru Claudia. Nu sunt atât de insensibil cum s-ar părea, dar când iau o anumită întorsătură, e mai bine să tai relațiile de la rădăcină. Suferința e atât de tenace, încât se lasă târâtă ani de zile. Părinții mei știu câte ceva despre asta.

Acum știu unde îi stătea tatălui meu mintea în ultima vreme. Trăiește o poveste de dragoste. Sau poate doar se distrează un

pic. În orice caz, aș vrea ca și el să găsească curajul să-și încheie căsnicia. Ar fi cu siguranță o eliberare pentru toți.

Adorm cu gândul că ar trebui să găsesc puterea să-l înfrunt. Trebuie să reușesc într-un fel.

În somn, mă chinuie imagini fără sens: niște mâini negre, cu unghii roșii, mă înșfacă, mă trag în toate părțile. Sunt din ce în ce mai numeroase, nu reușesc să mă eliberez. Dacă mă zvârcolesc, e și mai rău, devin agresive.

Mă trezesc în toiul nopții, cu respirația tăiată, transpirat tot, având o dorință furibundă să sparg tot. Și mă pomenesc cu ea acolo, fix între picioarele mele. Cu mâinile pe genunchii mei și gura periculos de aproape de zona mea intimă.

— Ai înnebunit, Claudia? Ce faci aici? Cum ai intrat?

De data asta s-a hotărât să recurgă la privirea ei de căprioară.

— Din păcate, n-am găsit pe nimeni care să mă găzduiască peste noapte, îmi răspunde, mușcându-și ușor buzele.

O apuc energic de brațe, trebuie s-o scot de-acolo. Încă sunt agitat din cauza viselor, iar ea parcă e desprinsă de pe coperta unei reviste. O privesc dorind să mă răzbun pe corpul ei. Ea își lasă capul pe spate, în semn de abandon, iar eu nu reușesc să mă abțin, o sărut violent pe gât, până când ea își înfige mâinile în părul meu ca să-mi răspundă la sărut cu tot atâta pasiune.

Însă la un moment dat, gândul la consecințe mă blochează. Nu mai ieșim din jocul ăsta, dacă nu ne oprim acum.

— Trebuie să-mi dai cheile înapoi, îi spun, aprinzând lumina. Nu poți intra așa, când vrei tu, și să-mi aterizezi în casă în toiul nopții.

În penumbră, era fără îndoială mai excitantă. Acum mă privește cu ciudă. Își pune bluza pe ea și se bagă sub așternuturi.

— Ce faci?

— Ce vrei să fac? Dorm, îmi răspunde iritată. Cheile ți le-am lăsat la intrare. Mâine dimineață plec.

Rămân nemișcat să-mi pun gândurile în ordine, apoi mă ridic și mă duc în salon. O să dorm pe canapea.

Însă ochii Claudiei mă cheamă cu insistență.

— Rămâi să dormi aici, mă roagă, ridicând plapuma. Am dormit împreună timp de un an și jumătate, o noapte în plus nu schimbă nimic.

— Nu în noaptea asta, îi răspund, cu mâna pe clanță. Acum s-a schimbat totul.

SOLIDEA

Pentru tradiționalul prânz în familie, care sperăm să fie de bun augur pentru noua librărie, ne întâlnim cu toții în fața la Somo, restaurantul pe care David l-a ales pentru noi. A venit și profesorul Bonelli, devenit acum membru cu drepturi depline al găștii vesele, fiind coautorul noilor inițiative ale magazinului. În acest moment, o ajută pe bunica să coboare din mașină.

Problema este cum s-o așezăm la masă odată intrați, aceasta fiind montată într-un fel de podium pe care trebuie să urcăm... Se putea ca, dintre toate câte erau la dispoziție, David să nu rezerve masa cea mai incomodă? S-o văd pe bunica escaladând podiumul cu șoldul rupt, cu trei chelneri care o sprijină și cu fusta care i se ridică deasupra jupei e un spectacol pe puțin penibil.

— Știind că vine și o femeie de peste nouăzeci de ani, nu ți-a trecut prin cap să alegi o masă mai comodă?

David, care de când am intrat nu face decât să se uite în jur sperând să-l vadă apărând pe Rodrigo al lui dintr-un moment în altul, îmi răspunde:

— Dar, scumpo, aia e masa cea mai mișto! Iar ăsta e un restaurant *fusion*, la modă! Ce știi tu?

— *Fuji* cum? îl întreb, ținând sub observație acrobațiile bunicii. Pe mine mă îngrijorează numai ideea că după aia va trebui s-o mai și scoatem de acolo.

Într-un fel, din fericire, până la urmă reușim să ne așezăm cu toții, într-o îmbinare care amintește puțin de jocul Tetris, iar eu nimeresc lângă al treilea intrus: iubitul surorii mele, care, de când ne-a procurat boxe și microfon, este primit în casă cu dragă inimă.

Clotilde nu face decât să-l țină de mână, nu se dezlipesc nici măcar pentru a citi meniul. Se pare că el reușește s-o suporte și acum, când se află în plin delir isteric înaintea bacalaureatului,

iar pentru asta, la noi acasă a obținut premiul pentru cel mai răbdător bărbat al anului.

Federica, așezată în fața mea, pare că trăiește într-o lume numai a ei. Pare îndrăgostită, e cu siguranță mai calmă. Ne scutește de obișnuitele glume despre sex și grimasele de dezgust față de efuziunile amoroase ale lui Alessandro și Clotilde. De învățat nici nu poate fi vorba, dar nu putem pretinde prea multe. Se pare că Andrea a invitat-o acasă pentru a o prezenta familiei. De câte ori pot, fac tot ce le stă în putință ca să se vadă, dar la întrebarea „sunteți împreună?" răspunsul Federicăi este întotdeauna același: „Ne-o tragem de milioane, dar nu e o poveste de dragoste."

Astăzi e o zi specială, așadar ne facem toți că n-am auzit-o, inclusiv bunica. Ia în mână bețișoarele și începe să bombăne despre „obiceiurile bizare ale acestei lumi nenorocite".

Între timp, David e din ce în ce mai agitat, continuă să privească împrejur. A comandat sake pentru toți și a ieșit din Tetris, fugind să-l salute pe proprietarul restaurantului, pentru ca apoi să se întoarcă să ni-l prezinte:

— Gianni, scumpule! Ai văzut că până la urmă am venit în vizită? Aceasta e practic noua mea familie!

Cu pretextul de a ni se recomanda cel puțin o specialitate la care nu se poate renunța, David încearcă să scoată de la el câteva indiscreții despre iubitul său, Rodrigo, din păcate fără rezultat. Acest Gianni rămâne de un profesionalism impecabil, ne recomandă și vinul potrivit.

Tocmai când vine vorba de vin, se întâmplă inimaginabilul.

Nu numai că ne indică un Nobile di Montepulciano aparținând Casei Adinolfi, dar ține să sublinieze și faptul că este bun prieten cu proprietarul, Edoardo Magni.

Eu și David schimbăm o privire de stupoare.

— Scuză-mă, Gianni, îl întreb agitată, ai spus că ești prieten cu Edoardo Magni?

Gianni încuviințează.

— De ce, îl cunoști?

— Învățam la aceeași școală!

— Ca să vezi! El era un obișnuit al fostului meu restaurant și mi-a promis că în curând va veni în vizită și aici.

Acum eu sunt cea care se agită, așa încât David pare un amator în comparație cu mine. Abia aștept să mă întorc la magazin și să mă conectez la internet. Acum știu că destinul ar fi aranjat să ne întâlnim oricum, și fără Facebook, e mai mult decât evident. Poate s-ar fi întâmplat chiar în acest restaurant acea întâlnire-ciocnire pe care mi-am imaginat-o atâția ani. Am putea foarte bine să ne dăm întâlnire direct aici, pentru o cină romantică, la lumina lumânărilor. E ideea pe care o așteptam.

Clotilde, Federica și David înțeleg perfect motivele bruștei mele anxietăți și, spre deosebire de ceilalți, nu rămân cu gura căscată la tupeul de care dau dovadă când îl expediez pe Gianni în bucătărie, pentru a-l grăbi pe bucătar cu comenzile noastre.

— Și-așa sushi-ul e crud, nu? Deci n-ar trebui să dureze prea mult!

Când ne întoarcem la magazin, mă reped la masa de calcule pentru a intra pe Facebook. În sfârșit, îmi trag răsuflarea.

Din păcate, Edoardo nu e conectat. E prima oară când întârzie la o întâlnire. Dar mi-a lăsat un mesaj în căsuța poștală.

Un mesaj care e mai rău decât un pumnal în plin piept.

„Dragă Solidea", îmi scrie, iar tonul parcă nici nu mai e al său. „Până acum n-am fost sincer cu tine, și nu vreau să mai continui în felul ăsta. M-am gândit mult: sunt bărbat și, ca atare, trebuie să-mi asum responsabilitatea. N-am rupt-o cu Claudia, avem o relație furtunoasă, uneori greu de controlat, dar suntem încă îndrăgostiți unul de celălalt. Cu atât mai mult acum, când Claudia așteaptă un copil.

În curând ne vom căsători, e bine ca tu să știi. Îți cer favoarea de a mă șterge ca prieten de pe Facebook, fără să mai adaug altceva. Sunt josnic, știu, dar să renunț la ideea de a te întâlni și de a ști cum ar fi fost viața noastră dacă ne-am fi întâlnit mai devreme mă apasă mult, și nu am curajul să te șterg. Dar e un copil la mijloc, ține minte, fiindcă, dacă eu nu voi fi îndeajuns de puternic, încercând în orice fel să te recontactez, va trebui să fii tu puternică și pentru mine: nu mă mai căuta, ți-o cer ca pe o

favoare. Ca femeie, poți să-ți imaginezi ce înseamnă să ai un fiu, și deci vei fi de acord cu mine că Claudia nu merită un tratament atât de meschin din partea noastră. Te rog, deconectează-mă, șterge-mă și nu mă mai căuta. Sunt un vierme, știu. Dar măcar acum o știi și tu și nu mai risti să te îndrăgostești de mine."

Ia te uită, ce ticălos: „Nu mai risti să te îndrăgostești... Dacă eu nu voi fi îndeajuns de puternic, va trebui să fii tu puternică și pentru mine... Claudia nu merită un tratament atât de meschin din partea noastră." Meschin oi fi tu. Cu cine am avut de-a face până acum? Îmi vine să plâng.

Mă întorc la casă cu o față lungă. Le cer mamei și mătușii permisiunea de a pleca, simt nevoia să mă îngrop undeva.

Mama începe să mă dojenească, dar mătușa o înghiontește și, deschizând ochii larg, îi atrage atenția că tocmai mi-au alunecat două lacrimi pe obraz, fără să pot face nimic pentru a le împiedica.

Ultima oară când am plâns în fața lor, tocmai dădusem peste Matteo la o petrecere, beat criță, în brațele altei femei.

Mă lasă să plec fără să mai adauge nimic. Dar după aia le trimit pe Clotilde și Federica în recunoaștere, pentru a înțelege proporțiile dezastrului meu.

Mi-am pus un costum de baie pentru a mă cufunda în cada mea din 1912, cu picioruțe; port o mască răcoritoare în jurul ochilor și nu am chef să vorbesc cu nimeni. Cred că sunt în stadiu terminal.

Însă David, Clotilde și Federica sunt toți în jurul meu, iar laptopul e deschis pentru un nou episod din *CSI*-ul nostru personal: de data asta, obiectul anchetei este ultima, șocanta scrisoare a lui Edoardo Magni.

— Ce ai de gând? mă întreabă Clotilde. Nu vrei să-i răspunzi nimic?

Cred că mă voi mulțumi să-l șterg de pe Facebook și din viața mea, așa cum mi-a cerut el. Desigur, o parte din mine speră să-l găsească pe chat, ca să-i vorbesc „în persoană", dar apoi mă întreb la ce bun: singurul lucru fără cusur din acel e-mail este că un copil nevinovat se află la mijloc și că nu trebuie să uităm

asta. În plus, faptul că astăzi nu s-a conectat nu lasă loc de interpretări: nenorocitul nu are curajul să mă înfrunte.

David se dezlănțuie, făcând o serie de comparații ilustre: Daniel Ducruet, când o înșela pe Stéphanie de Monaco cu o stripteuză, Hugh Grant când a fost descoperit cu o prostituată, logodit fiind cu frumoasa Liz Hurley; amintește până și de Bill Clinton și de fatidica felație pe sub birou. Dar se știe oricum: dacă nu se vorbește de bârfe sau felații, David nu e mulțumit.

Federica, în toiul expunerilor noastre intelectuale, îmi arată ceva care poate m-ar putea consola:

— Ai văzut, Sole? îmi zice, arătându-mi laptopul. Matteo ți-a trimis o cerere de prietenie.

Vorbim de Matteo, Matteo al meu?

Da, chiar el.

Vedeți? Am avut dreptate: mereu vin toate odată – și necazurile, și iubirile.

EDOARDO

Țârâitul insistent al telefonului mă trezește pe neașteptate. Răspund cu vocea încleiată de somn.

Am nevoie de câteva secunde pentru a înțelege că de cealaltă parte a receptorului se află tatăl Claudiei, care mă întreabă pe unde este fiica lor.

— E aici, acasă la mine, îl liniștesc. Apoi îmi dreg glasul și îl întreb. Dar voi nu erați plecați în afara orașului?

— Aș vrea eu, îmi răspunde el, mai devreme sau mai târziu va trebui s-o conving pe soția mea să-și ia o vacanță.

Deduc că Claudia mi-a spus o minciună. Poate una dintre multe altele. Și, mulțumită ei, mă trezesc cu spatele făcut praf: canapelele astea de design, de ultimă generație, categoric nu se pot numi comode.

Dar când mă duc dincolo cu intenția să-i spun vreo două, descopăr că a plecat. Patul este încă nefăcut, dar a lăsat pe pernă cheile de la casă împreună cu un bilet.

„Tu ai vrut-o", a scris. Și îmi sună amenințător, ca de altfel tot ce o privește.

În dimineața asta, intrarea mea la birou este cadențată de pulsații categoric accelerate. În minte am un singur obiectiv: să găsesc curajul de a-l înfrunta pe tata.

Biroul lui e gol, cu excepția tuturor fleacurilor inutile. Când îl caut, nu-l găsesc niciodată.

Din fericire, Anna, secretara, mă informează că președintele a sunat chiar cu o clipă înainte să ajung, pentru a-mi da întâlnire la ora prânzului la Piani, restaurantul unde, până acum ceva timp, ne duceam des, împreună cu mama. Perfect, astfel vom avea ocazia să înfruntăm subiectul cu calm.

Mă așteaptă în fundul sălii, așezat la o masă aranjată pentru trei persoane. Îmi vine bănuiala că trebuie să sosească și mama, iar fața lui încordată pare să mi-o confirme. Însă când îl întreb, evită să-mi dea un răspuns, insistând asupra faptului că are nevoie să-mi vorbească:

— Am amânat prea mult timp, îmi zice. Sunt total de acord cu el. În ultima vreme, relația noastră nu a fost ușoară, îmi dau seama, continuă el, după ce ia o gură de apă. Am avut divergențe de păreri asupra viitorului firmei. Mama ta a vrut să se aventureze în cucerirea de noi piețe, alăturând produselor noastre multipremiate vinuri de calitate inferioară, care, după părerea mea, au dăunat imaginii firmei. Nu e un secret faptul că nu mă simt în largul meu conducând un consiliu de administrație care nu-mi mai sprijină alegerile.

Nu pot să-l condamn. Și, privind în urmă, cred că unele dintre deciziile luate nu au fost atât de inspirate pe cât au sperat mama și doctorul Santi, omul ei de încredere și administratorul delegat al firmei.

— Am vrut să te văd și pentru a-ți spune dinainte că am decis să-mi prezint demisia.

Nu credeam că am ajuns atât de departe.

— Doar nu vorbești serios.

— Am dedicat acestei firme patruzeci de ani din viața mea, îmi răspunde, aproape melancolic. Te pot asigura ca n-am fost niciodată mai serios. Bunicul tău a fost ca un tată pentru mine, și trebuie să recunosc că în acești ani am acceptat multe lucruri care nu mergeau în căsnicia mea inclusiv datorită infinitei stime pe care i-o purtam. Dar acum au trecut mulți ani de când a murit, iar eu și mama ta am înfruntat momente grele împreună. E trist să constat că nu am fost îndeajuns de iscusiți ca să le depășim. Curând o să-ți spună și ea – am decis să divorțăm.

Sunt destul de uimit, dar am impresia că am primit această veste cu o senzație de eliberare.

— Ești bărbat acum, continuă tata, scoțând o grisină din pachet, și sunt sigur că poți să mă înțelegi. Așa cum sunt sigur că o să te descurci de minune la firmă și fără mine.

Aceste cuvinte, în schimb, mă ard în interior. Sunt fiul lui, ar trebui să am prioritate în fața oricărui lucru. Știe cât mă sperie ideea de a rămâne singur la conducerea formală a firmei, și totuși nu pare intenționat să se răzgândească.

— Nu-mi vine să cred că ai decis cu adevărat să te dai bătut în felul ăsta. Avem nevoie de experiența ta, poate că ne-am dat seama mai târziu, dar știi foarte bine că firma ți-ar simți foarte mult lipsa. Te rog să te mai gândești.

— A fost o hotărâre foarte grea, insistă tata, fărâmițând grisina în mâini. Dar, de asemenea, și chibzuită. Ți-am spus, ești bărbat, ai multe persoane capabile care muncesc alături de tine și n-ai avut niciodată nevoie de un îndrumător.

Știu, vorbește orgoliul din el. E evident că neînțelegerile dintre noi cântăresc mai mult decât afecțiunea lui față de mine.

— Și ce vei face? îl întreb, cu o privire încărcată de mânie.

— Am destui bani puși deoparte pentru a mă pensiona, îmi spune, ascunzându-și melancolia cu un stupid surâs optimist. Și am decis să te invit la prânz și pentru a-ți împărtăși un lucru minunat care mi s-a întâmplat. Tremur la gândul că am intuit cui îi este rezervat al treilea loc la masă.

— M-am îndrăgostit, Edoardo, îmi mărturisește tata, fără să-și poată reține entuziasmul. Iar ea este o femeie extraordinară. Rar am cunoscut o persoană atât de generoasă și de sensibilă. Doresc să ți-o prezint.

Nu pot să cred că are intenția să ajungă până aici: să mi-o prezinte pe femeia aceea așa, după luni de tăcere. Într-o singură discuție cu fiul său, îl anunță că intenționează să divorțeze, să părăsească firma și să-i prezinte noua lui iubire? Trebuie că și-a pierdut mințile.

— Toată situația asta e absurdă, mă limitez să constat, aruncând o privire îndârjită spre locul de la masă încă gol.

— Toată situația asta se numește „renaștere", fiule, declară el, fără să fi ezitat niciun moment, și descoperirea că uneori viața poate decide să-ți mai dea o altă șansă.

— Și acum? îl întreb cu un ton care exprimă toată dezaprobarea mea. Ce-o să faci? O s-o scoți dintr-un joben sperând că vom mânca toți trei împreună, ca o familie veselă?

Pe chipul lui, entuziasmul lasă în sfârșit loc regretului cuvenit:

— N-o lua așa, te rog.

— Și cum ar trebui s-o iau? Să toastez pentru noua ta viață? Te felicit, tată, pentru toate eforturile tale de a salva măcar în parte viața pe care ai dus-o până acum. Se poate ca nici măcar fiul tău să nu merite o a doua șansă?

Această ultimă declarație mi-a venit așa, ca un suspin, și acum simt că-i urmează altele, împreună cu presiunea sângelui care îmi furnică gâtul și obrajii.

— Așteaptă o clipă...

— Nu, așteaptă tu. Chiar crezi că voi rămâne aici să mănânc cu tine și cu femeia aia, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Puteai să mă scutești de situația asta penibilă și să abordezi subiectul într-un alt fel, dar trebuie să încetez să mai am așteptări de la tine. Adevărul este că întotdeauna ai fost un amărât, care ar fi trebuit să divorțeze demult, măcar de-ai fi avut bunul-simț să mă ții departe de resentimentele voastre.

Tata încearcă să-mi spună ceva, dar e prea târziu, m-am ridicat de la masă și mă îndrept grăbit spre ieșire. Sunt cât pe ce să mă ciocnesc de un chelner și să-i răstorn farfuria de spaghete.

Când ies din restaurant, o văd: femeia de culoare, cu mâini lungi și unghii roșii. Mă privește cu o față de câine bătut.

Atât de generoasă și sensibilă, încât l-a făcut pe tatăl meu să-și piardă mințile.

Nu mă întorc la birou, las totul așa, în suspensie, ca și cum nu m-ar mai interesa absolut nimic. Trec pe-acasă pentru a-mi pune un trening și o pereche de adidași, apoi mă întrept spre cel mai apropiat parc ca să alerg.

Alerg, încercând să mă eliberez de durerea de a-l fi pierdut, dându-mi totodată seama că nu l-am avut niciodată așa cum trebuia să fie.

Alerg până la apusul soarelui, alerg până încep să mă doară picioarele iar suflul mi se taie. Alerg, sperând că o să treacă, dar ceva îmi spune că nu va trece prea ușor, fiindcă, în realitate, totul a început acum mult timp.

Veștile proaste nu se termină aici. Am ratat întâlnirea mea virtuală cu Solidea, dar îmi dau seama abia în jur de ora cinei,

când mă reconectez la internet. Nu găsesc niciun mesaj de la ea, doar o veste urâtă printre notificările site-ului: ea și nerușinatul au devenit prieteni. Ea și bărbatul cu care mi-a jurat că nu mai vrea să aibă de-a face s-au regăsit pe Facebook. Asta poate însemna multe lucruri, nu vreau să mă pripesc. Dar faptul că ea nu se mai află printre contactele mele nu înseamnă decât un singur lucru: a decis să mă elimine de pe Facebook, și din viața ei.

SOLIDEA

M-am hotărât să-l șterg pe Edoardo din lista contactelor. Sistemul Facebook m-a și întrebat: „Ești sigur că vrei să-l elimini pe Edoardo Magni din lista ta de prieteni? Această acțiune nu poate fi anulată."

N-a fost o hotărâre ușoară. Am rămas cufundată în cadă toată după-amiaza, și apoi am făcut-o.

Țac, ca și cum ți-ai scoate un dinte, sperând că durerea va trece cât mai repede.

Drept compensație, am acceptat un altul ca prieten, care însă prieten cu adevărat nu-mi va fi niciodată, fiindcă de fiecare dată când mă gândesc la el, îmi vin în minte și nouă ani de iubire, și nu pot să ascund faptul că de mult aștept această regăsire.

Când ajung la magazin, la ora deschiderii, ne nimerim să ridicăm obloanele amândoi, aproape simultan. Ne privim, fiecare pe troturarul lui, și ne zâmbim, n-am mai făcut-o de atâta timp.

Matteo mă invită să luăm micul dejun la cafeneaua din colț. Mi se pare așa de ciudat să vorbesc iar cu el. Am vorbit o viață, și totuși uneori mă opresc să-l observ și mă întreb: „Dar cine e ăsta?" E chiar el?

I-a crescut puțin părul și a pus pe el câteva kile, dar are aceeași față de șmecher care altădată mă înnebunea.

— Ieri ai avut închis, îi fac observație. Te-ai folosit de scuza cu doliul.

— Ca să fiu sincer, îmi răspunde aproape încurcat, nu era chiar o scuză. A fost un doliu. Mai mult sau mai puțin.

— Cine a murit? îl întreb palidă.

— N-a murit, din fericire acum e mai bine. E la veterinar, cu perfuzii.

— Dar cine?

— Ghem de Bumbac, îmi răspunde. Ciobănescul Deborei. Trebuie să-l fi văzut de câteva ori la magazin.

Nu pot să-mi dau seama dacă mă șochează mai mult faptul că s-a simțit rău sau că i-au dat numele Ghem de Bumbac. Pe de altă parte, la ce te poți aștepta de la una pe care o cheamă Debora, eventual și cu „h" la sfârșit.

— Și ce-a avut?

— Aproape că mi-e și rușine să-ți spun...

— De ce?

— Pentru că e numai vina mea că i l-am vândut.

— Dar ce i s-a întâmplat?

Până la urmă, Matteo se lasă convins să-mi povestească peripeția:

— Debora uita de multe ori să-i dea de mâncare, îmi explică, deci era foarte subnutrit, dar cel mai grav e că nu i-a dat să bea nimic aproape trei zile. Când eu și veterinarul am întrebat-o cum a putut să uite, ea ne-a răspuns că era vina lui Ghem de Bumbac, care nu i-a cerut niciodată nimic.

Dumnezeule. Era mai grav decât credeam.

— Da, știu, nu-mi spune, mi-o ia înainte Matteo, scărpinându-se în cap. Mă simt și-așa destul de vinovat. Acum, din fericire, totul s-a terminat. Și relația cu ea, vreau să spun.

Iată, știam eu că mai devreme sau mai târziu va ajunge la subiect. Dar nu am chef să-l analizez, e o stradă periculoasă, riscă să mă ducă direct spre rolul de confidentă perfectă, iar eu nu am nicio intenție să permit acest lucru.

— Și celălalt cățeluș? îl întreb, ca să schimb subiectul. Labradorul?

— Bineînțeles că i l-am luat. Acum e acasă la mama mea, dacă se întâmplă să cunoști pe cineva care ar putea fi interesat... Dar de unde știi că i-am vândut și un labrador?

Iată, știam eu că o să mă dau de gol... Și acum ce-ar trebui să fac? Aș putea să-i mărturisesc că, de când m-a părăsit, nu fac altceva decât să-i spionez viața din spatele vitrinei, dar de ce să-i dau și satisfacția asta? Nu sunt de ajuns cele pe care le-a avut deja? Decid să limitez daunele cât pot de mult.

— Cartierul e mic, o știi și tu, mă justific, afișând indiferență. Aici se știe mereu totul despre toți.

— Apropo, mă bucur că ați hotărât să nu închideți magazinul. Susțin ideea librăriei și a întâlnirilor de lectură. Voi veni des pe-acolo.

Ăsta e singurul aspect din toată povestea pe care chiar nu pot să-l înghit: pe cât se pare, n-o să mă eliberez de el prea ușor. Îmi trece prin minte și ipoteza unei prime întâlniri de lectură atât de jalnice, încât să-l aibă doar pe Matteo ca unic spectator. Eventual, în compania unei noi tapate. Fiindcă și-așa, mai devreme sau mai târziu, o să întâlnească altă tapată, și cine știe pentru cât timp voi mai fi nevoită să mă frământ cu privirea lipită de vitrină.

— Sunt fericit să te revăd, recunoaște Matteo, plătind nota. Îmi pari în formă, și e mereu o plăcere să vorbesc cu tine.

Mă privește cu ochii aceia; îl cunosc. Dacă se dă acum la mine, mă tem că cedez din nou.

— Te rog să nu spui nimănui de povestea asta cu Ghem de Bumbac, mă roagă Matteo, schimbându-și atitudinea, altfel ce-au să creadă despre mine cei din cartier? Știu că-mi ești prietenă și că pot să am încredere în tine.

Uite-o. Lipsea numai lovitura de grație. După nouă ani de iubire, acum am devenit o prietenă. Și, în momentul ăsta, invitația pe Facebook nu e decât alegerea în consecință a acestui generos raționament. Îți mulțumesc, Matteo, n-am ce zice.

Când o zi începe prost, întotdeauna trebuie să te aștepți să se termine și mai rău, așa spune mereu bunica, de la înălțimea pesimismului său cosmic. Și câteodată are dreptate. Ca astăzi, de exemplu, care e o zi plină de lovituri. Și întocmai, când mă întorc la magazin, mă așteaptă imediat alta.

Incredibil, tocmai și-a făcut intrarea în librăria noastră mama lui Edoardo Magni. Și nu e singură, ci în compania celebrei Claudia Lucidi.

Se pare că destinul, de la absent cum era, a decis acum să se îndârjească. Nu numai că s-a trezit târziu, dar și cu fața la cearșaf.

Din moment ce nu s-au mai văzut de ani de zile, mama și mătușa au salutat-o călduros pe doamna Magni, iar acum o servesc cu amabilitatea cuvenită. Cu toate aceastea, chiar dacă nu cunosc povestea noastră în detaliu, îmi aruncă priviri pline de înțelegere, închipuindu-și că nu-mi e cu siguranță de ajutor faptul că m-am trezit cu ea din senin în magazin, și, în plus, în compania viitoarei nurori.

— Îi spuneam logodnicei fiului meu, îi explică doamna Magni mamei mele, că tocmai la școala de-aici, din spate, a urmat Edoardo gimnaziul și liceul. Iar astăzi ea mă aduce chiar aici ca să cumpere... ce căutai, draga mea?

— Vederile napoletane desenate de mână, pe care le vindeți în exclusivitate, îi răspunde frumoasa Claudia, apoi îmi aruncă un zâmbet ca de reclamă.

— Ca să vedeți ce mică e lumea, rezumă doamna Magni.

— Da, îi dă dreptate mama. E într-adevăr mică.

„Uneori chiar prea mică", îmi vine să adaug. Noroc că, pentru a scurta conversația, mătușa se îndepărtează spunând:

— Mă duc imediat să vă aduc vederile, doamnă.

Între timp, mama și doamna Magni continuă să schimbe zâmbete și complimente, discutând despre școala care se închide, de vremurile frumoase trecute și de profesorii rămași, în timp ce Claudia se apropie de mine parcă dinadins, pentru a o putea admira în toată splendoarea ei.

Pe viu, dacă așa ceva e posibil, e și mai frumoasă. Pare artificială, la fel ca zâmbetul viitoarei soacre. Burta e încă plată, însă pielea e extrem de luminoasă, cum se spune că e cea a tuturor femeilor care așteaptă un copil.

— Dumneavoastră cum ați vedea aceste vederi desenate de mână ca invitații de nuntă? mă întreabă, dându-și la o parte nu știu câte bucle vaporoase.

Din lac în puț. De ce-o fi decis destinul să mă pedepsească așa? Tocmai pe mine, care întotdeauna am avut atâta încredere în el. Nu e corect.

— Depinde, răspund eu, înghițind cu greu gălușca.

— Depinde de ce?

Iar acum și-a mai luat și un ton de ticăloasă.

— De numărul invitaților și...

— Bine, nu contează, mă întrerupe, retezând discuția în grabă. Facem așa: deocamdată iau o mostră, i-o arăt lui Edoardo, logodnicul meu, și apoi decid. Dacă e cazul, vin iar.

Să sperăm că nu va fi cazul.

După care se întoarce la soacră, care imediat încetează să mai stea la taclale cu mama și insistă să plătească nota.

Părăsesc magazinul complimentându-se reciproc, așa cum se procedează în cele mai bune familii, și imediat mama și mătușa se apropie de mine, îngrijorate. Dar nu am de gând să deschid gura, și nici să mă prefac că totul merge bine; cer doar permisiunea să mă întorc acasă.

— Am avut încredere în promisiunea ta de a te dedica organizării noii librării... îndrăznește mama să-mi amintească, dar mătușa îi dă un alt ghiont și îi șoptește că poate e mai bine ca azi să mă lase în pace.

EDOARDO

I-am telefonat mamei mele, pentru că am nevoie să-i vorbesc. Era cu Claudia, pe la magazine. Poate că e cazul să lămuresc situația asta cât mai curând posibil. Din păcate, are „o infinitate de lucruri de făcut" și n-are timp să mă vadă. Dacă n-ar fi mama mea, aș crede că încearcă să mă evite.

Mă obligă să mă duc după ea la coafor pentru a-i spune că, după ce termină să-și vopsească părul, o aștept la cafeneaua de vizavi.

Sosește la măsuța barului, după ce a ales o nuanță de roșu-aprins care – sincer – mi se pare prea agresivă pentru o doamnă de vârsta ei. Pe cât se pare, nici părul ei, la fel ca ea, nu reușește să-și dea pace.

Fiecare mișcare de-a ei trădează neliniștea cuiva căruia îi e teamă să nu piardă controlul. Are același zâmbet de plastic imprimat pe fața care îmi sugerează reticența de a mă înfrunta cum ar trebui.

— Cărui fapt îi datorez toată această grabă, dragule?

— Am vorbit cu tata.

E de ajuns să-l menționez pentru a-i dărâma toate construcțiile ei inutile.

— Ah, îmi răspunde, ridicând o sprânceană în semn de iritare.

— Vrem să ne facem că plouă?

Își scoate o țigară din pachet și o aprinde cu veșnica ei eleganță.

— Ce vrei să-ți spun? Să dispară, cu tot cu spălătoreasa aia, nu mă mai interesează.

— Nu te purta ca un copil...

— Tatăl tău e cel care se poartă ca un copil, umblând cu una care are jumătate din vârsta lui, și care, în plus, mai e și negroidă. Și apoi lumea vorbește, crezi că mie îmi face plăcere să știu ce se spune prin jur despre el?

— Pe mine mă interesează numai ceea ce crezi tu, mamă. Și nu-mi place să folosești cuvântul ăla.

— Ce cuvânt?

— „Negroidă."

— Destul cu îngăduința asta stupidă! Trage cu aviditate din țigară și apoi o stinge cu furie în scrumieră. E neagră, și categoric nu este vina mea. Și mai este și o stricată, dacă vrem s-o spunem până la capăt, una care speră să-și revoluționeze mizerabila existență. Dar dacă își închipuie că vor obține un cent mai mult decât li se cuvine...

— Îți repet, nu vreau să vorbesc despre el. Mă interesezi tu. Vreau doar să știu ce mai faci.

— Nemaipomenit, îmi zice, etalându-și din nou zâmbetul de plastic. O eliberare. Și o să fie și mai bine când își va fi luat și ultima pereche de șosete din casa noastră.

— Ți-a spus că vrea să părăsească și firma?

— S-o părăsească! Crezi că e util acolo? Toată ziua tolănit pe un birou, luând un salariu generos pe nimic..

— Nu vorbi așa, te rog.

— Este adevărat, Edoardo. Și o știi bine. Singurul meu regret este că...

— Eu totuși sper să te răzgândești, știi foarte bine că firma are nevoie de el.

— Nu vorbi prostii, dragule. Chiar dacă nu vin des pe la birou, sunt bine informată în legătură cu tot ce se petrece acolo, și te asigur că...

— A intrat în defensivă, mamă, lăsându-și deoparte interesele, iar vina este și a noastră...

— Cum poți să-l aperi în felul ăsta? Tatăl tău este o larvă, un om care...

— Destul. Nu vreau să mă las din nou otrăvit de furia ei. Am deja destule pe cap.

— Chiar așa, destul. Să schimbăm subiectul, dragule, se retrage ea. Nici nu merită efortul să-i dăm toată importanța asta. Să vorbim mai bine despre tine. Cum merg lucrurile cu Claudia?

— Nu ți-a spus?

— Ce?

— Ne-am despărțit. Și n-am nimic împotrivă dacă rămâneți prietene, numai încearcă s-o ții departe de viața mea, te rog.

Cred că tocmai i-am oferit a nu știu câta dezamăgire. Dar după lovitura asta își revine repede.

— Ce prietene? ripostează. Întotdeauna mi-a plăcut ideea de a avea o noră frumoasă cu care să mă înțeleg, asta-i tot.

— Și poate că într-o zi o vei avea. Să sperăm că o să-și păstreze personalitatea și că n-o să se transforme într-o clonă de-a ta.

— Acum ești obraznic.

— Sunt realist.

— Vrei să spui că relația ta s-a încheiat din vina mea?

— În cazul ăsta, s-ar fi încheiat oricum.

Mama se înseninează și, înainte să-și stingă țigara în scrumieră, îmi zice:

— Totuși, Claudia era drăguță, foarte drăguță.

— Și nebună. Nebună de legat.

— Sfinte cerule, dragă. Un strop de nebunie nu strică niciodată, emite mama o judecată în timp ce ne luăm rămas-bun.

Ultima ei afirmație mi-o aduce în minte pe Solidea. Cum se poate să decidă să mă elimine în felul ăsta? Nici nu pot s-o justific cu „acel strop de nebunie care nu strică niciodată", cum zice mama. Abia începuserăm să ne cunoaștem, ne plăceam, iar entuziasmul ei în privința mea era pe puțin copleșitor, nu-mi vine să cred că s-a hotărât să dispară fără măcar un salut de politețe, fără o explicație.

Când mă întorc acasă, nu rezist și îi trimit o altă cerere de prietenie pe Facebook. Dar, din partea cealaltă, niciun răspuns. Mă ignoră de parcă aș fi un străin. Nu-mi place să închei atât de abrupt o relație deosebită ca a noastră, minimul pe care-l pot face ca să mă simt cu conștiința împăcată e să-i trimit un mesaj. „Ajunși în acest punct, nu pot decât să-ți urez toată fericirea din lumea, nu?" îi scriu, încercând să-mi liniștesc sufletul.

Într-o seară, în jur de ora cinei, Andrea vine la mine, și de data asta aduce cu el o sticlă de Barolo din cele mai bune recolte ale noastre.

— Deduc că e vorba despre o altă întâlnire galantă, îl primesc eu în casă, cu un surâs resemnat. De data asta însă, te felicit pentru alegerea vinului. Chiar ții mult la puștoaica asta, nu?

— Sticla o bem noi doi, clarifică Andrea, punând vinul pe masă. Vreau să petrec o seară cu cel mai bun prieten al meu, care e supărat, și aș vrea mult să știu ce i s-a întâmplat.

În sfârșit, reușim să vorbim un pic de sfârșitul relației mele cu Claudia, de întâlnirea pe internet cu fetița din liceu, care a fost o incredibilă aventură. Andrea rămâne uimit:

— Și eu sunt pedofilul, nu?

— Acum are douăzeci și cinci de ani, ar fi fost legal.

Din păcate, n-a fost nimic între noi. Ea vorbea de regrete, și în final eu sunt singurul care le are.

— Federica are optsprezece ani, nu risc să mă duc la închisoare, a spus-o și tatăl meu, ba a găsit-o chiar adorabilă.

— I-auzi, le-ai prezentat-o și alor tăi, atunci chiar e ceva serios! Acum nu mai scap, va trebui să mă rad în cap obligatoriu!

— Părul tău e în siguranță. Nu e ceva serios, doar o partidă serioasă de sex, îmi repetă el, de data asta însă cu un zâmbet glumeț. Sănatoasă și copioasă, te asigur!

— Încetează cu prostiile!

SOLIDEA

David nu mai știe ce să inventeze ca să mă facă să zâmbesc din nou. Dacă mai stau mult cufundată în cada de baie, în curând o să-mi crească aripioare de pește.

În copilărie, eram în stare să rămân în cadă ore în șir, cu șamponul în păr, visând cu ochii deschiși la o mulțime de lucruri. De multe ori îmi imaginam că sunt o sirenă care îl salvează pe Edoardo de la un naufragiu dezastruos. Categoric, imaginația nu mi-a lipsit niciodată. Acum însă mintea îmi e complet goală, și toate cuvintele, inclusiv ale lui David, cele mai amuzante, răsună ca un ecou supărător. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

Edoardo a avut tupeul să-mi trimită o altă cerere de prietenie pe Facebook. Și, fiindcă am ignorat-o, mi-a trimis un mesaj: „Ajunși în punctul ăsta, nu pot decât să-ți urez toată fericirea din lumea, nu?"

Hain. Hain, hain, hain. Nici nu știu cum să-i interpretez nebunia. Și când mă gândesc că mi se părea atât de dulce și de echilibrat, și când colo e un nebun care lasă femeile gravide și după aia se dă la altele. Cel mai rău soi.

E aproape o săptămână de când mă prefac bolnavă. Și, tot stând în apă calduță, în final m-am ales cu o răceală. Măcar acum am la telefon o voce care să-mi facă gripa credibilă.

Știu că nu pot s-o mai lungesc mult, magazinul mă așteaptă: să reorganizez librăria și să ne pregătim de inaugurare nu e ceva obișnuit. Mă tem că am subestimat inițiativa; dacă întâlnirile noastre de lectură se vor dovedi un eșec total? Mă aflu în ghearele pesimismului cosmic moștenit de la bunica. Și, colac peste pupăză, în seara asta David e invitat la o petrecere tematică *Sex and the City*, o petrecere mascată având ca temă celebrul serial televizat HBO, și deja m-a anunțat că nu acceptă un refuz. Și

mai zice că eu sunt aia care nu e în pas cu vremea: iar cu *Sex and the City*? Destul!

Are de gând să se îmbrace ca personajul Samanthei și și-a cumpărat o perucă blondă. Evident, îi place să scoată la iveală târfa din el, fiindcă și la carnaval profită de ocazie și se costumează mereu ca o curvă.

— Nu vin, încerc să-i spun, dacă nu vin și Clotilde și Federica.

— Ascultă, sora ta e panicată fiindcă mai e doar o lună până la bac, iar Federica a fost invitată diseară la sărbătorirea zilei de naștere a lui Andrea, cu care și-o trage de milioane. Ce pot face eu? Trebuie să vii cu prietenii mei și fără comentarii. Ai să vezi că o să te distrezi! Este una din chestiile alea kitsch și un pic bătute în cap, unde iese la iveală ce-i mai rău din noi.

— Dar nu știu cum să mă îmbrac!

— Scumpo, păi tu ești Charlotte! Pune-ți unul din compleurile tale de împărtășanie și ești perfectă!

Nu știu dacă s-o iau ca pe un compliment sau să prind din zbor ocazia de a mă preface jignită și de a-i spune că nici nu mă gândesc să-l însoțesc. Din păcate, am vaga senzație că, orice-aș inventa, n-ar folosi la nimic, nimeni nu mă salvează de petrecerea *Sex and the City* din seara asta.

Îmi încrețesc părul și mă îmbrac cu cele mai ciudate haine pe care le găsesc prin șifonier, cu combinații neobișnuite și riscante, fiindcă eu nu sunt Charlotte. Nu m-am simțit Charlotte în viața mea, eventual sunt Carrie.

— Dar Charlotte nu s-ar îmbrăca așa niciodată! mă dojenește David, imediat ce mă vede ieșind din dormitor.

— Tocmai, sunt Carrie, îi fac observație iritată, iar el, din fericire, se abține de la orice comentariu, se limitează să-și ridice sprâncenele în acel fel care mă invită să fac ce vreau.

Suntem patru Samanthe și o Carrie în mașină. Cu alte cuvinte, patru gay și o biată fată care ar fi preferat de departe să stea la înmuiat în cada ei de baie.

Pe de altă parte, petrecerea nu e rea deloc. În primul rând, a fost organizată pe un minunat vaporaș de pe Tibru, în apropiere de Podul Sisto, iar noaptea, văzută din această poziție, Roma chiar e impresionantă. În depărtare se vede și cupola bazilicii

Sfântul Petru, luminată toată. Și apoi, contrar așteptărilor mele, e lume bună, bine îmbrăcată; desigur, e un pic cam greu să deosebești bărbații de femei, dar până la urmă, și dacă nu ar fi fost costumați, problema s-ar fi pus oricum. Și apoi, distracția constă tocmai în asta, nu? Ca să vezi, ce chefuri frecventează David.

Îmi place cum au decorat totul: o explozie de purpuriu, compoziții gigantice din tul și orhidee. Pentru a ajunge la vaporaș trebuie să cobori pe una dintre cele două scări antice de marmură care se unesc într-o balustradă spațioasă, unde un saxofonist cântă o melodie de jazz fantastică. Pe amplul zid central sunt proiectate scenele cele mai semnificative din celebrul serial TV, și toate personajele sale, însutite ca prin farmec, se îndreaptă spre vaporaș pentru a se lansa în dansuri dezlănțuite.

David parcă a înnebunit, e deja la al doilea Long Island și nu cred că are de gând să se oprească. Mă anunțase dinainte că intenționează să scoată ce-i mai rău din el, dar nu credeam că ajunge până aici: din când în când, ne oferă câte-o imitație a personajului pe care-l interpretează, și tuturor băieților drăguți care trec pe lângă el le strigă: „Sunt singur! Sunt singur!"

Din fericire, înainte să mă abandonez în balamucul nostalgicilor după *Sex and the City*, mi-o prezintă pe „a doua cea mai bună prietenă a lui", o anume Tania cu perucă roșie, alias avocatul Miranda. E drăguță, mi se pare simpatică, nu prea nebună.

Eu și Tania hotărâm să ne lansăm într-un consum moderat de băuturi alcoolice împreună cu un tip cu ochelari care susține că e travestit în Steve. În serial, Steve este iubitul Mirandei și, judecând după felul în care îi face Taniei cu ochiul, presupun că și în realitate ar aspira la acest rang.

— Dar Charlotte nu avea părul drept? mă întreabă Steve, luându-mi între degete o șuviță ondulată.

— De fapt, eu sunt Carrie, îi răspund aproape resemnată.

David se dezlănțuie pe ringul de dans. E de-nțeles, tocmai au pus *Womanizer* – nu-i prea greu să-l faci fericit.

La bar vine lângă noi un tip scund, fără păr, îmbrăcat într-un costum albastru, călcat la perfecție. Mă privește de parcă tocmai a văzut-o pe Fecioara Maria.

O clipă mai târziu se prezintă:

— Sunt Stanford, îmi zice, cu o foarte iritantă voce nazală, prietenul gay al lui Charlotte, care însă în realitate nu e nici pe departe gay, iar tu ești fermecătoare.

Asta mai lipsea.

— Încântată, eu sunt Carrie, alias Solidea.

— Ah, zice el dezamăgit. Credeam că ești prietena mea, Charlotte. Atunci, mă duc s-o caut în altă parte. Și se îndepărtează iritat.

Eu și Tania izbucnim în râs.

— Vezi ce se întâmplă dacă nu ne acceptăm așa cum ne văd ceilalți? îmi zice, recăpătându-și suflarea.

— Mai ales dacă exagerezi cu LSD-ul! adaug, făcând-o să izbucnească din nou în râs.

David se întoarce la bar, transpirat tot, pentru a da pe gât al treilea Long Island al serii.

— Te distrezi?

— E drăguț aici. Nostalgic și patetic, exact cât trebuie.

— Dumnezeule, scumpo, un pic de entuziasm! Uită-te în jurul tău, e plin de gagii mișto! Nu-mi place când te fixezi pe o subspecie de veterinar ratat și pe un om de afaceri practic însurat, pe deasupra și ticălos!

Fața lui Edoardo Magni îmi traversează mintea

— Dar totuși era drăguț, nu? îi spun, un pic visătoare.

— Mă rog, nimic extraordinar, lichidează el discuția cu o grimasă, privind spre ringul de dans.

— Haide, că-ți plăcea la nebunie! Și mai spuneai și că seamănă cu Ewan McGregor! Pot să-mi pun semnătura.

— Smith Jerrod! îmi răspunde David, cu privirea pierdută nu se știe unde.

— Ca să fiu sinceră, credeam că ți se părea leit cu Ewan McGregor, insist, sperând să nu observe că n-am auzit de numele pe care tocmai l-a menționat.

— Ba nu! Ce-ai înțeles? mă dojenește el, intrând brusc în fibrilație. A sosit Smith Jerrod! Și îmi arată un tip în fundul ringului.

Cred că tocmai am recunoscut, în acel tip arătos și blond de lângă intrare, asemănările cu fostul său iubit:

— Dar ăla nu e Rodrigo?

— Ba da! îmi răspunde el exaltat, moderându-și însă tonul vocii. Dar în seara asta e Smith Jerrod, iubitul Samanthei!

Ce mai complică lucrurile gay-ii ăștia.

David se abține să țopăie, își aranjează peruca și mă întreabă:

— Cum arăt?

— Ești... Samantha! îl liniștesc cu un zâmbet.

Și Tania încearcă să-l încurajeze, cu un fel de mantra care asupra lui pare să aibă un efect revigorant:

— Amintește-ți, îi zice, tu ești numărul unu, David. Rupe gura lumii, sau, dacă preferi, lumea ți-o rupe ție.

David începe să râdă și se îndreaptă spre ring.

Smith și Samantha se recunosc ca într-un film vechi, în care ea merge încet, iar el nu reușește să-și dezlipească ochii de la ea. Nu au nevoie să-și spună nimic. Se pierd în mulțime, fericiți că s-au regăsit, în sfârșit.

Însă gândul că în curând David va părăsi apartamentul meu parcă mă copleșește de singurătate.

Mă întorc pentru a căuta consolare în ochii Taniei, dar sunt pierduți în ai lui Steve. Chiar e cazul să spun că în seara asta realitatea a depășit imaginația.

Din fericire, una dintre cele trei Samanthe cu care am venit la petrecere e pe punctul de a se întoarce acasă, și, din întâmplare, este și proprietara mașinii. Mă scutește de datoria de a chema un taxi.

Pe drumul de întoarcere, îi povestesc toată viața mea, începând cu clasele primare și Edoardo Magni. Când ajungem acasă, îmi zâmbește, puțin buimăcită; cred că așteptă să-mi vadă poarta la fel cum poporul evreu aștepta sosirea lui Moise.

Văd un Porsche argintiu care staționează în fața blocului meu. Motorul e aprins și cineva se află înăuntru. Samantha lasă să-i scape o glumă:

— Dacă nu se dă la o parte, îl tamponez; în felul ăsta, cu scuza constatării daunelor, dacă la volan e un gagiu mișto, continuăm seara cu un alt fel de tamponare.

Râdem din nou pentru ultima oară, apoi Porsche-ul se îndepărtează și eu cobor din mașină. Judecând după graba în care

pleacă Samantha, îmi vine o bănuială: ori îl urmărește pe tipul cu Porsche, ori abia aștepta să se descotorosească de mine. Cine știe de ce, îmi vine să optez pentru a doua variantă.

În dormitor, găsesc surpriza-surprizelor, cireașa de pe tort: Matita și Schopenhauer dorm tolăniți pe patul meu. Dacă își închipuie că mă duc să dorm în culcușul ăla vechi și scârțâitor pe care l-am cumpărat pentru Matita, se înșală amarnic.

Din păcate, nu mă lasă inima să-i trezesc, și nici să-i dau afară din așternuturi. Aș putea foarte bine să-mi găsesc un locșor și să vedem dacă reușim să stăm comod toți trei.

EDOARDO

Diseară e ziua lui Andrea. Contrar așteptărilor tuturor, n-a mai organizat obișnuita petrecere cu o mie de persoane în cel mai tare local din oraș. Anul ăsta vom fi în jur de cincizeci în total, acasă la el, pe terasă. Semn că această Federica, la cei optsprezece ani ai săi, îl face să se maturizeze puțin.

Vine să-mi deschidă ușa, surescitat la culme. Mă ia deoparte pentru a-mi spune două lucruri, după el de importanță vitală: unul e că Federica este dincolo și abia așteaptă să mi-o prezinte, celălalt – că, din păcate, a venit și Claudia, și mă asigură că nu a fost invitată.

Iat-o că îmi vine în întâmpinare, să mă salute. Andrea ne lasă singuri, nițel stânjenit.

— Ce faci aici? o întreb.

— Îl cunosc pe Andrea de atâta timp, îmi explică, țineam să-i fac urări în persoană.

Chiar nu-și dă seama că e total deplasată? Continui să cred că ar avea nevoie de un psiholog bun. Nu am intenția să vorbesc cu ea, când devine așa băgăreață, ba chiar insuportabilă.

— Unde te duci?

— Dincolo, Claudia, să sărbătoresc. Și, ca să fiu sincer, prezența ta aici nu e deloc binevenită.

Își coboară privirea în semn de mâhnire. Suspinul ei de câine bătut mă face să mă simt ca un nemernic.

— Vă scutesc de deranj, îmi spune. Venisem să te văd. Adevărul e că dorul de tine mă împinge să mă comport ridicol. Te rog să mă scuzi.

Se apropie de cuier pentru a-și lua geaca, dar atitudinea ei de victimă mă face să mă simt vinovat.

— Scuză-mă tu. Rămâi, o reţin. Nu eşti ridicolă. Ai dreptate, Andrea e şi prietenul tău şi sunt sigur că îi face plăcere dacă rămâi să-l sărbătoreşti.

— Şi ţie? mă întreabă. Ţie îţi face plăcere?

I-aş putea răspunde că da şi sunt sigur că de-aici şi până la a începe să ne vedem şi să vorbim din nou, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, nu e decât un pas, sau i-aş putea spune că nu şi să rămân cu senzaţia de vină. Prefer să optez pentru un răspuns mai ambiguu:

— Vreau să-ţi fie bine, îi spun. Nici pentru mine nu e uşor, dar trebuie să avem răbdare.

Claudia se mulţumeşte cu răspunsul meu ambiguu şi decide să mă urmeze în salon. Au sosit aproape toţi. În mijlocul mulţimii, o puştoică tânără, îmbrăcată sumar, îmi aruncă priviri insistente.

În timp ce-mi salut prietenii, ea continuă să se holbeze la mine, cu un tupeu aflat la limita jenei. Apoi vine Andrea şi o sărută pe buze, şi atunci înţeleg că e vorba despre Federica, iar stânjeneala mea creşte şi mai mult.

— Edo, mă cheamă Andrea, vino, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Mă apropii de ei şi ochii Federicăi continuă să mă fixeze, de parcă ar vrea să-mi facă o radiografie. Claudia mă urmează fără să-şi fi dat seama de nimic.

— Ea este Federica, îmi zice Andrea, cu un zâmbet exaltat. Şi el este Edoardo, ţi-am vorbit mult despre el.

Puştoaica întinde o mână, cu o faţă stupefiată.

— Te-am recunoscut, îmi zice. Eşti Edoardo Magni, cu siguranţă n-aveam cum să-mi imaginez.

Acum şi Andrea e stânjenit, iar Claudia se apropie cu un pas pentru a înţelege mai bine situaţia.

— Eu sunt verişoara Solideei Manenti, îmi explică Federica fără entuziasm, retrăgându-şi imediat mâna dintr-a mea. Apoi i se adresează lui Andrea. Mi-ai vorbit mult despre el, aşa e, dar nu mi-ai spus lucrul cel mai important, face ea, aruncându-mi o privire indignată. Prietenul tău aşteaptă un copil şi e pe punctul să se căsătorească.

Claudia bate în retragere. O privesc fără să înțeleg. Și ea are o față surprinsă, dar e ceva forțat în felul ei de a-și curba gura și a-și deschide ochii mari.

— Trebuie să fie o neînțelegere la mijloc, îi spun Federicăi, uluit și în același timp bucuros să descopăr că este verișoara Solideei.

— Nu-i nicio neînțelegere, îmi răspunde ea, tot cu iritare. Mesajul tău de pe Facebook era cât se poate de clar. I-ai cerut să te șteargă din lista de prieteni și ea a făcut-o. Acum vezi-ți de relația ta și las-o în pace.

Andrea e încurcat.

— Federica, te rog...

— Nu, Andrea, nu-ți face griji, îl liniștesc.

— Cine e această Solidea? întreabă Claudia, dar expresia de pe chipul ei continuă să nu mă convingă, e ca și cum ar încerca să disimuleze o neliniște crescândă.

— Despre ce mesaj vorbești ? insist.

— Tu i l-ai trimis, îmi răspunde Federica, ar trebui să știi.

— Eu nu i-am trimis niciun mesaj.

— Dar, mă rog, se poate ști cine e această Solidea? continuă să întrebe Claudia, din ce în ce mai încordată.

— Ea trebuie să fie faimoasa Claudia, viitoarea mireasă și mama copilului tău, insistă Federica, arătând-o pe Claudia, cu un ton care devine din ce în ce mai tăios. Suntem cu toții foarte bucuroși pentru voi, așadar, acum las-o în pace pe Solidea și du-te să te însori liniștit.

Andrea intervine din nou:

— Federica, liniștește-te. Trebuie să fie o greșeală.

Apoi îmi aruncă o privire, în căutarea unui sprijin. Claudia, în schimb, îmi evită privirea, e iritată, dar în sfârșit reușesc să descifrez acel aer suspect pe care și l-a luat.

— Tu nu știi nimic de povestea asta cu mesajul?

Ea se îndepărtează enervată:

— Ah, nu mă privi în felul ăla! Sunteți nebuni, nu intenționez să mă las implicată în absurditatea asta!

O urmez până la intrare, o apuc de o încheietură și o oblig să mă înfrunte.

— Tu i-ai scris mesajul ăla? Te-ai conectat la Facebook de pe calculatorul meu în ultima noapte când ai dormit la mine, nu-i așa?

Claudia pufnește, dând ochii peste cap.

— N-am idee despre ce vorbești, Edoardo. Lasă-mă să plec, nu vreau să mai rămân în casa asta un nici minut în plus.

Minte, e atât de evident.

— Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

— Dar tu? cedează pe neașteptate, descărcându-și ranchiuna pe mine. Toate chestiile alea stupide pe care vi le-ați scris fără știrea mea? Destinul care v-ar fi făcut să vă reîntâlniți și nici nu-mi mai amintesc câte alte dulcegării de prost-gust!

— Gestul tău a fost de prost-gust, îi răspund cu dispreț. Cum ți-ai permis să intri pe pagina mea și să-i scrii un astfel de mesaj? Meschinăria ta mă lasă fără cuvinte!

— Și mai ai și curajul să mă faci meschină? Tu și vânzătoarea aia de proastă calitate ar trebui să vă rușinați!

— Ba ție să-ți fie rușine, Claudia. Nu ești demnă nici să-i legi șireturile!

— Asta e prea de tot. Lasă-mă să plec, nu vreau să te mai ascult nicio secundă în plus.

De data asta o las să-și ia geaca din cuier fără să mișc un deget.

— Bravo, du-te, adaug. Și să nu te mai arăți niciodată.

În jurul nostru s-a strâns un mic public, Claudia iese din apartament întrebând „La ce vă uitați?", apoi coboară scările în fugă și dispare din ochii mei.

Primul meu gând e să mă întorc la Federica. Trebuie să vorbesc cu Solidea și să-i explic ce s-a întâmplat.

Andrea a reușit s-o calmeze, acum pare dispusă să mă asculte.

Așteptăm sosirea tortului, povestindu-ne cu amănunte tărășenia. Ea vrea să-mi dea numărul de telefon al Solideei, dar eu prefer să-mi spună adresa ei.

Mă însoțește cu Andrea până la mașină.

— În seara asta Solidea se ducea la o petrecere cu tematică, îmi spune Federica. Dacă te duci acum, o găsești trează.

Mă urc în mașină, mulțumindu-i.

— Ce mișto, ai un Porsche! adaugă ea, cu ceva infantil și simpatic în tonul vocii.

Eu și Andrea schimbăm o privire amuzată, apoi pornesc motorul și îi salut.

Însă când ajung la blocul Solideei, mă gândesc să nu par agresiv. Ea își dorea ceva special pentru prima noastră întâlnire. Mă gândesc la o promisiune făcută cu mulți ani înainte și, când o mașină îmi face semn cu farurile din spate, iau o hotărâre și mă îndepărtez, cu o idee nebunească în minte.

SOLIDEA

Mă trezesc cu soneria insistentă a interfonului care mai are puțin și îmi perforează timpanul. O fi David, cu vreo tragedie de-ale lui. Mă târâi pe bâjbâite până la intrare.

— Cine e?

— Sunt Federica! E și Clotilde cu mine, am chiulit de la școală ca să vorbim cu tine! Deschide poarta!

Au înnebunit? Cât naiba e ceasul?

E opt. Nici măcar n-am auzit deșteptătorul. Și simt de parcă un cerc îmi strânge capul, insuportabil. Probabil e vina cocktailului Mojito băut aseară.

Nici nu apuc să deschid bine ușa, că Federica și Clotilde năvălesc înăuntru, cât se poate de agitate.

— Toată noaptea am încercat să te sunăm, ai mereu telefonul închis!

Vorbesc una peste alta, și nu se înțelege nimic, am impresia că încă mai dorm și că acesta e un coșmar.

— Liniște! le cert, vărsând apă în fierbător, pentru că am nevoie urgentă de cafea. Vă rog, vorbiți pe rând.

— E vorba de Edoardo Magni! îmi explică Federica, și acest nume e de ajuns ca să mă facă să-mi recuperez degrabă luciditatea necesară pentru a urmări orice tip de raționament.

— Ce s-a întâmplat?

— N-o să-ți vină să crezi... continuă ea, trăgându-și suflarea. L-am întâlnit aseară! Pare incredibil, dar este cel mai bun prieten al lui Andrea! Cred că l-am auzit vorbindu-mi despre el de cel puțin un milion de ori, dar nu puteam să-mi imaginez că era chiar el, înțelegi?!

Destinul continuă să mi-l servească pe o tavă de argint, tocmai acum când începeam să mă împac cu situația. Nu e corect.

Și totuși, am senzația că, bine sau rău, ceea ce Federica e pe cale să-mi spună va avea un impact remarcabil asupra vieții mele.

— Și? Ce s-a întâmplat așa de incredibil? Claudia aia a născut o echipă de fotbal?

— E vorba tocmai de Claudia! Nu e nimic adevărat! Ți-o jur, a inventat totul! Am văzut-o eu, cu ochii mei! E o ticăloasă! Iar el e super-mișto!

E atât de agitată, încât continui să nu înțeleg o iotă.

— Vrei să-mi explici mai bine?

— Ce încearcă să-ți spună Federica, intervine Clotilde, cu mai mult calm, este că ieri l-a întâlnit pe Edoardo la petrecere lui Andrea și a descoperit că nu e nici pe departe logodit, și cu atât mai puțin așteaptă un copil.

— Asta o știam deja, o corectează prompt Federica. Cred că am auzit vorbindu-se despre el de un milion de ori, și știam și că avea o poveste virtuală de amor, pe internet! Numai că nu puteam să-mi imaginez că era vorba tocmai Edoardo al tău!

Încep să fiu din nou confuză, poate din cauza pulsului care mi-a luat-o razna.

— Nu înțeleg!

Acum vorbesc din nou una peste cealaltă. În cele din urmă, Clotilde reușește să învingă și reia discursul:

— Ca să vă despartă, Claudia a inventat totul...

— ...Da! Ca să vezi ce nemernică: a găsit o cale să acceseze pagina de Facebook a lui Edoardo și să-ți scrie mesajul ăla, dându-se drept el!

— Vorbiți serios?

— Jur, insistă Federica. Știu că e incredibil, dar chiar așa s-a întâmplat! Ea e o scorpie, a citit toate mesajele voastre, apoi ți-a scris ceea ce ai primit. Evident, a avut grijă să și șteargă mesajul, astfel încât Edoardo să nu înțeleagă motivul îndepărtării tale. El a văzut doar că l-ai șters din listă și, când a încercat să te recontacteze, iar tu l-ai refuzat, a crezut că nu mai voiai să știi nimic de el. Și apoi Facebook-ul l-a anunțat că tu și Matteo ați redevenit prieteni, și astfel a crezut că v-ați împăcat și că din cauza asta nu mai voiai să vorbești cu el. Îți dai seama?

Îmi dau seama, da. Și îmi vine să și plâng. Poate de bucurie, nu știu. Este un concentrat neobișnuit de emoții. Știu numai că inima mea nu a mai bătut niciodată atât de repede.

— Și deci nu așteaptă niciun copil?

— Nu! Ba chiar, aseară, el a trimis-o pe Claudia la naiba în fața tuturor. Era puțin spus furios!

Oh Dumnezeule, spuneți-mi că nu visez.

— Și apoi voia numărul tău de telefon...

— Și i l-ai dat? o întreb, plină de speranță.

— N-am apucat, pentru că după aia s-a răzgândit și mi-a cerut numai adresa ta!

Știam eu că infamul ăla de destin se amestecă din nou. Trebuie să mă conectez la internet ca să-i spun că vreau să-l întâlnesc cât mai repede posibil. Nu-mi mai pasă deloc de destin, acum urăsc destinul, sunt sigură că nu avea rezervată nicio surpriză, ci doar intenția de a mă face s-o iau razna.

Îmi aranjez părul și mă duc la fereastră, gândindu-mă prostește că-l voi surprinde pe trotuar, eventual în timp ce scoate un buchet de flori de la spate, ca Richard Gere în *Pretty Woman.*

Bineînțeles, nu e nimeni. Trebuie să dau fuga pe Facebook. Clotilde și Federica mă urmează nerăbdătoare.

În timp ce computerul se conectează la internet, ușa de la intrare se deschide.

Intră David, și mai agitat decât Federica și Clotilde cu o clipă în urmă.

— Am primit mesajele voastre abia acum, ne zice. E adevărat ce mi-ați spus de Edoardo Magni?

— Normal că e adevărat! îi răspund fetele în cor.

Sunt surprinsă:

— Dar tu nu erai la Rodrigo?

— De ce, v-ați împăcat? întreabă Federica.

— Așa se pare! începe el să urle, extrem de exaltat.

— Dar ora asta pentru tine înseamnă zorii zilei! Cum ai reușit să te trezești?

— În fața unei urgențe „Edoardo Magni" nu se poate lenevi în continuare, scumpo!

Un moment mai târziu, ne strângem toți patru în jurul computerului.

Nu-l găsim conectat, așa cum speram noi, dar descoperim că mi-a trimis un mesaj. Categoric cel mai romantic scris vreodată.

„Dragă «fetiță din liceu»", începe Edoardo, „ar fi atât de multe lucruri de spus, că nici nu știu de unde să încep. Sper că verișoara ta, Federica, ți-a spus deja esențialul: eu nu aștept niciun fiu, și dacă înainte Claudia aparținea trecutului, astăzi nici nu mai vreau să aud de ea.

Aseară aș fi putut să te sun, a fost cât pe ce să aflu numărul tău de telefon, dar apoi m-am gândit că, în romantismul tău, ai fi preferat de departe să mă găsești sub balcon, în toiul nopții. Dar când am ajuns în fața blocului, m-am răzgândit: astfel de surprize, în stadiul actual al «relației» noastre, dacă se poate defini așa, pot părea agresive. Și atunci, m-am gândit la ceva mult mai special pentru prima noastră întâlnire.

Sunt absolut convins că surpriza pe care destinul o avea în minte pentru noi era să ne regăsim pe Facebook, fiindcă în ziua de azi este un mijloc ca oricare altul, un loc ca oricare altul, din toate punctele de vedere. Dar fiindcă tu meriți mai mult decât un mijloc ca oricare altul și un loc ca oricare altul, m-am gândit că locul ideal pentru prima noastră întâlnire este orașul la care visezi dintotdeauna și pe care încă n-ai avut ocazia să-l vizitezi.

Un bilet electronic te așteaptă la aeroport, avionul decolează la unu. Trebuie doar să găsești curajul să-l iei și să-ți lași trecutul definitiv în urmă. Eu te voi aștepta în față la Hôtel de Ville, sub afișul stației de metrou, nu ai cum să greșești. Am calculat că vei sosi la patru după-amiaza. Nu te îngrijora, te voi aștepta cât va fi nevoie, dar dacă nu te voi vedea sosind, mă voi resemna și mă voi întoarce acasă, cu un mic mare regret: acela de a nu te fi putut vedea în persoană.

Mai târziu, dacă vrei, vei putea respira pentru prima oară aerul Parisului și mă vei vedea în carne și oase, cum ai sperat până acum câteva zile. Sper din toată inima că între timp nu s-a schimbat nimic.

Te aștept."

Doamne Dumnezeule.

— Ați înnebunit?! se apucă David să urle, țopăind ca o isterică prin toată sufrageria.

Avem toți patru ochii umezi din cauza emoției, până și rebela aia de Federica.

În același moment, primește un mesaj pe celular: e Andrea, care o roagă să mă anunțe să intru degrabă pe Facebook.

Am făcut-o deja. Acum trebuie doar să zbor la Paris. Ca într-un film romantic, primul care-mi vine în minte este *Nopți albe în Seattle*. Așadar, astfel de lucruri nu i se întâmplă numai lui Meg Ryan...

Îmi tremură picioarele. Mă voi duce la Paris. Îl voi întâlni acolo. Pe bune? Cine credeți că poate supraviețui la toate astea? În cel mai bun caz voi fi răpusă de un infarct imediat ce roțile avionului vor atinge pista aeroportului Charles de Gaulle. Întotdeauna e o bubă pe undeva.

— Fii calmă! continuă să-mi repete David, și astfel nu face decât să mă agite și mai mult.

Mi se pare că am prea puțin timp să mă pregătesc. Nici nu știu de unde să încep.

Noroc că are grijă sora mea de chestiunile practice și începe imediat să caute o valiză. Găsește una în debara, distrusă toată, sub șase degete de praf.

— Ești o *globe-trotter*, mă ironizează David, periindu-mi părul. Ai să vezi că Parisul o să depășească orice așteptare, continuă, aproape mai emoționat decât mine. Ține minte, scumpo, vreau toate detaliile! Și apoi, trebuie să-mi promiți c-o să te îndopi cu *room-service*! E visul meu dintotdeauna, să mă ghiftuiesc cu *room-service*-ul unui hotel de cinci stele! Pentru că sigur, bogat cum e, a ales un hotel de cinci stele! Ah... încheie visător. A Fi sau A Înflori, eu aș ști ce să aleg! Pe cuvânt de William Scuturăpere.

În fața șifonierului deschis, Federica a început să facă o selecție riguroasă a îmbrăcămintii.

— Asta ce mai e? mă întreabă, scoțând un pulover cu împletituri.

— Tu ce zici c-ar fi?

— Cel mult ar putea merge ca rochie-mini, propune ea, continuând să scotocească în șifonier, în căutarea altui articol de îmbrăcăminte mulat pe fund care să mi se potrivească.

Sunt prea năucită pentru a lua inițiative, las totul în mâinile lor. Înainte să ajung la aeroport trebuie să trec pe la casa bunicii, ca să-mi iau pașaportul, mă tem că permisul de conducere nu e de ajuns pentru a ieși din țară, și mai ales ca să le anunț pe mama și mătușa că plec la Paris. Au să facă infarct.

Are grijă Federica să le sune pe speaker de la telefonul din casă:

— Astăzi Solidea nu vine la muncă! E pe picior de plecare spre Paris!

— Ce spui acolo? răspunde mama derutată. Federica, dar tu nu trebuia să fii la școală?

— Nu ne-am mai dus, era o urgență romantică, mamă! intervine Clotilde, împăturind îmbrăcămintea în valiză.

— Clotilde, și tu! Ați înnebunit? Dă-mi-o pe sora ta!

— Mamă, Edoardo m-a invitat la Paris! Sunt prea emoționată ca să-ți explic, și apoi, nu am timp! Trebuie să prind avionul de unu!

— Cum vine asta? Apoi renunță și mă salută cumva, între șocată și bucuroasă. Te rog, ai grijă, să nu faci imprudențe! adaugă, cu o fărâmă de resemnare în voce.

Într-o clipă suntem gata de plecare, am până și valiza în spate. Înainte să ieșim din casă însă, aruncăm o privire la ceas și ne dăm seama că e abia nouă și jumătate. Doar un pic cam devreme.

Măcar ne tragem sufletul toți patru.

Așez valiza.

— Ai tot timpul din lume, mă liniștește David. Trebuie să te duci la bunica ta, nu?

— Da, și casa bunicii nu e în drum, așa că iau mașina și apoi trec din nou pe-aici, să încărcăm valiza și să mă însoțiți până la aeroport. Bine?

— Perfect, ne vedem în curând atunci.

Ca în orice film romantic care se respectă, întodeauna are loc o lovitură de scenă în ultimul moment.

A mea se cheamă Matteo, și mă trezesc cu el în fața ușii blocului.

— Eram îngrijorat, îmi zice, după un salut mai degrabă sfios. Ne te văd la magazin de ceva timp, mătușa ta mi-a spus că ai fost răcită.

Îl cunosc mult prea bine, i-aș putea descifra fiecare mișcare: n-ar fi venit până aici dacă nu avea ceva important să-mi spună.

Mă simt în încurcătură, îmi ridic privirea spre fereastră, ca să văd dacă David sau fetele sunt acolo. Din fericire, e închisă.

— Sunt grăbită, Matteo. Putem vorbi altădată?

Și el mă cunoaște bine, și știe că în acest moment sunt pe punctul să-i scap: pentru prima oară în zece ani, mintea mea este prinsă de ceva mai important.

— Unde te duci?

I-aș putea spune „la Paris", savurând spectacolul în care el își pierde mințile, dar, la urma urmei, ce fel de spectacol ar fi? El e Matteo al meu: dacă suferă el, sufăr și eu, întotdeauna a fost așa.

— Trebuie să mă duc la o întâlnire, îi spun, încercând să mă îndepărtez, și nu pot întârzia.

Matteo își coboară privirea. Este ceva duios în felul lui de a se da deoparte.

— Nu te reține, îmi răspunde cu o voce abătută. Vorbim altădată.

Ne privim, rămânând în tăcere pentru nu știu câte secunde.

— Ce voiai să-mi spui?

— E o discuție lungă. Ne vedem în altă zi.

Mă enervează când face așa. Îi place să fie rugat, are nevoie să se simtă important, cum, de altfel, eu l-am făcut întotdeauna să se simtă. Dar de data asta nu intenționez să pierd avionul și să mă las păcălită de privirea aia, așadar îl salut și mă îndrept spre mașină. Dar când ajung la mașină nu pot să mă abțin, mă întorc din nou să-l caut cu privirea. E tot acolo, pe trotuar, în aceeași poziție în care l-am lăsat. Grimasa mea de resemnare îl convinge să traverseze strada.

Se apropie de mine cu un lung suspin:

— Când mă gândesc prin ce te-am făcut să treci, mă simt ca un nemernic, recunoaște Matteo, băgându-și mâinile în buzunar, în semn de disconfort.

— Am depășit momentul, îi spun, cu un zâmbet poate nu prea convingător. Știu exact unde vrea să ajungă, și odată credeam că nu-mi doresc nimic altceva. L-aș fi primit înapoi, cu orice condiție, cu toate animalele și pungile lui de crochete. Blestematul.

— Debora a fost o nesăbuință, continuă Matteo, cu privirea pironită în asfalt. Dă un șut unei pietricele. E ceva timp de când mă gândesc la asta; mi-ai lipsit mult, Sole. Din micile noastre vieți, întotdeauna ai știut să scoți ce-i mai bun.

În timp ce vorbește, mi se desfășoară în cap pozele de pe Facebook, momentele lor fericite, călătoria în Peru, focul de tabără pe plajă. Cine știe de câte ori i-o fi zis c-o iubește și câte altele i-o fi povestit despre mine, minimalizându-mă, așa cum știe el să facă atunci când uită respectul pentru lucrurile importante.

Îl privesc, încercând să-mi amintesc motivele care m-au împins să rămân agățată de el atâta timp. Fiindcă așa e, timp de aproape zece ani m-am agățat de el cu toate puterile, crezând că, dacă mă părăsește, mă prăbușesc în infern. Și când ne-am despărțit, în realitate, am continuat să rămân agățată de amintirea lui. Eram sigură că nu voi reuși să merg înainte. Dar până la urmă am reușit, am slăbit strânsoarea și nu m-am prăbușit nicăieri. Din contră, zbor spre Paris.

Vreau să-mi vorbească în continuare. Am nevoie să-l ascult, pentru că trebuie să găsesc acele motive și să dau un sens celor zece ani de viață împreună. Dar nu găsesc nimic. Doar un băiețel speriat la gândul de a rămâne singur. Cineva care s-a bazat mereu pe slăbiciunile mele, pentru a se simți puternic. Și nu este mânie în această constatare. Și mânia a dispărut undeva, împreună cu iubirea.

La un moment dat, îi întrerup discursul:

— Mă duc la Paris, îi zic. Dar nu cu intenția de a-l face să sufere, ci doar pentru a-l elibera de amintirea distorsionată pe

care o are despre mine, despre fetița supusă care îi dădea prea multă importanță. Am pe cineva în viața mea, acum trebuie să plec, pentru că nu mai am timp.

Matteo dă înapoi, aproape stupefiat, apoi scoate la înaintare tot orgoliul care i-a mai rămas ca să mă salute, doar cu mâna însă, și are o atitudine rece, detașată, aceeași pe care o avea când, în trecut, decidea cine putea și cine nu putea să intre în discotecă. Întotdeauna și-a mascat nesiguranța cu un pic de aroganță.

— Ai grijă de tine, drum bun, îmi spune grăbit, cum ar face Fonzie din *Happy Days*.

Fonzie al meu se duce, ascunzând de lume micile sale răni, iar eu mă urc în mașină, gândindu-mă că niciodată n-a fost așa departe epoca fostei mele relații și a intrărilor în discotecă. Acum mă pregătesc să mă duc în întâmpinarea unei noi aventuri, un lucru pentru cei mari, care începe cu ștergerea de praf a pașaportului, uitat, de nici nu știu cât timp, acasă la bunica.

Urc în fugă scările blocului, fiindcă liftul e defect. Normal că așa se întâmplă când ești pe fugă.

Menajera îmi deschide ușa, iar eu mă precipit în vechiul birou al bunicului ca să iau documentul. Apoi mă întorc la intrare, trecând prin camera bunicii.

Ușa e întredeschisă: o tăietură în întuneric, în aerul saturat de salivă și proteză, de piele ridată, subțire, aproape transparentă. O clintesc ușor de la perete și intru în camera întunecoasă.

Bunica e întinsă pe pat, îmbrăcată, cu încălțămintea încă în picioare și cu o foaie în poală. De obicei nu se odihnește niciodată la ora asta.

Parcă a lunecat în somn pe neașteptate, în timp ce citea ceva. Când o văd așa, mă sperii. Mi-e frică să mă apropii de ea și să descopăr că nu mai respiră. Ar putea fi astăzi ziua aceea, ceea ce uneori se întâmplă să-mi imaginez, dar care mă înfiorează atât de rău, încât e mai bine să nu vorbesc despre asta.

— Bunico, o strig din prag, la început aproape în șoaptă, cu inima palpitând din nou. Bunico? Plec, mă auzi? Pot să te salut?

Nimic, nu dă semne de viață. Încep să mă agit cu adevărat, fac un pas înainte, încă unul. O strig din nou.

De data asta, se mișcă în sfârșit: își mută ușor o mână, lăsând ca rozariul să-i alunece printre degete. Ochii, ca niște virgule roz între două fâșii de carne moale, se deschid numai o clipă, pentru a face loc sclipirii pupilelor, apoi se închid iar.

— E obosită, îmi explică menajera, din hol. Azi-dimineață s-a trezit devreme pentru prelevarea de sânge.

Mulțumesc lui Dumnezeu. Nu e astăzi ziua aceea.

Dacă tot sunt acolo, profit să-i dau jos pantofii și să-i pun rozariul în caseta de bijuterii. Ridic și foaia care i-a rămas în poală.

O iau în mână și-mi dau seama că nu este vorba de un document oarecare, ci de un mic secret: e o scrisoare adresată *bunicului care nu mai e.*

De data asta nu rezist să nu citesc.

„Dragul, adoratul meu Filippo", scrie bunica, și are scrisul unei fetițe. „Îți mulțumesc din suflet pentru că ai vegheat asupra prăvăliei noastre. Fiicele tale spun că suntem pe cale să facem un salt calitativ, dar știi și tu cât sunt la modă anumite salturi în vremurile astea absurde, mai ales când se vorbește de calitate. Adoratul meu Filippo, rămân la părerea că important e ca prăvălia să nu se miște de-acolo, și să rămână la locul ei.

Uneori, când mă duc seara la culcare, mi se pare că simt cum mă trage firicelul acela care ne ține împreună de când ne-am făcut curte prima oară, iar tu, cu primul sărut, mi l-ai legat în jurul inimii. Când ai zburat în cer, la Isus, eram sigură că imediat după aceea firicelul mă va trage și pe mine la tine. Dar am rămas aici, pentru nici nu mai știu cât timp.

Când mă lași singură în unele zile și te întorci acolo sus, mă delectez imaginându-mi-te depănând ghemele care s-au creat tot «urcând și coborând». După ce vei fi terminat de descurcat bine-bine nodurile, sunt sigură că vei începe să tragi firul ca să mă chemi la tine. Când rămân cu gândul la asta, mi se pare că văd o plăcută fâlfâire de lumini în întunericul nopții. Și sunt pregătită, da. Sunt pregătită cu adevărat. Acum, că și prăvălia rămâne unde e, poți fi sigur, mă duc cu inima împăcată."

Interfonul începe să sune nebunește, bunica se trezește, deschide ochii și mă găsește cu scrisoarea ei în mână și cu un zâmbet duios întipărit pe față.

— Fugi de-aici! îmi ia foaia din mâini, pe puțin iritată.

— O puneam la loc, încerc să mă justific.

— Nu spune gogomănii!

— Solidea, mă strigă menajera, Clotilde și Federica te așteaptă jos. Sunt grăbite!

Fir-ar să fie, e târziu.

Bunica tot mai bombăne, împăturindu-și cu grijă scrisoarea.

— Trebuie să fug, bunico! Scuze, te iubesc!

— Da, da, scăpați mereu ușor voi, nelegiuitelor! continuă ea să se plângă.

Bătrână morocănoasă, adorabilă cum puține sunt pe lume.

În fața blocului bunicii e un taxi, iar la bord mă așteaptă David, Federica și Clotilde:

— Urcă! Repede!

— Și mașina?

— Nu mai avem timp, trebuie să zbori! Ai înnebunit? Vrei să pierzi avionul?

— Dar e douăsprezece fără un sfert!

— Și nu știi că la aeroport trebuie să ajungi cu ceva timp înainte? continuă să mă certe David, îndemnând taximetristul să meargă mai repede. Pe ce lume trăiești, scumpo? Faptul că ții pașaportul acasă la bunica ta spune multe!

— Și telefonul? începe și Federica. Știai că celularele au fost inventate special pentru a telefona?

— Noi te așteptam acasă, nu mai știam ce să facem, adaugă sora mea. Iar acum mai e și trafic, se poate ști ce-i în capul tău? Vrei sau nu să te duci la Paris?

Se pare că Matteo, bunica și *bunicul care nu mai e* s-au înțeles să mă facă să pierd avionul. Totul ca într-un perfect scenariu romantic. Numai că ne aflăm în realitate și, dacă îl pierd de-adevăratelea, povestea asta se termină urât chiar înainte de a începe.

Stewardesa de la *check-in* este neîngăduitoare.

— Am terminat îmbarcarea, îmi zice. Puteți lua zborul următor.

Copiii mă privesc cu indignare. David mai răsucește și cuțitul în rană:

— Ce-ți închipuiai? Că avionul te așteaptă? Cine te crezi, Meg Ryan?

Dacă iau zborul următor, ajung la întâlnire cu două ore întârziere. Și dacă el nu mă așteaptă? Ce mă fac singură la Paris?

— Din fericire, nu ești Meg Ryan iar ăsta nu e un film ne liniștește Clotilde, cu luciditatea cuvenită. Federica îi va spune lui Andrea să-l anunțe pe Edoardo să te aștepte.

— Domnișoara Manenti? mă cheamă stewardesa de la *check-in*. Avem o scrisoare pentru dumneavoastră. E un lucru pe care de regulă nu-l facem, însă colega mea a primit instrucțiuni precise în această privință. Poftim.

Îmi înmânează un bilet: nu pot să cred, e de la Edoardo.

„În eventualitatea în care ai pierdut avionul", îmi scrie, „stewardesa trebuie să-ți dea acest mesaj. Nu intra în panică, Solidea, știu că nu ești obișnuită să călătorești, și nu sunt atât de nechibzuit încât să te las să rătăcești prin Paris de una singură. Și nici nebun, ca să aștept în fața primăriei ore în șir, fără să știu dacă ai ajuns sau nu: când vei ateriza la aeroport, vei găsi un șofer care te așteaptă. Bineînțeles, se află acolo pentru a te aduce la mine. Stai liniștită, totul va fi bine. Urcă în avionul ăla, nu te lăsa rugată."

De data asta plâng de-adevăratelea. Ce-am făcut așa de bun încât să merit un om atât de romantic și de prevăzător?

Copiii mă salută la îmbarcare, aproape mai emoționați decât mine.

Îi atrag atenția lui David în privința Matitei:

— ...și n-o lăsa să-mi distrugă patul! Când se simte abandonată, țăcănita aia îmi face necazuri!

— Îi iau pe amândoi cu mine acasă la Rodrigo, stai liniștită, scumpo!

— De ce? Pleci?

— Era și timpul! Ți-am zis, ne-am împăcat.

Credeam că voi primi vestea asta cu o senzație de eliberare; în schimb, nu-mi place ideea că mă lasă singură așa din senin.

— Nu face fața aia, prostuțo! mă încurajează David, glumeț. Bucătăria ta albastră este în siguranță, nu mai riscă să sară în aer din cauza unui ochi de aragaz uitat deschis!

Când urc în avion, îmi spun: „Memorează fiecare clipă, Solidea. Astea sunt momentele care contează. Într-o zi, le vei povesti nepoților tăi, încercând să-ți reții lacrimile."

Câteva minute mai târziu suntem în aer, și orașul mi se micșorează sub ochi, până când ajungem să zburăm deasupra mării. Cred că e prima oară când am ocazia s-o admir de la fereastra unui avion: atât de infinită, încât te ia amețeala. Numai vederea orizontului reușește să mă destindă.

Edoardo avea dreptate: la ieșirea din aeroportul Charles De Gaulle așteaptă un șofer în uniformă care ține în mână o hârtie cu numele meu. Mă așteaptă. În franceză știu să zic doar „merci", să sperăm că nu-mi pune prea multe întrebări.

Mă invită să urc la bordul unei mașini luxoase, tratându-mă ca pe o prințesă. Sunt năucită, nu fac decât să repet „merci" și să privesc în jur.

Ești la Paris, Solidea, așa cum ai visat dintotdeauna. Și aerul e diferit, mai proaspăt, mai efervescent, datorită sunetului acelei limbi elegante pe care ai vrea atât de mult s-o înveți și tu.

Pe drum, rămân încântată de peisajul de dincolo de fereastră. Nici periferia nu e rea deloc. Cu cât ne apropiem mai mult de centru, cu atât Parisul se lasă descoperit, iar ochii mei, obișnuiți cu fotografiile care l-au făcut celebru, încep să-l recunoască. Unele priveliști sunt cele înfățișate pe pereții camerei mele. Nu e prea diferit de cum mi-l amintesc din filmele lui Truffaut.

Apoi, deodată, se ivește Sena, cu toate podurile și fațadele ei în stilul celui de-al treilea imperiu. Frumusețea acestui oraș continuă să mă surprindă, e decadent și somptuos în același timp, chiar mai fermecător decât mi l-am imaginat ani de zile.

Șoferul oprește mașina în față la Hôtel de Ville, îi recunosc numaidecât impunătoarea fațadă în stilul secolului al XVI-lea, cu ceasul în centru. Cobor pe trotuarul pieței, un pic dezorientată. Mă trezesc în prezența a două piramide moderne din sticlă și oțel, sunt și unele lucrări în curs, poate se plănuiește realizarea

unei piste de patinaj. Îl caut prin mulțime, cu mâinile tremurând de emoție. Șoferul a rămas în picioare, lângă mașină, și îmi zâmbește. Aș vrea să fac și eu la fel, însă mă simt de parcă aș fi paralizată, inima mi se zbuciumă. N-am murit eu de infarct până acum, dar simt că ar putea să se întâmple dintr-un moment în altul. Acum nu-mi mai rămâne decât să mă încred în parizieni și în promptitudinea reflexelor lor: sper măcar să fie vreun spital prin apropiere.

Continui să mă uit în jurul meu, fără să neglijez niciun detaliu, dar nu reușesc să-l găsesc pe Edoardo. Fac câțiva pași înainte, spre clădire, apoi, când mă întorc pentru a căuta stația de metrou, îl surprind în timp ce-mi vine în întâmpinare.

E chiar el. Îmi zâmbește, așa cum sperasem, și în sfârșit pot s-o fac și eu, fiindcă, deși am depășit deja culmea agitației, acum că-l văd apropiindu-se, mă simt în siguranță. Ochii lui sunt ca un port în mijlocul furtunii.

Nu avem nevoie să ne spunem nimic, se apropie de mine din ce în ce mai mult, până ajunge să-mi dea sărutul pe care-l așteptam. Și când îmi lipesc buzele de ale lui, parcă devin brusc un fulg. Ar fi de ajuns o boare, ca să fiu luată pe sus.

Tocmai în acel moment, un bliț neașteptat mă face să deschid ochii.

În fața noastră e o femeie cu părul lung, o geacă de blugi și un aparat foto atârnat la gât. Are înfățișarea unei profesioniste și, după zâmbetul pe care ni-l adresează, înțeleg că nu se află aici din întâmplare. Când îmi întorc privirea spre Edoardo în căutarea unei explicații, îmi dau seama că nici îmbrăcămintea pe care și-a ales-o el nu e obișnuită: părul ciufulit în felul acela deosebit, croiala deosebită a hainei și fularul bej care iese dezinvolt din haină. E aranjat exact ca bărbatul din fotografia lui Doisneau.

— Acum ai și tu sărutul tău de la Hôtel de Ville, îmi zice, luându-mi fața în mâini. Nu era ceea ce-ți doreai dintotdeauna? Și te asigur că nu oricine are de înrămat o poză făcută de Marguerite Dupoint.

Apoi se întoarce și salută fotografa, mulțumindu-i. Femeia se îndepărtează, continuând să ne zâmbească și punându-și o mână pe piept, în semn de salut.

Am rămas fără cuvinte. Cred că am lacrimi în ochi și nu pot face nimic ca să le opresc. Aș vrea să-i răspund ceva, dar nu reușesc.

Așa. Bravo, Edoardo. Sărută-mă.

Continuă să mă săruți, fiindcă în momentul ăsta n-aș putea face nimic altceva.

EDOARDO

Aștept venirea Solideei în fața clădirii primăriei din Paris un timp care mi se pare infinit.

N-a fost ușor să contactez o fotografă de calibrul Margueritei Dupoint. Din fericire, când i-am explicat în ce constă surpriza pe care o puneam la cale, a reacționat cu entuziasm.

O așteptăm împreună, așezați la măsuța unei braserii. În timp ce fumează o țigară, Marguerite mă întreabă:

— Nu ai nicio fărâmă de ezitare? Vreau să zic, ești sigur că îți va plăcea și în persoană?

Într-adevăr, nu am certitudini, și uneori mi se pare totul atât de prematur și chiar un pic ridicol, însă îmi este de ajuns să-mi amintesc senzația pe care am avut-o în prima noapte când am vorbit pe Facebook, ca să mă liniștesc.

Marguerite zâmbește.

— Îți stă bine îmbrăcat așa, comentează. Parcă ai fi Jacques.

— Care Jacques?

— Pe ea o chema Françoise, iar pe el Jacques. Aveau douăzeci de ani în 1950, iar povestea lor de dragoste a durat un singur an, dar a reprezentat timp de jumătate de secol pasiunea tinereții, a dragostei radioase care nu se ascunde, a magiei eterne a Parisului, îmi povestește Marguerite, printre pufăituri. *Sărutul* lui Doisneau este una dintre cele mai celebre trei poze din lume, alături de cea a lui Alberto Korda care surprinde privirea lui Che, imagine ajunsă pe milioane de postere și tricouri, și aceea a lui Robert Capa care înfățișează moartea milițianului în Spania. Sunt bucuroasă să vă fac această fotografie, e semn că, atunci când contemplezi o imagine frumoasă, într-un anumit sens ai vrea să faci parte din ea.

În acest momentul îmi sună celularul. E Albert, șoferul, vrea să mă anunțe că Solidea a ajuns și că sunt pe cale să plece de la

aeroport. Încep să mă agit. Marguerite își dă seamă și mă lasă să mă plimb singur prin piață. Între timp, începe să măsoare lumina și să caute încadrarea potrivită.

Ajung lângă un grup de porumbei care gânguresc și îi alung. Mă simt ridicol s-o aștept în fața clădirii primăriei din Paris, mă forțez să-mi amintesc chipul ei, dar nu reușesc să-l vizualizez. Am organizat toate astea pentru o persoană pe care abia o cunosc. Știam eu că rețelele astea de socializare o să ne îndobitocească pe toți.

— Ar trebui să-i dai sărutul chiar în punctul acela, mă sfătuiește Marguerite. Dar aveți o rază de acțiune de vreo doi metri.

Îi fac semn că am înțeles, și simt cum neliniștea crește și mai mult. Arunc o privire la ceas, cu o respirație profundă. Albert mă sună din nou, mai au puțin și sosesc.

Eu și Marguerite intrăm în magazinul de încălțăminte din colț, în locul căruia era odată bistroul din fotografie, ca să aștept sosirea mașinii de la vitrină. Când mă gândesc că fac așa ceva pentru o fată pe care n-am văzut-o de când era copil, mă simt un idiot. Ca să nu mai vorbesc de ce-a trebuit să fac pentru a rezerva o masă la restaurantul Cristal Room Baccarat. De obicei, e nevoie de luni întregi să faci o rezervare. Am mișcat munții din loc. Și hotelul? Niciunul nu mi se părea la înălțimea situației, apoi am găsit un boutique-hotel – Le Petit Moulin – în inima celei mai vechi zone a Parisului, și m-am gândit că Christian Lacroix l-a proiectat special pentru ea. Și cartierul Marais o oglindește profund. Dar, la urma urmei, ce știu eu? O cunosc atât de puțin. Totul este ridicol.

Albert se apropie cu mașina de trotuar și oprește. Sunt pe cale să-i spun Margueritei să lase totul baltă: nu are sens s-o sărut astfel. Ea îmi face semn să mă grăbesc. Eu îmi desprind privirea de la vitrină înainte ca Solidea să coboare din mașină.

— Ce s-a întâmplat?

— S-o lăsăm baltă, Marguerite. Îmi pare rău că te-am amestecat, dar acum mi se pare ceva puțin forțat.

— Nu contează, îmi răspunde. Înțeleg foarte bine.

Ne salutăm înăuntrul magazinului. Când ieșim, o văd. Merge dezorientată pe trotuarul pieței: părul lung, strâns într-o coadă simplă, pielea albă, de porțelan, cu obrajii ușor înroșiți.

Într-o clipă, mintea mi se golește de orice gând. Rămâne doar dorința de a ajunge la ea cât mai repede posibil.

Traversez strada, continuând s-o privesc fără încetare. Când ochii ei mă văd, nu mai am nicio îndoială. Este așa cum speram s-o găsesc, și senzațiile sunt chiar mai puternice decât cele pe care mi le imaginam.

O sărut fără să mă gândesc măcar la poza pe care Marguerite ne-ar putea-o face. Abia când se declanșează blițul îmi dau seama că, din fericire, nu m-a ascultat.

Ne salută ținând aparatul foto într-o mână și ducând-o pe cealaltă la inimă: îmi mulțumește că am făcut-o, că am avut încredere. Solidea chiar s-a emoționat, nu reușește nici să vorbească, iar mie îmi este de ajuns să-i întâlnesc ochii mari, strălucitori, pentru a simți dorința de-a o săruta din nou.

SOLIDEA

Bunica avea dreptate: „Legăturile sunt grijile care ne țin în viață." Nu ne putem lepăda de locurile și de persoanele pe care le-am iubit.

Există persoane care sunt legate cu un elastic și ele nu știu asta. La un moment dat se hotărăsc să plece fiecare pe drumul ei, fiecare cu ale sale, și elasticul le lasă în pace, le face pe plac, așa încât într-un final aproape că uită de el. Apoi sosește însă momentul extrem, la limita rupturii, și elasticul reacționează, nu se rupe, ba din contră: cu o singură smucitură violentă, le face să se trezească din nou față în față.

Întâlnirea mea față în față cu Edoardo Magni a fost un memorabil weekend la Paris.

După ce ne-am sărutat timp de nu știu câte minute în fața la Hôtel de Ville, ne-am îndreptat spre șofer, care ne aștepta la marginea străzii. Ne-a dus la o plimbare prin oraș, cu apusul care colora cerul în roz și orașul în albastru. Mă simțeam ca Audrey Hepburn într-unul din filmele ei romantice, turnate la Paris.

Pentru sejurul nostru, Edoardo a ales un hotel pe care nu-l voi uita niciodată, și nu numai pentru faptul că e amenajat într-o mică clădire din secolul XVIII, care odată găzduia cea mai veche *boulangerie* din Paris, cu un *concierge* pe care-l cheamă Laurent, ieșit parcă direct dintr-o comedie romantică, ci și pentru că în baia camerei mele am găsit o cadă cu piciorușe. Edoardo mi-a zâmbit:

— E singura pe care am reușit s-o dibuiesc din toate hotelurile orașului, sper că-ți place.

Dacă-mi place? M-am gândit că nu era cazul să mă emoționez încă o dată, fiindcă m-ar fi luat drept proastă, așa că m-am abținut și am continuat să mă uit în jurul meu.

Hotelul poartă semnătura celebrului stilist francez Christian Lacroix. Poate cu intenția de a ne oferi o atmosferă onirică, stilistul s-a gândit să conducă oaspeții către camere (fiecare diferită de celelalte, dar toate pline de fantezie și foarte colorate) printr-un coridor întunecat, cu o mochetă neagră cu buline albe. Când am intrat în camera mea, m-am emoționat, mi se părea ludică, bizară, dar incredibil de „charmante", ca să folosesc unul dintre puținii termeni franțuzești pe care am reușit să-i învăț de la Edoardo. Baia din camera lui nu avea o cadă cu piciorușe, iar decorul era categoric mai zen decât cel care o caracteriza pe a mea, dar începerea era la fel de primitoare. Oricum, faptul că a ales să rezerve două camere a fost liniștitor. Știam că se va întâmpla, că vom sfârși prin a dormi împreună, și lucrul ăsta mă agita îngrozitor de mult, dar măcar aveam camera mea și puteam oricând să mă baricadez înăuntru.

Înainte să ieșim, mi-am acordat o baie de cel puțin o oră. În graba plecării, nu apucasem să mă epilez și aveam destul de multe lucruri de pus la punct. Voiam ca totul să fie perfect, impecabil, dar nu mă puteam abține să mă uit în oglindă și să mă gândesc că nu sunt la înălțime: „Ce caută una ca mine în minunăția asta?"

Apoi, în lift, în mijlocul acelei explozii de fantezii și damascuri din secolul al XVII-lea de pe pereți, am întâlnit ochii lui și mi-a trecut tot.

M-a dus la cină la muzeul Baccarat, într-o sală extrem de luxoasă, toată numai fresce, cu minunății de cristale peste tot și chelneri țepeni care serveau felurile de mâncare cu picătura. N-am făcut decât să râdem tot timpul, eu din entuziasm, el probabil din bucuria de a mă vedea așa entuziasmată. Obișnuiții restaurantului nu păreau să aprecieze prea mult voioșia noastră, și din când în când am încercat să ne abținem, dar fără folos.

Când am terminat cina, ne-am refugiat degrabă în mașină, și acolo din nou sărutări, sărutări până la refuz și hohote nestăpânite de râs, cu aromă de Châblis pe stomacul gol și bomboane de ciocolată cu efect afrodiziac.

Odată întorși la hotel, am capitulat în fața evidenței că *la nouvelle cuisine* nu e pentru noi și i-am comandat lui Laurent

doi cheeseburgeri dubli și o sticlă de șampanie în camera lui Edoardo. Răsfoind meniul *room-service*-ului, m-am gândit la David și la cât m-ar fi invidiat dacă m-ar fi văzut în momentul ăla.

Între un cartof cu ketchup și o gură de Veuve Clicquot, ne-am privit știind că, nu peste mult timp, vom deveni o singură ființă. Mi-a mângâiat fața pentru nu știu cât timp, în sfârșit putea s-o facă, și nu doar să-mi vadă chipul pe un ecran. Apoi de la față a trecut la decolteu, sâni, brațe, abdomen. Am sperat să nu-mi observe defectele, să nu bage de seamă toate imperfecțiunile mele. Când m-a apucat de șolduri, vrând să mă tragă spre sine, făcându-mă să alunec pe așternuturi, m-am gândit că, dacă n-aș fi avut celulită, ar fi fost cu siguranță mișcarea cea mai excitantă din toată viața mea. A vrut să mă sărute peste tot.

— Mă înnebunește mirosul tău, mi-a zis, gustul tău de fetiță, iar eu simțeam că mor, atât de violată în intimitatea mea și, în același timp, atât de dornică.

Când a intrat în mine, mi s-a tăiat respirația. Nu puteam să mă opresc din a-l privi în ochi, nu i-aș fi închis pentru nimic în lume. Voiam să-mi imprim în memorie fiecare detaliu din acel moment: gusturile, mirosurile, consistența pielii lui. Nu făceam decât să-l mângâi peste tot.

În pauze, am vorbit despre o grămadă de lucruri, aproape până în zori. Mi-a descris munca lui, ba chiar am învățat și ce diferență e între o sticlă de șampanie și una de spumant. Mi-a povestit despre istoria firmei sale vinicole, despre relația dificilă cu tatăl lui, despre aparenta superficialitate a mamei și despre o amantă de culoare, apărută din senin. Am apreciat mult acest lucru și mi-a venit spontan să mă deschid la rândul meu și să-i mărturisesc tot despre nesiguranța mea, despre regretul de a nu mă fi înscris la universitate și frica de a nu fi la înălțime în noua librărie. Edoardo s-a dovedit și practic, m-a făcut să reflectez asupra posibilității de a folosi tocmai Facebook-ul pentru a promova inaugurarea și întâlnirile mele de lectură. S-a oferit și să antreneze toate contactele lui, inclusiv pe Andrea al Federicăi și listele de mail ale firmei acestuia, care organizează evenimente. Iată un alt lucru pe care îl ador la el: pragmatismul, simțul

concretului, îmi dă impresia că are mereu totul sub control și asta mă face să mă simt protejată. Înainte de a adormi, uitându-mă iar în ochii lui, m-am întrebat: „Se poate să te îndrăgostești la numai opt ani de un băiat și apoi să descoperi, mult timp după aceea, că poate el este marea iubire a vieții tale?"

Se pare că da.

Agăț poza cu sărutul nostru de la Hôtel de Ville în sufrageria mea, în locul celebrei fotografii a lui Doisneau. Cadrul este același, aproape șaizeci de ani mai târziu: în fundal, silueta șterșă a primăriei, dar cu mult mai multă agitație în jur. În locul felinarului și al măsuței unui bar, care în decursul anilor a fost înlocuit de un magazin de încălțăminte, se află o sculptură modernă, piramidală, și un semafor cu lumina verde aprinsă. A rămas copacul din fundal, semn că uneori natura se lasă traversată de micile noastre nebunii fără să clipească. Eu nu am capul dat pe spate și nu sunt îmbrăcată în stilul anilor '50, cum aș fi vrut, dar știu că în acel moment inima mea s-a oprit o clipă.

Zilele astea circulă știrea că originalul acelei fotografii urmează să fie scos la licitație, cu un preț de plecare de 20.000 de euro. Sărutul meu de la Hôtel de Ville, fotografiat de Marguerite Dupoint, aproape șaizeci de ani mai târziu, nu l-aș vinde pentru nicio sumă din lume.

Deodată, în apartament năvălește David, urlând și sărind în sus de bucuria de a mă găsi acasă; pretinde să cunoască fiecare detaliu al weekendului meu romantic la Paris. În urma lui, Matita și Schopenhauer îmi aleargă în întâmpinare, de parcă nu m-ar fi văzut de cine știe cât timp. Matita, tot umplându-mă de pupături, durdulie cum e, mă doboară la pământ. Abia acum observ că David își cară la loc valizele în camera care odată i-a aparținut lui Matteo.

— Și Rodrigo? îl întreb alarmată. Nu te-ai întors să stai la el?

— N-am reușit să-mi scot din minte fața pe care o aveai la aeroport, scumpo! mormăie David, aducând în casă și o lampă înaltă de doi metri, semn că de data asta intenționează să se mute cu adevărat. Păreai atât de mâhnită la gândul că nu te voi mai încurca!

— Și chiar eram. Dar sunt și mai și la gândul să te am aici pentru totdeauna!

— Pentru totdeauna! Acum să nu exagerăm! Și apoi, judecând după poza pe care o văd agățată pe perete, aș zice că nu vei mai rămâne mult timp în apartamentul ăsta! Ți-am spus, scumpo, vreau toate detaliile!

— Mai întâi, vreau să știu ce s-a întâmplat cu Rodrigo. Părea că te-a primit înapoi cu brațele deschise și că ți-a iertat și faptul că îl comparai mereu cu Ewan McGregor!

— Tocmai asta e chestia!

— Adică?

— Adică el *nu este* Ewan McGregor, îmi explică David, cu toată seninătatea din lume. Azi-dimineață m-am trezit și am înțeles că, atâta timp cât Ewan McGregor va fi unicul, inimitabilul interpret al melodiei *Your Song*, a urâtei ăleia de Elton, nu mă voi putea considera îndrăgostit cu adevărat de Rodrigo.

Pe cât de nebunesc, pe atât de rațional.

— Și atunci?

— Și atunci, cum zicea Madonna în rolul Evitei, înainte să devină doamna Perón: „Another suitecase in another hall"[1]!

Inutil să cer explicații. David detestă faptul că eu nu înțeleg nici măcar unul dintre citatele lui. Că sunt culte sau pop, asta nu are nicio însemnătate.

---

[1] „O altă valiză într-un alt hotel" (en. în original).

EDOARDO

Mă duc în vizită la mama, m-a rugat să ne vedem. La telefon avea o voce care nici nu părea să-i aparțină.

În mașină, pe drum, nu fac decât să mă gândesc la Solidea și la ceea ce am trăit împreună la Paris. M-am despărțit de ea abia azi-dimineață și deja mi-e dor de ea. Nu pot să nu zâmbesc când mă gândesc la ea. Totul a decurs mult mai bine decât sperasem. La Paris am fost de nici nu mai știu câte ori, dar a fost o experiență complet nouă să-l văd prin ochii ei. Entuziasmul ei e aproape emoționant, într-un anumit sens parcă a rămas o fetiță. Până și mirosul ei are ceva infantil. Însă când o dezbrac, devine femeie. Caldă, moale, în sfârșit un pic de carne de strâns între degete. Obișnuit cu un trup de *mannequin* ca acela al Claudiei, atât de osos și colțuros, în prima noapte nu-mi venea să cred că-mi pot cufunda fața în pieptul ei. Aș fi vrut să mă împresoare în totalitate. Apoi am și vorbit, am râs, am glumit. Îmi place, îmi place la nebunie. Și nu este doar o fată care mă face să mă simt bine, ci și o persoană în fața căreia mă pot deschide. I-am mărturisit atâtea lucruri despre viața mea, încât nu mi se părea posibil să reușesc să exteriorizez totul, să-mi alung relele, ca într-un proces catartic.

Pe drumul spre vilă, Hitchcock îmi vine în întâmpinare cu mai mult entuziasm decât de obicei. Cred că și el a profitat de pe urma despărțirii părinților mei. Latră cu poftă, ca și când acum, în sfârșit, i-ar fi îngăduit. Mi se freacă de pantaloni pentru a-mi demonstra toată afecțiunea sa, și în aceeași clipă Solidea apare din nou în gândurile mele, împreună cu amintirea aceea, când am pătruns-o pentru prima oară, iar sângele mi s-a urcat la creier. Îmi dă fiori.

Mama mea, în papuci și capot, îmi deschide ușa de la intrare. Nu-i stă în fire. De obicei iese din dormitor gata îmbrăcată și parfumată, azi în schimb nu poartă nici urmă de machiaj, iar

părul nici măcar nu e spălat. Cel puțin și-a atenuat vizibil acea nuanță penibilă de roșu-aprins care o făcea să pară o dansatoare bătrână. Mă primește cu un pupic, făcându-mi semn să intru.

Ne așezăm în salon.

— Ești sigură că te simți bine?

— Sunt doar un pic obosită, dragule.

— Spune-mi adevărul.

Continuă să-mi evite privirea. Mă întreabă dacă vreau puțin ceai și îi ordonă menajerei să ne aducă două cești.

— Deci?

— Deci spune-mi tu. Am aflat de la secretară că ai fost la Paris. Te-ai împăcat cu Claudia?

— M-am dus cu altcineva.

Deschide ochii mari de uimire, dar păstrează o expresie calmă, și nici asta nu-i stă în fire: de obicei, când situația îi scapă de sub control, se enervează.

— Și cine e norocoasa, dacă se poate ști?

— Eu sunt cel norocos, fiindcă am întâlnit-o.

— Sfinte cerule, dragă. Nu te-am auzit auzit niciodată vorbind așa. Și cine e? O cunosc?

Întotdeauna a avut mari așteptări în privința asta. Chiar dacă n-o s-o recunoască niciodată, sunt sigur că pentru viitorul meu aspiră la o femeie cu un nume răsunător, sau cel puțin cu un curriculum de tot respectul. Dacă i-aș spune că cea care m-a făcut să-mi pierd capul este fiica proprietarei vechii papetării-librării de lângă școală, nu știu cum ar reacționa. Prea multă realitate deodată ar putea s-o dea gata.

— Deci? O cunosc?

Mă limitez să-i spun că este o persoană specială, că poate nu e genul ei, dar important e că mă face fericit. Și, invers decât de obicei, reacția ei la cuvintele mele e un surâs binevoitor, deloc studiat.

— Arăți bine, recunoaște mama. Și asta e cel mai important.

Apoi ia o înghițitură de ceai și îmi aruncă o privire indescifrabilă. Unde sunt toate suprastructurile ei, anxietatea de a ține orice lucru sub control și inconfundabilul său zâmbet de plastic imprimat permanent pe chip?

— Am vrut să te văd, îmi spune, ca să vorbim despre tatăl tău. Tonul este împăciuitor, poate că s-a hotărât să înfrunte subiectul, lăsând deoparte orice fel de ranchiună. Trebuie că și-a făcut curaj, o alegere de genul ăsta este fără îndoială rezultatul unei lungi meditații. Zilele astea am avut ocazia să reflectez la ce ni s-a întâmplat, continuă. Tatăl tău nu e un iresponsabil. Nu-l condamn că a plecat. În ultimii ani, n-am făcut decât să-l chinui.

Mi se pare incredibil că vorbește de el în acești termeni. Și gesturile îi sunt diferite: felul în care își încrucișează degetele, se uită împrejur, a căpătat aproape un aer reflexiv.

— Știu cât e de important pentru tine ca el să-ți lucreze alături, reia. Și trebuie să recunosc că firma are nevoie de capitalul lui de experiență și de bun-simț mai mult decât orice altceva. Poate că eu am moștenit de la tatăl meu viile, însă el a moștenit, fără îndoială, capacitatea de a le iubi.

Se ridică și se duce la fereastră. În iarba grasă și luxuriantă a parcului, Hitchcock sapă o groapă, dar ea nu-și pierde cumpătul și nici nu strigă după menajeră să-l oprească. Rămâne aproape impasibilă în fața a ceea ce, în alte circumstanțe, n-ar ezita să definească drept ultraj.

— Am vorbit și cu Santi, continuă, după ce a fixat îndelung un punct incert din grădină. Am discutat despre greșelile pe care le-am comis, adevărul e că nu am făcut altceva decât să-l demotivăm. M-a asigurat că va face tot ce-i stă în putință pentru a-l convinge pe tatăl tău să nu-și dea demisia.

E minunat și în același timp sfâșietor s-o aud vorbind astfel. Regina a rămas singură în castelul ei, obligată să-și facă un examen de conștiință pentru a ajunge la concluzia că a contribuit la propria înfrângere. Să-mi văd mama în starea asta e ultimul lucru pe care credeam că-l voi putea vedea în viața mea.

Se așază la loc pe canapea. Îmi ia mâinile într-ale ei.

— Dacă cineva trebuie să se dea deoparte, dragule, eu sunt aceea, mă informează duios. Am scris o scrisoare consiliului de administrație, prin care le comunic demisia mea din postul de consilier. Sunt sigură că, în aceste condiții, prezența mea ar fi doar inoportună.

Aș vrea mult să pot face ceva ca s-o ajut: trebuie să-și reconstruiască viața plecând de aici, de la acest ceai savurat în compania fiului ei și de la aceste decizii luate cu băgare de seamă. Nu va fi un lucru ușor, dar mama mea este o femeie plină de resurse.

— Asta nu schimbă, încheie ea cu o imperceptibilă ridicare a sprâncenei stângi, faptul că nu vreau s-o văd pe negresa aia, nici măcar într-o ilustrată, și te-aș ruga să nu-mi mai pomenești de ea, ne-am înțeles?

Îi zâmbesc. Ea insistă:

— Să știi că vorbesc serios, nu glumesc, dragule...

Dar eu o îmbrățișez strâns, până când îi înăbuș bombănelile. Apoi rămânem așa, îmbrățișați, atâta timp cât e nevoie.

Tata nu se arată la birou și nu răspunde nici la telefon. Cine știe pe unde o fi, în ce loc din lume s-a refugiat. Totuși, așa cum i s-a întâmplat și mamei, ranchiuna mea în ce-l privește pare că s-a atenuat încet-încet. Este mai ales meritul Solideei, și al acelui nimb contagios de bună dispoziție care o înconjoară.

Noaptea trecută a rămas să doarmă la mine. Dimineața, înainte să plec la birou, m-am oprit s-o privesc: cu ochii închiși, părea un înger. N-ar fi o idee rea dacă ar rămâne în patul meu toate nopțile de acum încolo. Ba chiar am rugat-o să-și aducă la mine câteva haine de schimb.

O ajut să promoveze inaugurarea noii librării, am trimis invitația tuturor contactelor mele. Și Andrea s-a implicat în chestiunea asta și se ocupă de ea așa cum ar proceda cu un client important. În orice caz, Solidea nu reușește să doarmă liniștită, zice că are tot timpul un coșmar în care ia microfonul în mână pentru a mulțumi în fața a patru inși plictisiți. Simte toată apăsarea viitorului magazinului pe umerii ei. Ea a venit cu ideea de a-l relansa cu întâlnirile de lectură, iar acum îi e teamă că se vor dovedi un dezastru. Nu știu cum face, dar până și când e tragică reușește să fie simpatică.

Astăzi are loc ședința informală a consilierilor, pe care tata ar trebui s-o conducă pentru ultima oară, ca apoi să-și prezinte demisia. Cum trec pragul biroului, Anna îmi vine în întâmpinare pentru a mă anunța că președintele dorește să mă vadă. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Îl surprind în spatele biroului. Poartă un costum elegant, la dungă, iar părul este pieptănat peste cap cu un pic de gel. Noua parteneră trebuie că l-a făcut să devină țanțoș, sau poate pur și simplu a decis să ne părăsească în stil mare.

— Trebuie să-ți vorbesc, Edoardo. Ia loc.

Abia când mă așez pe scaunul din fața lui îmi dau seama că biroul a fost golit de toate fleacurile inutile. Premiile și fotografiile însă au rămas la locul lor.

Tata răsfoiește niște documente. Își pune ochelarii ca să le mai arunce o ultimă privire.

— Trebuie să discutăm despre anumite lucruri, mă informează, închizând dosarul și dându-și jos ochelarii. Dar, înainte de toate, aș vrea să lăsăm la o parte divergențele dintre noi, și să-mi cer scuze pentru lipsa de delicatețe de care am dat dovadă ultima oară când ne-am întâlnit.

Încerc să rămân impasibil în fața scuzelor lui, în fond nu sunt altceva decât formalități inutile. N-ar fi fost la fel de imprudent și pripit, dacă ar dorit cu adevărat iertarea mea.

Tata suspină, ar vrea să mai spună ceva la acest subiect, dar apoi renunță. Își dă și el seama că ne aflăm pe un teren delicat, și nu avem mijloacele necesare pentru a-l traversa. Cu toate acestea, ia un aer mai optimist înainte de a începe:

— În ședința de astăzi, mă anunță, nu voi comunica decizia de a-mi da demisia. Apoi se oprește să mă privească, arcuindu-și buzele într-un surâs de expectativă.

Fără să-mi dau seama, trebuie că le-am arcuit și eu pe ale mele într-un zâmbet șters, fiindcă nu pot nega că vestea mă eliberează de o senzație de disconfort rămasă de la acel prânz neconsumat la Piani.

— Cu doctorul Santi și colegiul sindical am discutat aseară îndelung, continuă, adoptând un ton mai formal. Știu că mama ta a vrut să te vadă pentru a-ți explica ce intenții are.

— E o femeie fără egal, comentez cu mândrie.

Tata nu se oprește asupra cuvintelor mele, trece peste ele, cu o atitudine profesională cu care nu mai sunt obișnuit.

— Sunt atâtea lucruri despre care trebuie să vorbim. Mai întâi de toate, am contactat furnizorii șantierului din Toscana,

mă pune la curent. Am reușit să găsesc un acord asupra unor prețuri pentru a restrânge cheltuielile. Cu puțină grijă, am putea limita și daunele. Zilele astea am studiat cu atenție proiectul tău. Ai gusturi bune, trebuie să te felicit. Chiar dacă am depășit bugetul, sunt sigur că, mulțumită alegerilor tale, putem spera că vom ieși în câștig.

Sunt prea uluit de energia lui reînnoită pentru a reacționa cum ar trebui, așadar mă limitez să încuviințez.

— Tu știi că dintotdeauna m-am preocupat să mențin calitatea vinurilor noastre la un anumit nivel, continuă, redeschizând dosarul din fața lui și punându-și iar ochelarii. Și n-am fost niciodată de acord cu decizia de a produce în Piemonte și vinuri de un nivel inferior. În privința asta, l-am contactat pe enologul Bianchini, vechi prieten de-al bunicului tău, căruia îi datorăm mare parte din succesul nostru, și zilele astea am făcut cu el și cu doctorul Santi o plimbare pentru a examina potențialul podgoriilor noastre din afara zonei de excelență. Am primit un răspuns entuziast și suntem convinși toți trei că vom putea face și acolo produse de calitate.

Termină de răsfoit documentele, pentru ca apoi să mi le întindă ca să le controlez și eu. Nu știu unde și nici cum a reușit să recupereze încrederea în privința noastră, dar trebuie să recunosc că este o eliberare să descopăr că, după ani de conflicte, el și mama au reușit în sfârșit să ajungă la un acord. Ea a hotărât să se dea la o parte pentru binele firmei; tata poate să plece din casa în care a trăit patruzeci de ani, poate părăsi femeia cu care a dormit atâtea nopți din viața lui, dar nu poate să renunțe la vii. Pentru că sunt ale lui, mai mult decât îmi aparțin mie sau mamei mele; sunt viile lui. Chiar și acum, când vorbește de cifre și de intervenții de recuperare, știu că nu are nevoie de nimic altceva pentru a fi fericit.

SOLIDEA

În dimineața asta, mama și mătușa m-au lăsat singură la magazin pentru a asista la bacalaureatul Federicăi și Clotildei. Unei zile deja atât de încărcate i se adaugă inaugurarea librăriei, cu întâlnirea de lectură prevăzută la ora șase în această după-amiază.

Inutil să menționez faptul că acum magazinul a căpătat un aer categoric mai intelectual. Vechea canapea a bunicului, în locul acelor rafturi prăfuite unde țineam caietele, îi dă în plus și un strop de culoare, care nu strică. Și atunci, de ce sunt terorizată de ideea că diseară n-o să vină nimeni? Ca să alung orice stare de paranoia, am pus pe *repeat* și la volum maxim *Samba de mon coeur qui bat*, de Coralie Clément. Găsesc că se potrivește mai bine acestei noi etape a vieții mele, și apoi are asupra mea un efect relaxant.

David avea dreptate, nu aș mai fi rămas mult în apartamentul din piața Mancini. Se poate spune că acum locuiesc acasă la Edoardo. Da, chiar așa, rămân să dorm la el aproape în fiecare noapte și mi-am mutat deja acolo mare parte din lucruri, inclusiv pe Matita. În seara asta va ajunge puțin mai târziu, fiindcă a trebuit să se ducă în Toscana împreună cu tatăl lui, să viziteze Châteaul Relais-ul pe care îl construiesc. Lucrările sunt pe cale să se încheie și hotelul ar trebui să fie inaugurat luna viitoare. Ce minunăție.

Doamna Marcella este prima clientă a noii librării. Intră și se uită în jurul ei, cu obișnuita suspiciune. De parcă ar face-o dinadins, este în căutarea tuturor articolelor pe care nu le mai vindem:

— Și stilourile acelea frumoase pe care le aveați?

— Doamnă, v-am spus deja, nu mai suntem o papetărie.

Ea continuă să bombăne, dar între timp înhață cărți peste cărți.

— Și asta ce e? Un ghid pentru grădinărit? O fi bun și pentru plantele de pe balconul meu?

— Nu știu, doamnă. Cred că da.

Se apropie de casa de marcat cu vreo zece cărți.

— Totuși, zic eu, măcar caietele înflorate ați fi putut să le păstrați, unde o sa mai fac acum listele pentru cumpărături? Și apoi, nu-mi place canapeaua aia pusă acolo, nu se potrivește.

Poate că se plânge ea de multe, dar în douăzeci de ani de când o cunosc nu a cheltuit niciodată optzeci și patru de euro, toți deodată, și apoi, la ce i-o fi folosind ei o carte despre apicultură?

— Să veniți diseară, vă așteptăm, îi spun la plecare. Vom servi și gustări.

— Numai să dați volumul muzicii mai încet, îmi răspunde ea iritată. Altfel, o să-mi provocați o mare durere de cap.

Doamna Marcella se îndepărtează de magazin și, o clipă mai târziu, intră David.

— Dumnezeule, ce bine că ești aici! Sunt agitată la maxim. Dacă nu vine nimeni?

— Ce spui acolo, scumpo? mă liniștește el. Pe Facebook nu se vorbește de altceva! Au deschis până și un fan club! Și de data asta, eu nu am nicio legătură, a fost o inițiativă a grupului școlii!

Pe cât se pare, Edoardo și Andrea chiar s-au ocupat serios de chestiune. David mă asigură că și el a trimis invitația tuturor contactelor sale, dar acest lucru nu mă liniștește deloc: fețele pe care le-am văzut pe pagina lui nu-mi inspiră prea multă încredere. Numai dacă nu cumva vin și Madonna, Britney Spears și Kylie Minogue în persoană.

Între timp sosesc mama, mătușa și copiii. Asta ca să rămânem cu picioarele pe pământ.

Federica țopăie entuziasmată, fiindcă la examen a scăpat cu șaizeci de puncte, minimul necesar. Doamne ajută. Clotilde, în schimb, își face intrarea în magazin inundată de lacrimi. E cu Alessandro, iubitul ei, care o ține de mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu i-au dat *magna cum laude* și s-a prăbușit lumea, îmi explică mătușa, dându-și ochii peste cap.

— Fiindcă e o tocilară, comentează Federica. Am zis de la început că nu-i face bine să învețe cu fraiera aia de Macchioni!

Mama o apără:

— A fost nemaipomenită, e doar un pic stresată.

Spontan, o iau pe Clotilde deoparte:

— Hei, Clò, nu poți să reacționezi așa. Nu e OK.

— Ia exemplu de la mine, adaugă Federica. Sunt mulțumită și cu un șaizeci!

Sora mea o fulgeră din ochii încă înroșiți de plâns.

— Păi normal! Meritai să fii picată!

— Ce ticăloasă ești!

— Destul, fetelor! sunt nevoită să intervin. Îmi pun mâinile pe umerii surorii mele și o privesc drept în ochi. Să reacționezi așa din cauză că nu ai primit *cum laude* mi se pare un pic excesiv, îi spun. Sunt doar niște bucăți de hârtie, Clò. În viață te ajută doar până la un anumit punct. Trebuie să ai voință și să fii hotărâtă, ai încredere în mine. Cu laudele nu faci nimic. Îți spun „bravo", și apoi? Și apoi gata, îți zic eu. Toți uită de laudele acelea, și o să le uiți curând și tu.

David și Federica mă privesc uluiți.

— Ești bună, scumpo.

— Să dea naiba, chiar că te pricepi!

Dacă și diseară, când va trebui să iau microfonul în mână în fața tuturor, voi reuși să fiu tot așa de dezinvoltă, ar fi nemaipomenit. Asta în caz că vine cineva.

În timp ce aranjăm aperitivele pe masă, fiind atenți ca Matita să nu le mănânce pe toate, sosesc primii oaspeți. Judecând după fețele lor, vin direct de pe pagina de Facebook a lui David. A venit chiar și un tip cu o perucă verde în cap.

— Nu te uita așa la mine, scumpo, se apără el. Bine-ai venit în lumea intelectualilor *outsider*.

— *Aut* ce?

— Nimic, las-o baltă. Ești irecuperabilă.

O avea amicul lui David o perucă verde, dar și-a cumpărat toate cărțile lui McEwan. Nu-i rău deloc.

David mă ajută să fac onorurile casei, ba chiar începe să împartă sfaturi despre cărți pe care nu le-a citit niciodată.

— Ia uite cine a venit! îmi zice, primind cu o îmbrățișare a doua cea mai bună prietenă a lui, Tania, alias avocatul Miranda.

L-a adus cu ea și pe Steve, se pare că relația lor merge ca pe roate. Aflu că îl cheamă Paolo și că e de profesie stomatolog. Mi se pare deja un pas înainte.

A sosit și Andrea, și a găsit imediat alinarea în sărutările verișoarei mele, care, în loc să se ducă un an în Jamaica, după cum plănuia de ceva timp, a decis să plece cu el în vacanța din august, ca toate persoanele normale. Dar nu cumva să-i numești iubiți, amândoi țin să repete că și-o trag de milioane, dar că nici nu încape vorba de dragoste. Însă apoi se privesc în ochi mai ceva ca Angelina Jolie și Brad Pitt în vremurile de aur, de pe timpul peliculei *Mr. and Mrs. Smith*, și își trag sufletul doar pentru câteva secunde între sărutări. Mai știi – poate se apucă să adopte și puștani din toate colțurile lumii.

La un moment dat, în magazin intră Sara Carelli. Ne îmbrățișăm puțin emoționate: în sfârșit, ne vedem în persoană. A venit împreună cu partenerul și cu fratele ei invalid, și el un fost elev, ales de curând consilier orășenesc.

— Sunt un susținător înflăcărat al acestei librării, îmi zice el din scaunul cu rotile, ca și cum ar fi în toiul unei adunări. Iar dacă ai nevoie de o mână de ajutor pentru întâlnirile de lectură, nu ezita să-mi spui. Cunosc foarte mulți scriitori.

Puțin câte puțin, librăria se umple. La casă este un du-te-vino impresionant, mama și mătușa sunt extrem de ocupate. Printre chitanțe de bătut și formalități de împărțit, sosește și profesorul Bonelli, gata pentru lectura unui text propriu inedit. Întâlnirile noastre, firește, vor fi inaugurate tocmai de el: scriitorul absolut cel mai important pentru mine. Elevi și foști elevi îl primesc cu aplauze înainte să urce pe micul podium pe care l-am montat. Ce bine că îi revine lui sarcina de a vorbi primul.

Ne citește o poveste suprarealistă despre un băiat care se trezește transformat într-un șervețel, și reușește să ne smulgă o grămadă de hohote de râs. Apoi ne oprim s-o comentăm. Bonelli spune că a vrut să reprezinte cu această povestire voracitatea timpurilor moderne și disconfortul tinerilor din ziua de azi. Apoi decide să mă cheme pe podium, ca să intervin:

— Apropo de timpuri moderne, zice profesorul, ea este o fată care păstrează valorile dintr-o altă epocă, o persoană cu adevărat specială.

Îmi fac loc prin mulțime pentru a ajunge la el, și imediat primesc aplauze, fără măcar să fi deschis gura. Nu-i rău. Acum, că am o panoramă completă a micului meu public, îl văd în sfârșit: Edoardo. Probabil abia a ajuns, pentru că a rămas în spate, lângă casă. Îmi e de ajuns să-i întâlnesc privirea pentru a uita fiecare cuvânt din discursul pe care-l aveam în minte. Rămân câteva secunde în tăcere, adresându-i un zâmbet stânjenit. El ridică în aer o cupă de vin sec pentru a mă încuraja. Tot ceea ce spun din acest moment încolo, o spun privindu-l în ochi.

Cred că am însăilat un discurs despre raportul meu fluctuant cu magazinul, despre eforturile familiei mele și despre mirosul hârtiei care mă transportă înapoi în copilărie. Am citat-o pe bunica, explicând că nu ne putem lepăda de locurile și persoanele pe care le-am iubit în viață. Apoi nu-mi mai amintesc ce-am spus.

Din prima întâlnire de lectură la noua librărie și din cuvântarea mea îmi voi aminti numai aplauzele furtunoase, lacrimile de bucurie ale mamei și mătușii, ochii lui Edoardo, care nu m-au slăbit o clipă, și gândul clar, precis, care mi-a trecut prin cap când am coborât de pe podium, îndreptându-mă spre el.

Copila care eram avea totul bine stabilit în cap; cu ghiozdanul ei Hello Kitty în spate și cu părul prins în două codițe cu pampoane roșii, a întâlnit un băiat la poarta școlii și, cu o convingere care ar fi mișcat și munții din loc, și-a spus: „Este bărbatul vieții mele. Nu conteză cât timp îmi va lua să-l cuceresc, el e bărbatul vieții mele." Acum știu că avea dreptate.

MULȚUMIRI

Această carte n-ar fi văzut niciodată lumina zilei fără rețelele de socializare ca Facebook și persoanele care au contribuit la realizarea sa.

Mulțumesc, în ordine aleatorie: lui Pietro, primul meu editor, fiindcă m-a luat de mână atunci când aveam nevoie mai mult; prietenilor „cârtițe", tuturor, fără excepție, dar în mod deosebit celor care m-au inspirat și susținut, ca Paolo, Lorenzo, Marta și Sara, și celor care, asemenea lui Stefano (Sansa Bonita), mi-au dat o mână de ajutor la redactare; lui Raffaello, care a acceptat pariul; Antonellei, pentru intervențiile ei, „de două ori" impecabile; lui Valter, pentru că, de când port numele lui de familie, a devenit mai răbdător; lui Daniele, fiindcă a fost primul care mi-a dat curaj; Elenei, pentru că întotdeauna am trăit în simbioză și ea are mereu legătură cu tot ceea ce fac; Chiarei și Gioellei, pentru sfaturile lor prețioase; lui Angelo, pentru citat, știe el la care mă refer; familiei mele, pentru că mi-a permis încă de la început să-mi urmez visele, și în special mamei mele, pentru că e invidioasă că i-am dedicat cartea tatălui meu; și Carlei, mătușa mea, nu e nevoie să-i explic de ce.

Și un mulțumesc deosebit nu unei persoane, ci unui loc: odăiței de la Eden Wilds, de pe malul fluviului Umtamvuna (undeva în Africa de Sud).